

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Foto: Angelo, Budapest

ANGELO
PHOTOS

X. ÉVFOLYAM — 28. SZÁM
BUDAPEST, 1933 OKT. 1
ÁRA: NYOLCVAN FILLÉR

VANGEL KLÁRI BUDAPEST

A «Magyar Szivárvány» című daljáték «Mézeskalács» balett jelenete

Korb Flora balett

Farkas Károlyné és gyermeke (Foto: Manassé)

Társaság
Művészet

Mályné Zípernovszky Fülöpke
hegedűművész
(Foto: Kossak-Komáromi)

Elhagyatott táj

Az őszi kalapdivat

MAGYAR ÚRLEHÉLYZŐ LAPJA

X. ÉVFOLYAM 28. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1933 OKT. 1

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Szerkesztőség és Kiadóhivatal: Budapest, VI., Jókai-u. 37
(Barlindársorok) Telefon: Aut. 10-7-23 Postakörkép-
tári csekk száma: 41.490. Előfizetési ár Magyarországon
és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre
7 pengő, Belgiumban, Franciaországban, Németországban,
Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 P, félévre 15 P

FŐ SZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csehszlovák, félévre
90 csehszlovák, negyedévre 50 csehszlovák, Romániában:
egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei,
Angliában és Japánban: egész évre 40 pengő, félévre
20 pengő, Amerikában egész évre 8 dollár,
Egyes szám ára 90 fillér. Előfizetési ára az Ingatlan-
gyermekrovat mellékletével együtt évi 24 pengő.

A DUNÁNTÚLI LÉLEK I R T A : SURÁNYI MIKLÓS

Dunán innen, Dunán túl... mintha nem is a Duna, hanem egy egész világ választaná el ezt a két országrészt. Olyanféle különbség van a két vidék lelke között, mint aminő az angolét elválasztja a skótétől, a lombardiai oiasztét a sziciliától, vagy a bajorét a poroszétól. Az elkülönülés a török hódoltság idejében kezdődött. Az Alföldön és Erdélyben százötven évig a török volt az úr; ez a százötven esztendő alaposan rányomta a bélyegét az alföldi és az erdélyi magyar lélekre. A Dunántúli Bácsból kapta a kultúrát; lakói nagyrészt városiak; a városokban a polgárság kezében van a hatalom, tehát nagyobb ott a demokrácia is. A Dunántúli földjét valamikor Pannóniának hívták: még a XVI. században is azokon az országutakon jártak a magyar szekerek, amelyeket római katonák építettek; a dunántúli ember latinos műveltségű volt, büszke volt a multjára, a régi diócséget zengte, Szombathely, Sopron, Győr, Székesfehérvár, Buda, Pécs aránylag közel feksziknek egymáshoz, könnyű volt az ide-oda utazgatás, sűrű és nyüzsgő volt az élet, az Esterházyak, Festetichék, Széchenyiek európai fényézet, művészetet, gazdasági életet, irodalmat, szokásokat és világnézetet teremtettek a változatos dombos dunántúli tájon, a Balaton mint valami kis magyar tenger, erdős partvidékével, szőlőhegyeivel külön dunántúli romantikát lehel. És évszázadokon keresztül milyen messze esett még földrajzilag is Debrecen, vagy Brassó! Még Csokonai korában is alig ismerték a dunántúliakat az ország keleti részén. Debrecenből Pécsre néha egy hónapig is úton voltak a levelek. Kazinczy tíz napig utazott Széphalomról Pestre. A Tisza áradása alkalmával Kölesy hónapokig postát sem kapott, vendégeket sem tudott fogadni és valósággal rab-ságban élt a maga portáján.

Nem csoda, ha ez a két lélek, mint vetélykedő testvér, állandóan enyélő harcban áll egymással, mindengyűlők diésekszik azzal, amije van és különbnek tartja magát a másiknál. A Dunántúli kultúráltabb, mint a Tiszántúli, amelyet a török jobban elpusztított. Viszont a tiszántúli lélek magyarabbnak tartja magát a dunántúlinál. Meggyőződése, hogy a nyelve is szebb, mint amazé. Kazinczy írja:

*Hogy Pázmán magyarul alkalmasint tuda,
Tekintsd hol született, s többé nem lesz csuda.
Szülte volna Eger, Győr, Sopron, Pécs, Buda,
Úgy szótana, mint szőlő mellett a dudu.*

Természetesen, kevés ebben az igazság. Hiszen Vörösmarty, Berzsenyi Dániel s a két Kisfaludy dunántúliak voltak.

Ma már a különbségek nagyrészt elenyésztek. Pécs és Szeged közelebb van egymáshoz, mint Székesfehérvár Szombathelyhez. A Dunántúli mégis megőrizte valamit a maga évszázados saját-ságaiból. A Dunántúli városaiiban több gyárkéremény füstölög, az emberek sűrűbben laknak együgyű mellett és mozgékonyabb életet élnek. A Dunántúli öregbebbek a fák s a régi kultúrát semmi sem árulja el olyan szembetűnően, mint a hatalmas, öreg hársfasorok, vagy vadgesztenye-áallek, amelyek finom barokk, vagy újklasszikus stílusú kastélyokhoz vezetnek. Itt, az országútak mentén minden órajárványra felbukkan egy-egy tomácós kúria, vagy schönbrunni sárgára festett Mária Terézia-korabeli pirosstetős kastély. Az Esterházyaknak maguknak van

ebből vagy tizenöt. Itt az Esterházy hercegek, mint valami magyar Mediciek, díszfelvonásokat, operaelőadásokat, szabadtéri hangversenyeket, jelmezes garden-partykat, hetedhétországra szóló vadászatokat rendeztek. De mégsem ez a főkülönbség a Dunántúli és Nagyalföld között. Hanem a város. Például Sopron. A városok arisztokratája nemcsak azért, mert hazafüves mültya tekinthet vissza, hanem azért is, mert olyan kifinomodott, előkelő és halk, mint aminőnek az arisztokratát képzeli el a romantikus fantázia. Olyan igazi város, amilyen például Salzburg, vagy Nürnberg, vagy München, csak egészen kicsiny méretekben, olyan, mint egy ékszerdoboz, antik bonbonniere, kalapja ezüstből, finoman cizellálva, öreg ötvös művészet remeke. Igaz, hogy Sopron lakosai a hatszáz évből ötszáz esztendőig még a neizeti nyelvet sem értették. Itelőleg csak a nyelvet nem. Csak nyelvében volt Sopron város német, de lelkében, érzéseiben és hűségében magyar.

Am a Dunántúli nem az Alpok keleti végződéséi, nem a zöldpázsitos domboldalak, nem is a főúri kastélyok és nem az Esterházy hercegek jellemzik leginkább, hanem a városok és az ő polgárai. Például Pécs és a pécsiek.

Pécs. A várost már a rómaiak földi paradicsomnak tartották, amintohgy Pannóniának nem is volt olyan kies fekvésű, romantikus, enyhe klímájú, idillikusan bájos paradicsomkertje, mint a Mecsek déli lejtője, amelyen megterem a szelíd gesztenye, a füge, mézes gyümölcs és ahol a római légioi parancsnokai épűgy rózsaluhasos villákat építettek maguknak, mint a török bégék s a szultánok hadvezérei, akik sohasem tekintették stratégiai pontnak, várnak vagy hadműveleti állomásnak, hanem a polgári munka, a tudományok és művészetek, a nyugalom és pihenés, a vallásos és kulturélet székhelyének. A Mecsek-hegy gerincén nem épült sem római castrum, sem magyar fellegrvár, hiába keresünk ott égremeredő váromokat, mint a Rajna partján, — ehelyett középkori szerzetesek klásterainak és a pécsi püspök nyári lakának omladékait találjuk a magaslatokon.

Meg kell vallanunk: Pécsét a háború után fedezték fel, a béke vidám napjaiban kevésbé törődött vele az ország. Pécs mindent a saját polgárainak köszönhet. Az ország fővárosa göggel nézett el az öt templom tornya felett. Nem volt senki, aki Nagy Lajos és Janus Pannonius koncepciót folytatni tudta és akarta volna. A nagy Anjou ragyogó gondolatát, hogy Pécs legyen a dunántúli kultúra központja, lassan-lassan elfelejtették. Csak ott lenn a polgári szorgalommal, de arisztokratikus eleganciával éldegélő pécsiek beszélgettek arról, hogy ebből a városból kellene magyar Firenzezt, Bolognát, Heidelberget, Münchent vagy Drezdát fejleszteni. A maguk szegénységéből próbálgatták az álmok megvalósítását. Ott alakult meg a nyolcvanas években az ország legnagyobb filharmonikus egyesülete. Magyarországon ott adták elő először pécsi kántorok, városi tisztviselők, cukrászok, bűrgyárosok, orvosok és papok Mozart és Verdi requiemjét. Dulánszky püspök a maga pénzéből restauráltatta Közép-Európa egyik legszebb román bazilikáját, onnan kerültek Egyiptomba, Angliába és Amerikába Zsolnay remekei, az emberek ősi estéken kijártak a hegyre négyzsalomú dalárdákkal, zenekarokkal, kamaranégyesekkel hangversenyt rendezni a maguk mulatására.

A háború után felfedezték Pécest. Egyetemét kapott s az ország egyik legnagyobb városává nőtt. Ez sem hozta ki sodrából a polgári kedélyeket, a nagy dicsőség, de nem lázongott amiatt sem, hogy a dicsőség mellől ismét elmaradt a gondoskodás és a védelem és az ország segítő keze anyagiakban. A dunántúli lélek városi lélek. Vannak közegei, amelyeket falunak hívnak, mert nem polgármester, hanem öregbíró és jegyző, a falu pennája, intézi abban a közigazgatás, és ezek a falvak mégis inkább városias jellegűek, mint más alföldi város. A Dunántúlon alig van falu, amelynek ne volna villanyvilágítása, közkönyvtára, dalárdája és zenekara; lehet, hogy ez mind

nyugati tradíció; de a régi Pannonia földjén mindig nyugatos volt a lélek és büszke arra, hogy mindenkitől azt tanulta el, ami szép és hasznos; nyugatfól a munkát, az iparkodást, a tanulási vágyat és a szép szeretetét; kelettől a magyar érzést, a hazához való ragaszkodást és a szabadság vágyát. Szerény, barátságos és mosolygó tekintetű; Dunántúl az ember mindenütt otthon érzi magát. Az egész Dunántúl egy nagy család. Talán azért, mert közelebb van az itáliai kék éghez, a dalmát parthoz és Lombardia szőlővenyéghez, olajfával beültetett terraszaihoz, ott is zene, dal, mese és vídamság virágzik ki a lelkekből. Már a törökök azt mondták, hogy földi paradicsom

A kétrabló *Irtá: Hunyady Sándor*

Teidő volt. A hotel hallja zsúfolva, amikor David Smith rövid delutánai szenderégs után lejtő a szobájából. Nagyon elegáns, sőt szép fiatal férfi volt.

Leült egy kicsiny asztalhoz, de még hozzá sem nyúlhatott a teásészéjéhez, amikor egy köpcös, kurtahajú úr lépett elébe:

— David Smith, ha nem csalódom?!

A gavallér igen udvarias mozdulattal állt föl, csak a szemének fehérlén villant meg gyanakvón az a különös sárga fény:

— Igen. Parancsoljon.

A kurtahajú ember impertinensen elmosolyodott:

— Más néven Fred Turner ugyebár? — és kifordította a kabátjának gallérját, hogy diszkrétén megmutassa detektívjelvényét. Ez a mozdulat még le sem zajlott, amikor Smith Turner ökle már le is csapott. A kis teázó-asztal feldől a césze összetört a parketten. Es a hall finom publikuma bámulhatott azon a remek izomokra valló tigrisugráson, amellyel a kedves David elérte a kijáratot.

A forgó üvegajtón túl azonban mégis kékruhás policeman leskelődött. A rendőrök fölemeltek rettentő, rövid gumibotjukat. Fred Turner villámgyorsan átlátta, hogy lehetetlen menekülnie. Megállt, zsebredugta a kezét:

— Ne nyuljanak hozzám. Megadom magam. A hallból előkerült a vastagnyakú detektív. A tarkóját dörszölte:

— A fene egye meg, Fred! Nehéz keze van magának. Nyujts csak ide, aranyom, hadd rakom rá ezt a karcpercet! — és megcsilantotta a kis acélbilincset.

— Csak nem tesz velem ilyen zserceget, felügyelő úr?! — mondta sötét a sziványa. — Itt mindenki ismer és mindenki „máskép“ ismer. Ez nekem nagyon kínos.

A detektív vigyorgott:

— Kínos? Szavamra, elhiszem. De hát mit csináljak, drágám? Nagy kínos maga nekem. Nuszaj magára örülten vigyáznai! És a megy, kurtá gumibot védelme alatt rácssettett a percc Fred Turner csuklójára. A detektív, aki úgy érezte, hogy a karrierjének igen jót fog tenni ez a fogás, szinte megenyhült a haramiáival szemben. Nyájasan vergette a vállát, fececgett, hiszen végül, mégis csak neki köszönhette a szerencsét.

— Az állomásra megyünk, drága szívem. Visszaugrunk Newyorkba, az ilyen luksuszshelyen nincs hová tenni magát. Látja, mennyi gondot okoz? De igazán mit búsl ilyen szörnyű módon? Legalább nyugodtan fog most pár évig aludni. Mert becsülete, nem hiszem, hogy a villamoszékbe kerüljön. Ahhoz maga túlságosan ügyes lókotó!

Az állomáson a felügyelő elhcsátotta a négy rendőrt és barátságosan föltámogatta

megbilincselte foglyát az északi expressz meredek lépésőjén.

A szakasz, ahová beültek, zsúfolva volt mindenféle szemét néppel. Fred Turner a homlokába húzta a kalapját.

Ült, hallgatott, átkozódott magában, amíg egyszer csak nagyon villant a szeme. Észre vette, hogy a bal kezén kinyílt a bilincs. Rosszul volt kapcsolva a percc, a kis acél-

fog kijött a zárból. Nyitva volt. Ha akarja, kihúzhatta volna belőle az öklét.

Innen kezdve Fred Turner beszédesebb lett. Hízgelő mosollyal súgta a detektívnek: — Remélem, felügyelő úr, nem lesz semmi látványosság az állomáson. Tudja, olyan ember vagyok, hogy nem szeretem a fel-tűnést. Utálom a maguk ronda, csukott autóját is. Ülünk taxiba, szeretnék, mint egy úr, nyitott taxin menni végig Newyorkon, mielőtt besavanyitanak. Úgy-e, meg-tesszi öregem? Végre, ha fűtővön is sóztam, maga mégis pegg! —

— Jól van fiam. Legyen a maga akaratára szerint. Látja, tetszik nekem, ha ilyen szelíd. Mindjárt ezen kezdhetne volna!

*

A vonat a földalatti pályaudvar ívlampáinak fehér fényében óriási tömeget öntött

ki magából Newyorkban. Ember ember hátán hezsegett és a nagy túlekedésben igazán senki nem vette észre, hogy Fred Turnernek milyen perecek vannak a csuklóján. A detektív, mintha csak jóbarátok lennének, karofogta a rabját. Úgy haladtak, lassan, lépésről-lépésre a tolongó tömegben.

A detektív megszorította a szivány karját. Elismerően mondta:

— Szavamra, csudás izmai vannak. Ha jobban eltalál, talán még most is ott fekdű-nék abban a hotelben, eltört állkapoccsal! Fred Turner szerényen mosolygott. Csak a szemén villant fel megint az a félelmetes, sárga fény. Titokban, a kalapja karimája alól azt nézte, hogy gördül ki a baloldali sínparon, alig két lépésnyire tőlük, közvetlenül az aszfaltjárda mellett a kaliforniai expressz. Egyelőre még méltóságjeljes lassúsággal haladtak a pompás, hosszú Pullmann vagónok, de Fred Turner kiszámította, hogy tíz másodpercen belül szélvészzerű sebességgé fog fokozódni ez a mozgás. Megvárta, amíg a halókocsi és az étköző vagón elisklik mellettük, aztán titokban kihúzta kezét a bilincsből:

— Nézze csak, felügyelő úr! — mondta halkán.

A detektív Fred Turner felé fordította az arcát. Ebben a pillanatban érte védetlen állat, alulról fölfelé, az a rettenetes ütés, amelytől egyszerre hat foga tört ki és amelytől úgy esett össze eszméletlenül, mint a rongy.

Fred Turner hosszú, rugalmas ugrással a járdá szélére vetette magát és fölépelt a már gyorsított expressz utolsóelőtti kocsiának lépésőjére.

A tömeg inkább azt vette észre, hogy valaki összeesett. A kurtá, villámgyors úttest szinte senkiesem látta. Senkiesem törődött a lépésőre kaszkodó elegáns férfival. Elkésett utasnak néztek, aki az utolsó pillanatban ugrott föl a vonatra.

Fred Turner néhány pillanattal látta a járdán összetörülő tömeget. Aztán az expressz kiszáradott vele az állomás kormos üvegüeteje alól a külső pályatest csattogó vágyónyiregetegére.

Már Newyork állam szabad területén haladt az expressz, amikor Fred Turner óvatosan kinyitotta a vagón ajtaját és fölépelt a pererrona. A pererron üres volt. Turner mely megkönyebbüléssel sóhajtott. Újra szabad volt. Bár igaz, hogy ez az állapot még mindig cudar veszedelmeket jelentett. Nem volt sem jedge, sem pénze, tudta, hogy a legközelebbi állomás kétségtelenül alarimító-zaliban a rendőrség sírgöngye. Azonkívül pedig a bal csuklóján még mindig rajta volt az áruló bilincs. Akárhogy feszegette, nem tudta magáról levérni.

Nekitámaszkodott a rohanásában reszkető vagón falának, hogy megpihentesse izmait

Kisleány ruhában — kislíú
Foto: Manassé

a görösös kapaszkodás erőfeszítése után. Nem tervezgett. Csak figyelt, éberén, élesen. Várt a szerencsére, hogy megfoghassa; vagy a bajra, hogy idejében elháríthassa. Néhány feszült perc múlása után, már jelentkezett is az első veszedelem. A Perron végén feltűnt a kalauz alakja. A „Californian Pacific” szolgálatkés alkalmazottja gyanútlanul közeledett Fred Turner felé. Nem emlékezett erre az utasra. El akarta kérti a jegyét.

A haramia végigkutatja minden zsebt: — Az ördög tudja, hova tettem azt a jegyet. Talán eljetttem valahol?! — és lehajolt a földre, mintha ott akarná keresni.

A kalauz udvarias ember volt. Azonkívül a borralalóra gondolt. Együtt bosszankodott hát utasával, együtt keresgél vele a földön, még utána is nyúlt egy darabka sárga papirosnak, talán az ott?!...

Ha a kerécsatosság nem lett volna olyan erős, talán fölfigyelt volna valaki a kupában és az utasok közül arra a kurta, de halálisan rémült ordításra, amely a Perronon hangzott el. De mert az expressz menyörgő robajjal vágatott, jóformán maga Turner sem hallotta, mielőtt anyam sikkoltással búcsúzik a kalauz az éltelen.

Gyönyörűen sütitő a nap. És a napfényben komikus, szinte vidám mozdulattal bukfengett le a világosbarna vászonba öltöztetett embert este a magas töltsébe, a száz-kilométeres gyorsasággal száguldo vonatról. Aztán megindult, hogy végignézzé, melyik kupának van a legbitább publikuma.

Az első fülkében öt ingujjra vetkőzött fiatalember pökerezett. Ez nem volt kívánatos társaság. Turner tovább ment és a harmadik kupéba nyitott be, amelynek plüss felsőben két öreg hölgy, egy egészen fiatal legény és egy vattahajú, rózsaszín arcú, kékreborotvált, nehéztetű, vén gentleman üldögélt.

A balkezt, amelyiken a bilincs volt, jó mélyen a nadrágszékébe süllyesztette. Szerény mosollyal köszönt és udvariasan engedelmel kért, hogy leülhessen, mert a szakaszában igen sürű a dohányfüst, már pedig ő nem szíves ember.

— Tessék! — mondta nyugtalanul a vattahajú, vizilószzerűen nehéz tetű, öreg gentleman. — Ez a két fotele még üres.

A fülkében rövid csönd támadt. A régi utasok szemügyre vették új társukat. Aztán, amikor nem találtak rajta semmi különösöt, újra megindult a diskurzus, amely félbeszakadt, amikor Turner a kupéba telekódott. Az egyik öreg hölgy arról beszélt, hogy látott egy fakirt, valamelyik newyorki varietében, aki hegyes szegekkel kiveret deszkán fekvűt, élő paraszat tétetett meztelen mellére és még néhány hasonló produkcióval mulattatta a publikumot.

Fred Turner eleven érdeklődéssel kapcsolódott belé a beszélgetésbe. Elmondta, hogy hosszú időt töltött Indiában és meglehetősen belé van avatva a fakirok büvészmutatványiba.

— A legtöbb ilyen fakir-csuda szimpla trükk — jegyezte meg könnyedén. — Például itt van az a mutatvány, amikor a fakir fedetlen testtel áll a töltött fegyver csövét elé. Nevetnének, ha tudnák, milyen egyszerű ennek a csudának a magyarázata. Megmutathatom. Nincs valakinél véletlenül revolver? — és kedvesen mosolygva nézett körül.

A kékreborotvált, vattahajú viziló hosszúsán mondta:

— Nem szeretem, ha pisztollyal játszanak előttem!

A fiatalember azonban nagyon kíváncsi volt a trükkre. A nadrágja hátsó zsebéből előhúzza a browningját és átnyújtotta Turnernek:

— Tessék, itt a revolver, ha megfelel a célnak. Megjegyzem, hogy hét golyó van benne és kilenc milliméteres a kalibere.

Fred Turner udvarias mosollyal köszönte meg a bizalmat. Gondosan megnézte a fegyvert, a töltényeket a lapos, kis golyótskáiban, kinyitotta a závárt, aztán újjat a ravaszra tette és a revolvért ráemelte a társaságra.

Az arcáról eltűnt a mosolygás. Rekedt nyegteliséggel sutogta:

— Föl a kezekkel! — és minden mal magyarázat helyett kihúzta a zsebéből bal kezét, csuklóján a csillogó acélibilincsel.

A társaság minden tagja engedelmesen magásra emelte a két kezét.

A hölgyek ájdoztak, a fiatal amerikai rápiros lett a dühtől, a vattahajú viziló szárazon kérdezte:

— Csak a pénzünk és az ékszerünk kellenek, vagy egészen le akar vetköztetni bennünket?

A zsvány vigyorgott:

— Maga okos ember, öreg úr. Ne féljenek. Nem kell a nadrágjuk. De ami pénz és ékszer van maguknál, azt rakják ki, ide, erre a fotele!

A parancsot teljesíteni kellett. Fred Turner veszedelmes, sárga fényvel villogó szemébe félelmesen belé volt írva, hogy nem tréfálna, ha tette kerülne a sor.

Idégsítő volt az a körbesétáló revolveres. Mind a négy utas lázas igyekezettel rakta le ékszerit, pénztárcáját az üres fotelel bórrel szegett, piros plüss ülésére.

A zsvány gondosan összeszedte és zsebre rakta a sok holmit. Aztán szeliden, szente ceveggő modorban figyelmeztette a kifosztott embereket:

— Hát most, hölgyeim és uraim, én meg fogom húzni a vészféket és leszállok. Hogy mondtam, fiam? Hét golyó van ebben a fegyverben? Nem ajánlom, hogy üldözzenek, nagyon nekibúult ember vagyok én!

Amikor a haramia eltűnt a Perronon, a fiatalember pulykaméreggel pattant föl a helyéről. De a vén viziló súlyos, nyugtalan mozdulattal visszanyugta a fotelel: — Mit fészkelődik? Maradjon nyugton.

Losonczy Judit, Losonc

Nem volt elég az első boldogság? Még agyon is akarja lövetni magát?!

A kupé ablakán át látni lehetett, hogy ugrik a rabló a nagy zökkenések közt lassító vonatról. Látszott, hogy csúszik le a töltsébe, hogy veti belé magát a sínek mellett húzódo rozsvetésbe, amelynek örvénylő sárga táblái csakhamar elnyeltek egész alakját.

A vonat megállt. A személyzet és az utasok összesereglettek a kupéban és a vagon Perronján. Két párt keletkezett. Az egyik üldözni akarta a zsványt. A másik párt hevesen követelte, hogy az expressz azonnal induljon tovább. „Az idő pénz! Minden perc drága! Üzletemberek vagyunk!” — mondta egy utas, nyilván maga is üzletember.

A mitér végül is a fehérhajú, vén viziló döntötte el:

— Menjünk! Majd léprekerül az a csirkefogó nálunk nélkül is. Bilincs volt a balkezén. Azt hiszik Amerika földjén sokáig sétálhat valaki megbilincsel csuklóval?!

A fiatalember pattogott:

— És a pénzem? Háromszáz dollárt rabolt el tőlem az a betyár!

A viziló csöndesen mondta:

— Az én tárcámban húszezer dollár volt, mégsem ugrolk! Gyérünk!

Végül is a viziló táborra győzött. A góliát lokomotív élelet fűttengett és a vonat tovaszállított Nyugatamerika földjének nyári pompájában, a telegrafpóznák végtelen sora mellett.

Fred Turner ökléről egy eldugott kis farm kovácsa középszerűen szemtelen szarolást után, lereszelt a bilincsel. Ugyanez a kovács szállította vissza a rablót rozoga Fordján Newyorkba.

Turner a kínai negyedben szállt le a kovács autójáról.

A kovács föllált a volánt mellett.

— Vajon mi a fenét csinálhatt? — kérdezte magától. És utána utána nézett, akit néhány pillanat alatt elnyelt az óriási város nyüzsgő utcájának forgalma.

Két óra múlva az édes testvére sem ismert volna rá a rablóra. Bajusza nőtt. Megváltozott a haja színe, az arca formája, az

alakja, a nemzetisége, a neve, a modora, a mozgása. Még a szándékai is megváltoztak. Az a kis töke, amelyet a kaliforniai expresszen sikerült összeszednie, új célokra vártolt el. Fred Turner otthagya túlságosan veszélyes pályáját. Dolgozni kezdett. Természeti vállalkozásokba fogott, amelyek természetesen sikerültek, hiszen vakmerő volt és ravasz. Korának embere.

*

Nyolc, küzdelmekkel és diadalokkal teli esztendő után, Fred Turner odajutott, hogy új neve, George O'Brien ismertté vált szűk barátai körén túl is. Villája volt Niuportban. Szép banküzlete Newyork legdrágább negyedében. Márvány portáléja volt a banknak. Páncélsekrényei. Tökéletes védelmi berendezkedése, automatikus villanyesengőkkel és magasfeszültségű huzaakkal fölszerelve a betörők ellen, akiknek George O'Brien olyan ádáz ellensége volt, hogy a városi tanácsban, amelynek tagjává választották, állandóan követelte a rendőrség szaporítását.

A nyolcadik esztendő télén óriási vállalkozás lehetősége csillogtatta meg aranyfénnyel O'Brien bankár előtt. Ez lett volna az igazi tigrisugrás. Az út a világ pénzfejedelmek közé, a felső négyszázak társaságába.

A floridai erdők kitermelésének monopóliumáról volt szó. O'Brien—Turner ádáz küzdelem után, kolossális veszteségű pénzek szerteszórása után, kapta csak meg ezt a monopóliumot. Súlyos százezrekbe került az előkészítő munka, annyi pénzbe, hogy a bankárnak már nem volt szabad tőkéje, amikor hozzá lehetett volna fogni a dolgozhoz.

Hanem Amerika nem az a világ, ahol egészséges üzlet számára nem lehet találni tőkét. Így O'Brien bankár óvatoss és okos tapogatása is csakhamar eredményessé vált.

Egy reggel az egykori rabló pontos értesítést kapott arról, hogy C. Hay úr, a G. B. C. Hay and Bentley ház főnöke déli tizenkét órakor várja a cég irodájában, hogy tárgyaljon vele a floridai monopólium ügyében.

George O'Brien kezében megreszkett a gépirásos levelepapír. Ez a meghívás a legmagasabb szférákkal való összeköttetést jelentette. A sikert.

Ízzó türelmetlenséggel várta a tizenkét órát. Azután gondosan zárható aktatászkájába belerakott minden okmányt, amely az ügyre vonatkozik. És heült fekete Packard-jába.

Az öreg Hay fogadóterme a cég palotájának negyvenötödik emeletén voltak.

A liften elszorult a torka az igazoltató O'Brien bankárnak.

— Az ördög vigye el. Jobban kellene vigyáznia az idegeimre! — és elhatározta, hogy ezáltal kevesebbet fog dohányozni és a napi tíz koktailt is lecsökkenti ötre.

Negyvenöt emeleten, komplikált folyosókon, számtalan irodán és titkáron keresztül jutott el O'Brien bankár a szentélyek szentélye elé. De végre is kinyílt előtte a párnázott ajtó és bent volt a milliárdos intim irodájában. Hosszú terem volt az iroda. Unepi csend uralkodott benne. Piros szőnyeg futott a parketten az ajtótól a legmesszibb eső fal felé, ahol a sarokban, Washington György fehér márvány mellszobra mellett állott a Ház fejének íróasztala. Hatalmas bútordarab volt az asztal, mint valami oltár. Csak éppen az istenség nem volt látható egyelőre, aki ott ült mellette. C. Hay úr olvasott. A Newyork Sun kiterjesztett lepedőoldalai elaktarták a fejét. Mindössze a szivarjának füstje látszott, amint vékony, kék csíkban, szentelt páráként emelkedett az újság mögött a magasba.

George O'Brien elfogultan, a tisztelttől haldokolva ment végig a piros szőnyegen, egészen az íróasztal elé. Halk köszönésére a Newyork Sun lepedőoldalai aláhullottak. És... és... George O'Brien szeme ekkor kitérült a rémülettől. Az ébena íróasztal mellett az a vattahajú, rózsaszín és kékreborotvált vén viziló ült, aki nyolc esztendő előtt kirabolt a kaliforniai expresszen.

Nem volt kétséges, hogy C. Hay úr is rögtön ráismert régi barátjára. Ez belé volt írva jégszürke szemének kajánul vidám csillogásába. O'Brien—Turner látta, hogy ezeket a kegyetlenül okos, hideg szemeket nem esalhatja meg semmi. Sem az elmult nyolc év természetes változása, sem a mesterséges ravaszág.

Az egykori rabló első érzése az volt, hogy meneküljön. A lába futásra rándult. De egy szemvillanás alatt átlátta, hogy ez nevetés volna. Ezerszer megcsipnék a negyvenötletes palota labirintusában. Majd észbe jutott, hogy egyedül van a milliárdossal. Hátha jól állkapsen ütné. A keze ökölbe szorult, aztán kétségbeesetten kinyílt. A vén vizilónak rettenetes izomereje lehetett, a vállá széles volt, mint egy teherhordóé, bika-nyaka súlyosan viselte kemény fejét. Azonkívül pedig Mr. Hay vaskos ujjai ott nyugodtak az íróasztal cseppnyújtatásának fehér gombjain. Csak egy kis mozdulat, egy szó. És vége mindennek.

A két férfi hosszú percekig némán nézett egymás szemébe. A Hay and Bentley-ház

hatalmas elnökének szemében egyre eleve-nőbbé vált a kaján csillogás.

— Mi van magával, O'Brien? Nem akar beszélni?! — kérdezte gúnyosan a viziló. Az egykori rabló homlokán kiütött a hideg veríték. Valami tévoya, kétségbeesett reményből merített csak őrét hozzá, hogy mégis beléfogjon pénzügyi expozéjába. Szánalmasan dadogva kezdte a mondatkáját, aztán egyre jobban belemelegedett. Úgy érezte, hogy ez lehet a menekülés egyetlen útja, hát örfingő erőfeszítést tett, hogy minél zseniálisabb programot adjon. Beszél, számolt, magyarázott és siklító örömmel érezte, hogy villan föl néha az öreg Hay szemében az érdeklődés fénye. Amikor befejezte a tervezet előadását, valamennyire megnyugodott O'Brien. Úgy érezte, hogy a helyzet már nem annyira fészelt.

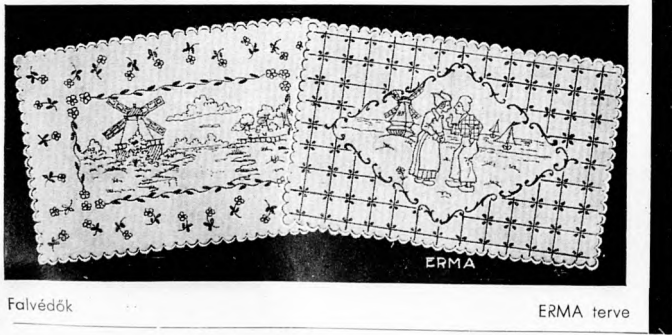
Megtörtölte a homlokát és letette aktatászkáját a milliárdos elé az asztalra.

— Ebben a táskában van — mondta — minden terv és a teljes jogú szerződés az állammal. Borzasztó pénzembe és munkámba került idáig vinni a dolgot. Azt hiszem, meg is érdemelném a segítségemre siető tőkéitől a haszon ötven százalékát. De öntől, a kettőnk viszonyára való tekintettel, nem kérek, csak tíz százalékot. Mindössze tizet, elnök úr. És természetesen a költségeim visszatérítését.

A viziló hallgatott, gondolkodott. O'Brien bankár halály izzalmal nézte a kemény száját, mely a sorsa felől fog dönteni.

Végre megmozdult a vén viziló. Súlyos kezét ragadozó mozdulattal tette rá a fekete aktatáskára. Száraz üzletserűséggel mondotta:

— Szó sincs róla. Nem adok tíz százalékot. Nem adok semmit. Minek? Ideadja maga nekem ezt a dolgot, ha szépen kérem — ingyen!...

Ha a férjek összefognak

Irtja: Fr. Boutet — Franciából fordította: K. Lányi Piroska

Vignol megállt az előszobajánál. Megdörzsölte a fülét, hogy jól hall-e. Közelebb hajolt a címablához, hogy csakugyan saját lakása előtt áll-e, mert csodálatos és merőben hihetetlen dolog volt az, amit észlelt. A lakásban, szegény nyomorult, eladósodott Michel Vignol lakásában, zongora szólt. Hirtelenében átgondolt minden eshetőséget, a főnyereményt kezdve egy rikai örökséig, a legutcsább és legmerészebb kombinációk futatók át hirtelenében az agyán, csak éppen arra nem gondolt szegény Michel Vignol, hogy a zongoragyűnök járt ott a felesége öngyűségénél a minap. Rászánta magát, hogy benyisson az előszobába. Szívesen berontott volna kalapban, kabátban, de

erőt vett magán, rendesen a fogasra akasztotta kabátját és méltóságteljes léptekkel tartott a szobába. Az ajtó félig kinyílt, de a fele uton macacsul megmaradt, mintha valami súlyos tárgy tartotta volna vissza. Vignol nem erőködött sokáig, lefogyott potrohát átrépselte a résen és megállt a szobában. Az ajtónál szekrény, az ablaknál másik szekrény, az asztal félretolva, a kanapé a sarokban hozzáférhetetlen, az ajtót nem lehet kinyitni, az ablakon nem jön be világosság többé, de a szoba legszébb helyén, magánosan, ünneplésen ott áll a zongora. Nem pianino, zongora. Nem holmi takarékosági szempontból meg rövidített formájú hangszer, hanem becsületes, méreteiben is imponáló instrumentum. Valamikor hangversenyterem pódiumán díszleghetett, hosszúhajú művész ül előtte, karcsú ujjak futatnak végig a billentyűn, s felhangzottak az örökéletű melódiák. Most Vignolné becsületes munkában megvastagodott ujjai érték az ódonárga billentyűket s Gounod örökéletű Faust-áriája az ótorkából szállt megcsúfolva, hamisan, de erőteljesen... a szoba füstös mennyezete felé.

Vignol mintegy megjegyzve állt ott, mint akit lenyűgöz egy nagyobb kilátás, mint aki belepottyan az adósságok, gondok önébél hirtelen egy nagy, váratlan szerencsésbe, amelynek első tanujele az a hatalmas, csodálatos hangszer.

— Michel, te itt vagy? Eszre sem vettelek, úgy elmerültem...
— Louise, mit jelent ez? Mondd, mondd szíriermem, csak nem a sorsjegy?

— Sorsjegy, ugyan Michel, mi jut eszedbe, hiszen meg sem utítottuk...

— Hát... hát akkor? Mondd, ne kínozz tovább...

— Nem értelek, Michel, miért vagy olyan izgatót?

— Hát... hát a zongora... — felelte Vignol szorongó hangon, amelyben már benne tükröződött szörnyű balsejtelme.

— Hja a zongora? Hát fiacskám, részlet... persze, hogy részlet... de zongora előnyös, igazán meg sem fogjuk érezni és valódi koncertzongora. Sokat gondolkoztam rajta, de beláttam, hogy most már nem lehetek meg nélküle...

— Nem... nem is tudtam, hogy ennyire muzikális vagy...

— Muzikális?! Meg vagy örülve, Michel... Mi köze ennek a muzikához... Nem értem, hogy ti férfiak milyen nehéz feladatok voltak. Hát védekezhetek másképpen ez ellen a rikácsól bosszorkány ellen? Megverhetem? Beköthetem a szájt, megtilthatom, hogy reggelől estig azon a szörnyű hangján énekeljen? Vagy tőmjem be talán a saját fülemet, kívánhatod ez tőlem? Vagy talán van pénzed, hogy más lakást bérelj? Hiszen még itt is adósk vagyunk... Ha rendes, jól fizető lakó lennék, egyszerűen szólnék a házmesternek, hogy tiltsa be, mert különben azonnal felmondom a lakást...

de így? Mit tehettem, mit tehet egy ilyen szegény nyomorult asszony, mint én, vesz egy zongorát, a szájtól vonja el az árt, de megveszi, mert nem tűrheti tovább...

Vignol szólni akart, de csak értelmetlen dadogás jött ki a tor-

kából. Az egész előadásból csak annyit fogott fel, hogy ennek a szörnyű muzikás származék az árát neki kell kikö-palnia. Már is zúgott a feje, émeleggett a gyomra, kedve lett volna ráújni arra az ócska mordályra és ebédet követelni, de éppen a pillanatban a szomszéd lakásban felhangzott Tosca nagy áriája. Az asszonyknak villant egyet a szeme, nem is szólt, csak intett egyet az urának és bosszúgyótytól lihegve, telelepedett a zongorához. Kemény, kegyetlen ujjakkal verni kezdte az ártatlan billentyűket és énekelni kezdte, ahogy csak torkán kifért, Tosca dal-lamára a rögtönzött szöveget:

— Csak bömbölj, csak bömbölj te reped fazék, vén sátra-fa, festethajú szörnyeteg... Vignol kétségbeesve ugrott hozzá, szájjára tapasztotta a kezét, az asszony egy erőlyes mozdulattal el-lökte és feltartóztat-hatatlannul rikácsolta tovább:

— Csak bömbölj, csak bömbölj... — Vignol nem bírta tovább hallgatni, ro-hant ki a szobából, az ajtó-nál összeűtötte magát, az előszobában megbölgött... nem törődött vele. Rohant le az utcára, ott bolyongott éltlen-szomjan... estére kelve úgy érezte, hogy nemcsak az ehavi részletet, de az egész zongora árát kikö-palata.

A hús egészen kimaradt az étrend-ből, mert az ára a zongorára kellett. Az ebéd sohasem volt készen idejére, mert Buldóné énekel a szomszéd lakás-ban és Vignolnénak szintén énekelnie kellett.

Vignol későn tért haza az asszonyt mégis fésű-letlenül találta; hja Buldóné korán kezdte az éneket, Vignol-nak még fésűködésre sem telte ideje.

A zongorán már egy hét múlva leszakadt két húr, Vignolné berekedt, mégis tovább énekel. Most már hangja sem volt, csak ordított, az agyonkínzott zongora fahangon kísérite... Vignol kimerülten feküdt a kanapén, már nem szólt, nem könyörgött, nem fenyegetődzött, csak félt, iszonyúan félt, hogy ennek a furcsa asszonyháborúnak egyszer igen szomorú vége lesz.

A sejtlem valóra vált. Nem történt ugyan egyelőre semmi más, csak az, hogy Vignol az utcán szembetalálkozott Buldóval.

A két bosszút liheg, elkecseregetten harcoló asszony férje ott állt szemközti egymással. Egyik piros volt, a másik sápadt, de egyformán remegett mind a kettő. Egy percig farkasszemet néztek. Pierre Buldo nyerte vissza először a hangját:

— O... örülök uram, hogy...

— E... én is... na... ugyan...

— Ho... úgy találkoztunk...

— I... gen...

Megint nyeltek egy nagyot és megint áfútotnak rajta a szörnyű felelem:

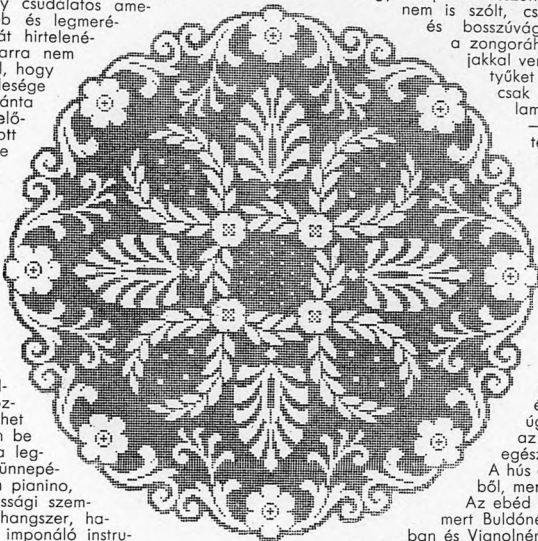
— Most... most fog felfofozni...

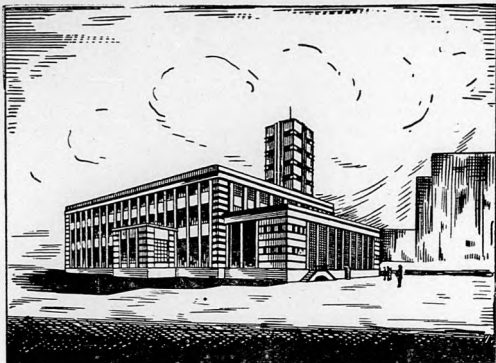
De nem történt semmi, csak Buldo krárogott egyet és bámu-latos lelki erővel a helyzet magaslátára emelkedett.

— Nézz uram, azt hiszem nincs értelme, hogy sokat köntör-falazunk, ön is éppen olyan sajátánlatreméltó áldozat, mint én. Bizonyára ön is elkövetelt mindent, hogy véget vessen ennek az átkozott harcnak... hát én is. Hogy mi mindent tettem, felesleges talán elmesélnem, hiszen eszközeink körülbelül ugyan-azok és sajnos minden eszköz gyengének bizonyult. Eddig vív-tuk a küzdelemet külön-külön. Már-már elvéreztünk a küzdelem-ben... azt ajánlom, indítsuk meg a harcot ellenük egyesült erővel, viribus unitis... összetartásban rejlik az erő! Fogjunk össze mi férfiek...

Vignolnak felcsillant a szeme:

— Hogy, hogyan gondolja, mit tehetnénk mi ketten? Mit kezd-tenénk a mi egyesült erőnkkel?

Modern építkezés

— Mit?... Majd elmondom, de talán térrünk be egy pohár sörré valahová... nem, ne szabadkozzon barátom, az én vendégem lesz ma... jó... jó... jó majd máskor ön... Elvégre a szövetséget csak meg kell pecsételni!

Beültek egy kedélyes kis vendéglőbe, felhajtottak néhány korsó jó habzó sört, egy-két vidám viccet is elejtettek ivás közben... az ötödik pohárnál összegegződtek, a tizediknél összeültek és akkorra már készen is volt a terv. Elhatározták, hogy másnap megvárják egymást a lépcsőházban s úgy tesznek, mintha összeverekednének:

— Te kiabálni kezdesz, elmondasz engem csirkefogónak, gazembernek, szidod a feleségemet... mondhatok akármit, csak jó hangosan, én felelek neked, közben csattogtatunk a levegőbe, mintha ütelnék egymást. Hajlandó vagyok gombostűvel megszúrni az ujjamat, hogy vérezzem...

— Oh, nekem meg könnyen megindul az orrom vére... — Annál jobb, a gallérjainkat persze kibabáljuk, felhasítjuk elől az ingünket... lárna, rémület, a ház mesterné kirohan, a lakók kirohannak, szgyén, felütés, bánom is én, csak otthon legyen már nyugtom, — adta elő a tervet Buldo.

— Te azt hiszed, kedves barátom, hogy ez segíteni fog? Hogyan segítené ez?

— Furcsa kérdés! Persze minden a től függ, hogy szeret-e téged a feleséged... Sajnos, úgy látszik nem tételezed fel, hogy eléggé szeret, mert például az én életem párja, aki imád engem, bizony kétségbeesik, hogy milyen éleveszélybe döntött engem. Lelkismeretfurdalásai lesznek, hogy én miatta könnytelen voltam egy ilyen rabiatús embertől, mint te, ilyen sértéseket eltűrni. Ahogy ismerem az ő mindent felülmúló szerelmét, rögtön eladja a zongorát és beszünteti az énekleckéket... Hát barátom, az én feleségem ilyen, annyire imád engem, de hogy aztán a tied mennyire aggódik érted, azt csak te tudod, kedves Michel...

— Hogy engem nem szeret a feleségem? Honnét tudod azt Pierre? Igaz, hogy az asszonyok kiszámíthatatlanok... de szeret, azt hiszem szeret, — hajtogatta Vignol.

Minden úgy történt, hogy megbeszélték. Találkozás a lépcsőházban, csepepaté, durva szavak, sértések, ütlegek a levegőbe, színlelt pofonok, orrvérzés, tépett ing, kibomlott gallér... ház mesterné, lakók, sikoltozó feleségek, nyakábaborulások... Becsapódnak az előszobáik, csönd, mindegyik asszony biztonságba helyezte vérző életpárját.

Harmadnap véletlenül újra összetalálkoztak a férjek. Vignol boldogan borult Buldo nyakába:

— Nahát barátom, igazán örökre halás leszek neked, kiderült, hogy imád a feleségem, egészen kétségbe volt esve, hogy miatta milyen veszedelembe kerültem. Még örült, hogy meg nem öltél, mert szörnyű veszedelmes embernek képzél. Kimondhatatlanul sajnált engem, valósággal mártírnak tekint. Már intézkedett is, hogy vigyek el azonnal a zongorát, megfogadta, hogy soha többé nem fog énekelni, sőt arra is hajlandó, hogy a kedvemért kibéküljön legnagyobb ellenségével, a te feleségeddel. Persze nálad is éppen így történt?

— Nálam? Nahát nagyon tévedsz, kedves barátom... Igazad volt, hogy az asszonyok kiszámíthatatlanok. Dehogy esett kétségbe miattam, inkább nagyon természetesnek találta, hogy felpofoztalak, azt mondta, hogy férj kötelességem őt meg-

védelni... ha kell, még az életem árán is. Annak mindenestire örül, hogy nem vagyok pipogya fráter, most legalább nyugodtan folytathatja énekleckéit, tudja, hogy helyt állok érte... Mit szólna ehhez? Hát ki hitte volna, hogy így fogja fel... sőt mi több, még egyre kapacitál, hogy hívjalak ki párbajra... persze súlyos feltételekkel. Háromszori golyóváltás... vagy karddal végkimerültség...

— Micsoda? Hát hol marad az a nagy szerelem, amiről beszéltél? Hiszen akkor nem is imád téged annyira a feleséged, mert aki szereti a férjét, az félti... nézd például az én feleségemet... Hát barátom, látod, így csalódik az ember, igazán sajnállok...

— Mit... mit, te mersz sajnálni engem, de pipogya fráter... te csirkefogó, te gazember, — kiáltotta Buldo magánkívül, — azt mered állítani, hogy engem nem szeret a feleségem?

Ordított, nagyot lendült a karja a levegőben, valami csattant... és ez már nem volt színlelt pofon...

Lárma, ordítás, lakók, ház mesterné, sikoltozó asszonyok, vérző orrok, tépett ingek, kibomlott inggallérok...

Hja, így van az, ha a férjek összefognak...

NAGYANYÁM

*Sápadt kis arca fénylelt, mint a hold
S a madár fészkenél puftább öle volt.*

*Ha megbűjt benne dús-fürtű fejem,
Nem csobbolt Dárius kincse sem.*

*A gond bús árnyo százszor ráhajolt,
Öreg mészáros küzdő pária volt.*

*Az élettársa akkor volt vidám,
Ha tolyt a bor és fűzta a cigány.*

*S míg fokosával táncdát roptá tán,
Ő oit künn sirt a csendű udvarán...*

*Már bölcsőjében rásújtott a múlt:
Egyik szemére éj bomláya hullt.*

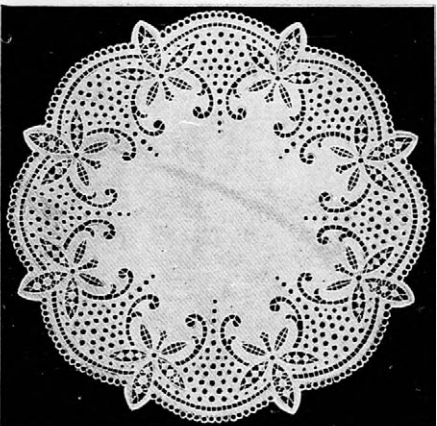
*Ez a szemény vajjon hol, merre jár?
S mi lelt belőle? Csillag? Holdságár?*

*Milyennek látta ezt az életet,
Mely oly sietve rásötötte aiet?*

*S van-e könny annyi mások két szemén,
Amennyit ő egy szemmel sirt szegény...?*

*... Majolnap már a sírja is bedől,
Régen kintért e kérdések elől.*

Varga Lajos

Madeira miliő

Wieg Testvérek terve

MENNYIT ÉR AZ EMBER?

Nagyszerű látvány a tengerek véghetetlen tükre, a Himalája égig emelkedő orma, a hullámokat a felhőkig korbácsoló égiháború, — de mi ez a Tejtű csillagmillióiból, a naprendszer végtelen nagyságához, az egész világmindenség határtalanságához képest?! Pedig mindezeknél van egy milyebb és szélesebb, magasabb és gazdagabb, szebb, tündöklőbb, káprázatosabb valami: az emberi lélek. Az ember. Minden ember. A legprimitívebb, a legszűnyibb, a legáljasabb is szebb, magasatosabb, mint az egész lélektelen világ. Ez is felelet arra a kérdésre, hogy mennyit ér az ember. Van azonban más felelet is. Az emberi test nem sokkal különböző mechanikai szerkezet, mint általában véve a gerinces állatok testi szerkezete, magasság a férfnál átlag 170 cm, a nőnél átlag 158 cm, de vannak 120 cm-es törpefajok is és csak kevés emberfia éri el a két méter magasságot. Ereje? Hozzá sem fogható egy növényevő állat, például az elefánt vagy a tengeri cápa erejéhez. Egy 65 kg súlyú ember testében 45 liter víz van, amely semmi értéket sem képvisel. Zsiradék annyi vonható ki belőle, amennyiből két darab kisméretű szappant lehetne készíteni. Az emberi testben található fém körülbelül 9000 darab ceruzából előállítására elegendős, de 9000 ceruzából önköltségi ára nem több, mint egypengő. Az emberi szervezet foszfortartalmából 2200 gyufafejet, vastartalmából egy közepes nagyságú vaszőveget lehetne gyártani, a benne található mészes 2—3 négyzetméter fal bemészeléséhez elegendős és a kénnel, amely a szervezetről kivonható, nem lehet többet készíteni, mint amennyivel egy kis kutyát meg lehet szabadítani a bolháitól. Az egész anyag értéke összesen 12 pengő. Így beszél a cinikus materialista. Az ember nem tudja, hogy nevesse-e ezen, vagy elszomorodik. De inkább el kell szomorodniunk rajta, mint nevenünk, ha meggondoljuk, hogy Sierra Leone vidékén még mindig virágzik a rabszolgakereskedés s vannak ott törzsfőnökök, akik egy-két üveg pálinkáért vesztetik alattvalóikat s az ilyen üzletekbe valóságos titkos társaságok alakulnak a néger bennszülöttek között. Az angol kormány már régen véget vehetett volna a rabszolgakereskedésnek, ha meg tudott volna bírkozni ezekkel a titkos társaságokkal. De a négerek nemcsak rabszolgakereskedésre, hanem embeverésre is alapítottak társaságokat s ez az oka annak, hogy ma, amikor Sierra Leone-ban, ahol főiskola is van, a durhama egyetem alapítása, ahol európai üzletek százai csalogatják az utazókat, ahol pompás kaszárnyaépületekben örökdió az angol katona a brit világbíródomal érdekei felett, ahol a katonai negyedbe vivő úton nagyszerű botanikus kertet rendeztek be európai növénytudósok, — ott minduntalan eltűnik egy-egy néger teherhordó, vagy egy öregasszony, akit az úgynevezett leopárd-társaság, vagyis néger urak és hölgyek társasága egy-egy családi ünnepélyen jóízűen fellakmározott. Sierra Leone-ban tehát ennyit ér az ember. A világtörténelem emberbőrözéjén általában véve mindig alacsonyban állt az emberi élet árfolyama. Az amerikai spanyol hódítók néhány kis ezüst pénzért adták-vették az indián rabszolgákat s az Erzsébet-korabeli angol világtutatók olcsóbban árulták az afrikai négereket, mint a gyapjas juhokat, amelyekből posztót szőttek, vagy ürü-

pecsenyét készítettek. A szegény kínai kulí, ha megszorul, ma is eladja 1—2 dollárért legkedvesebb gyermekét. A tűzföldi onákok koponyáit két fontért szállítják az embertani múzeumoknak és véreikkel vadásznak a szegény indiánú-sokra, hogy antropológiai érdekességeket nyújtsanak az európai intézetek számára. A rómaiak sokkal drágábban adták el egy valamirevaló rabszolgát, különösen, ha az görögül is tudott, vagy bizonyos testi előnyökkel rendelkezett.

A mai rabszolgakereskedők, — mert ilyenek még most is vannak — olcsóbban kínálják árucikkeiket. Néger gyermeket, a mi pénzünk

szerint, két-négy pengőért lehet vásárolni, vagyis olyan ártért, amely még azoknak a kémiai anyagoknak az értékét sem teszi ki, amelyek az emberi testben találhatók. Nos, vannak emberek, kik a saját értéküket nem sokkal többre becsülik ennél a tizenkét pengőnél. Gondoljunk csak az artistákra, akik napi tíz-húsz pengőért a halál kockázatának teszik ki magukat. Budapesten azok az artisták, akik egy hordó belsejében, az úgynevezett halálmotornon száguldoznak, nem keresnek többet napi tíz pengőnél.

Harminc méter magasból egy másfél méter átmérőjű hordó vizébe fejest grani, ez összesen húsz pengő jelent.

A négerek afrikai filmfelvételeknél orosz-lánoknak és tigriseknek mennek neki egy dollárért, vagy ennek megfelelő pálinkáért.

Hollywodban a nyaktörő pilóta-mutatóványok hősei átlag huszonnégy dollárt kapnak egy-egy nyaktörő vállalkozásért. Egy hollywoodi filmgyár egyetlen esztendő alatt huszonhárom pilótát szorgosítottatott ilyen istenkísértéses produkciókra és a huszonhárom pilóta közül tizennyolc szörnyethalt, négy pedig nyomorék lett. Egyetlen maradt meg köztük, a híres Dick Grazen, aki harmincnyezser zuhanat le kétezeröttszáz dollárért, féltucatnyos kezét-lábát törte, néhányszor agrázskodást szenvedett, de még ma is épküláb ember és tovább árulja életét ilyen potom pénzért. Ennél már a bikaviadalok és a római cirkszok gladiátorai is drágábban adták magukat. Viszont a szoldos katonák a halálos veszedelemből egzisztenciát csináltak maguknak és nem volt több hasznuk az önkéntes mártíromságból, mint-hogy holtig ettek és ittak, legtöbbször száraz kenyeret és poshadt vizet, néha pástétomot és részegítő italokat. Vegyük ehhez azokat a szegény páriákat, akik leánykereskedők karmái közé esnek, akik tropikus vidékeken napi tizennyolc órát dolgoznak, akik néhány fillér napidíjért a leprásokat ápolják, vagy bányák mélyén teszik ki magukat a korai biztos pusztulásnak. Ilyen paradoxonokkal van tele az ember értékelése, azé az emberé, aki uralma alatt tartja az egész földkerekséget, aki megmérte a naprendszer súlyát és távolságait, aki saját maga is olyan csodálatos, mint maga az egész világegyetem. Mi az oka ennek a paradoxonnak? Az, hogy az ember sokszor megfélekedzik nemcsak embertársai, hanem a saját maga lelkeről is. Az, hogy ez a lélek néha kialszik benne és a test elvesztíti halhatatlanságára és Isten képre teremtett életét elemét, a gondolkodó, büszke és Isten-kereső lelket. Ez a paradoxon oldódik fel olyan megnyugtatóan és mennyi bölcseséggel a kereszténységben, amelynek legfenségesebb elve, hogy egyetlen emberi lélek többet ér, mint az egész élettelen világ.

II. SÁNDOR CÁR

ROMANTIKUS SZERELME

A nagy szerelmek, a kiválasztott szerelmek, a halálós hüségék történetének legeslegszébb fejezete II. Sándor cár és Dolgorukij hercegőné romantikus szenvedélyének históriája.

II. Sándor cár Európa legféltettebb autokratájának, I. Miklós cárnak volt a fia. Annak a Miklós cárnak, aki Dosztojevszkij s kora Oroszországnak színéjéért küldte Szibériába... A középkor emlékeztető jobbágy-szisztéma legsötétebb napjai voltak ezek.

Ennek a cárnak, ennek az autokratának volt a fia II. Sándor. Amilyen férfias, daliás volt megjelenése, amilyen elbűvölően grandseigneuri a modora intúmusával, amilyen megközelíthetetlen és méltóságos a távolabbiakkal szemben — szívében ép olyan romantikus volt. Gyengédségre hajló, boldogság-sóvár — igazi orosz.

Negyvenedik évét jóval meghaladta, amikor egy volhyniai hadgyakorlat alkalmával kíséretével Dolgorukij herceg teplovkai kastélyában szállt meg. Hogy semmire zavarja a cárt, a hercegi család a kastélynak egy távoli szárnyába költöztetett a hadgyakorlatok idejére. Egy nap a parkban sétálva, a cár gyönyörű kislányt pillantott meg. A kislány egyenesen felé szaladt. «Hova sietsz, drágám?» kérdezte a cár. Két nagy, barna szem nevetett rája. «A cárt lesem! Ropantul szeretném látni. Nem mutathatna meg nekem?» «Dehogy nem!» mosolygott a cár. «Véletlenül ép én vagyok az, akit keresel.» A kislány rémületen állt meg, majd hirtelen futásnak indult, mint egy kis őz. De a cár megállította. Elindultak együtt a parkban, amelyet a kis Katarina büszkén mulgatolt a cárnak.

Másnap a hadgyakorlatok véget értek. A cár visszatért Pétervárra s szívét, csapódár szívét egy nagyratörő, energikus barna szépség, egy fiatal grófnő lobbantotta lángra. (Turgyenjev «Füst» című

regényében róla mintázta hősnőjének alakját.)

A rég elnyomott orosz nép ebben az időben lassan ébredezni kezdett. A lázadások napirenden voltak, a nagyvárosok egy vértörő volt a gyújtogatások tüzeivel. A cár érezte, hogy itt cselekedni kell. Először a jobbágy-szisztémát törölte el.

Egy régfeljegyzett emlék ebben az időben merült fel ismét a cár előtt. Dolgorukij herceg meghalt. A teplovkai birtokra s a herceg minden vagyonára hitelezői ráterített kezüket. A négy fiatal árva, két lány és két fiú a rokonok kegyére lett volna utálva, ha a cár emlékeztetőben fel nem éled a fehérruhás kis Katarina képe. Nem! Ezt a kislányt nem hagyhatja kegyelemkenyeren tengődni. Utasítást adott, hogy rendezzék az elhalt herceg adósságait s adják iskolába a négy árva.

Régi szokás volt, hogy az uralkodók időnkint meglátogatják a nemesi családok kisasszonyainak smolny-i nevelőintézetét. Itt látta viszont Sándor cár Dolgorukij Katalint, aki tizennyolc éves volt, karcsú, mint egy gazella s a szeme csupa villogó, nevető, aranyfény, akár gyermekkorában.

Legközelebb a nyári-kertben találkozott véletlenül s ez a találkozás megpecsételte sorsukat.

Nem törődve a járókelők csodálkozó tekinteteivel, a cár kiszállt hintójából s a langyos tavaszi alkonyaton hosszan sétált a fiatal hercegnővel a park őszboruló fái alatt. Másnap és harmadnap a tündéri Elagin-szigeten sétáltak s nyári estéken a péterhofi kastélyt, a nyári rezidenciát környékező mély erdőkben. Sándor cár, a nők bálványá, életében most volt először szerelmes.

Az érdekes hírt azonnal szárnyára kapta a pletyka, amely hamarosan elkezdte Katalin hercegnő bátyjának feleségét, a szép nápolyi grófnét is, akinél az ifjú hercegnő lakott. Azt mondták, ő hozta

össze Katalint a cárral. Ez annyira rosszszantotta a grófnét és férjét, hogy elhatározták: megszöktetik Katalint a cár elől, hosszabb tartózkodásra Nápolyba küldik a grófné rokonaihoz.

Ez meg is történt, de a számítás rossznak bizonyult: a távoltság csak táplálja az igazi szerelmet. A cár számára most már nem létezett más nő, mint Katalin, akár mellette volt, akár a világ végén. Naponta írt neki s Katalin naponta válaszolt. Egy évig tartott ez így. 1867-ben a cár Párizsba utazott, hogy meglátogassa II. Napoleont. Néma gyűlölettel «Eljen Lengyelország» kiáltással fogadták itt I. Napoleon legyőzőjének utódját s egy elkeseredett lengyel hazafi két revolverlövést irányzott a cár kocsijának. II. Sándor cárnak szeme se rebbent. A kétségbeesett Eugénie császárnéval s III. Napoleonnal szemben semmit sem változott elbűvölő grandseigneuri modora, csak aki jól ismerte, vette észre, hogy el-elrevedezik s felcsillan a szeme ilyenkor. Katalint várta, aki végre megszökött Nápolyból s a cárhoz sietett Párizsba.

Az Elysée-palota kertje volt viszontlátásuk színhelye. Úgy andalgott Páris közepén, mint otthon az elhagyott Elagin-szigeten. A kert évszázados fái elrejtették őket. Katalin hercegnő a cárral egy időben tért vissza Pétervárra. Bátyja kastélyának egyik emeletét foglalta el. Teljesen zárkózott, világító elvonult életet élt itt. Egyetlen vendége volt a cár, aki naponta meglátogatta... Itt, e négy fal között nyugodtan beszélhetett. Óráig csüggett rajta figyelmesen Katalin nagy barna szeme. A cár lassan-lassan minden államügyébe beavatta, minden politikai kérdést megmagyarázott neki... Ő volt az egyetlen élő lény, aki elől hangosan gondolkodhatott minden orosz cárra, milliók életének és halálának ura.

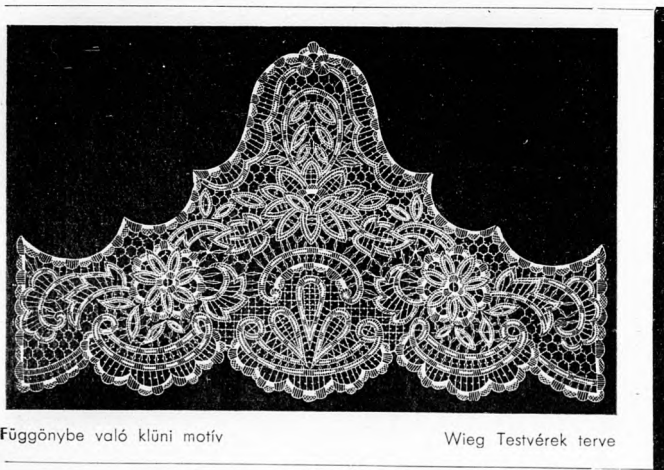
A cár romantikus barátságának híre nemcsak egész Péterváron vált köztudomásúvá, — eljutott a cárné füléhez is. Mint férjének régebbi szerelmi ügyeit, — ezt is néma megadással fogadta Mária Alexandra. Műló lángolásnak képezte ezt is, nem tudta, hogy a cár ezt mondta Katalinnak: «Esküszöm, hogy amint szabad leszek, elveszlek feleségül!»

1875 és 76 a balkáni felkelések éve volt. Szerbia és Montenegro kétségbeesett erőfeszítéssel próbálta magáról le rázni a török igtát. A régi orosz szimpátia a szlávok mellett lángolt fel. 1877-ben a cár aláírta a törököknek szóló hadüzenetet.

A háború győzelemmel végződött, de rettentő emberáldozatot követelt úgy az ázsiai Kary fellegvár bevétele, mint a plewnai ütközet. Végül a San Stefano-i béke — az angolok energikus beavatkozása folytán — úgyszólván minden előnyt kicsavart az oroszok kezéből. Pétervárot és Moszkvában dühösen tüntetett a nép ez ellen a béke ellen. Háborút követelt, azonnali háborút az angolok ellen. Ebbe azonban már nem mehetett bele a cár, akinek számolnia kellett, hogy anyagiilag teljesen tönkretette az országot a török háború.

Néma, dacos csendben várta őt a főváros népe. De mekkora volt a megdöbbenés a cár láttán, II. Sándor cár, aki egy éve, mint daliás s erőteljes férfi indult a háborúba, mint megtört öregember tért vissza.

Első útja Katalin hercegnőhöz vezetett. Most már nem válnak el többé. A cár mintha érezte volna, hogy az előző évek

Függönybe való klíni motív

Wieg Testvérek terve

egyetlen fényugara Katalin szerelmé-
lesz.

A tulajdonképpen sikertelen győzelem rendkívüli elégedetlenséggel töltötte el Oroszországot, amelyet kersztül-kasul hálóztak be a nihilisták összeesküvései. Bombák robbantak mindenütt. Alig futott ki Moszkvából a cári vonat, retentő durranás hallatszott s levegőbe röpillt a kísérő vonata. Ez 1879-ben történt. Egy év múlva este hat óra tájban — amikor a cár Konstantin nagyherceggel beszélgetett a Téli Palota kis szalonjában — megremegett az egész palota. Irtozatos robbanás hallatszott. A cár ebédője a levegőbe repült. A robbanás hallatán a cár a lépcső felé rohant, a második emeletre, — ahol tudta, hogy Katalin tartózkodik. A lépcsőn találkozott vele. Haláláspadtan borultak egymás karjaiba. A cárnő a robbanást nem is hallotta. Súlyos beteg volt régen s ezen a napon bődült, morfiomus álomba merült. A nyarat már nem érte meg. Néhány hónap múlva II. Sándor beváltotta ígéretét: titokban nőül vette Katalin hercegnőt.

II. Sándor érezte, hogy az államformában reformra van szükség. Lorisz-Meliszov azt állította, hogy egy népképviseleti szerv beiktatása az államtanácsba megnyugtatóná a kedélyeket s — ki tudja! — tán újítást egyengetés Katalin cárnővé való választásának is, ami az uralkodó leg-hőbb vágya volt.

A cár soká gondolkodott. Ki tudja, használ-e majd ez a reform a nihilizmusban forrongó országnak?! Nem lenne-e okosabb apja, az autokrata I. Miklós cár módszereihez nyúlni.

Végre elhatározta, hogy aláírja a manifestumot, mely népképviseleti szervet enged az államtanácsba s elindult Pétervárra, hogy a cáreuccsall meggyezés megtárgyalja a dolgot.

Húsvét előtt aláírta a manifestumot, úgy érezte, kő esett le szívéből s vígan indult el, hogy a szokásos húsvéti seregzenélt megtartsa. Mikor hazaindult a szemléről, a kihalt Névaparton kezében nagy csomaggal haladt egy fiatalember. A cári hintót meglátva, a lovak lába alá dobta a csomagot. Szörnyű robbanás... mire a füst eloszlott, véreben ott feküdt a következően a cár. Még élt, mikor visszavitték a palotába. Az imádtott Katalin kezei fogták le a szemét.

Feiks Magda

Kevesen tudják, hogyan —

a harisnyatartó feltalálója nem kisebb valaki volt, mint Kant, a világhírű filozófus; a kerek harisnyakötő ugyanis nagyon zavarta a vérkeringést és kellemetlen érzéseket, sőt fájdalmakat okozott neki; segíteni akart ezen és addig tüpöngött, amíg föltalált egy, a mostani harisnyatartóhoz hasonló szerkezetet; Kant azonban filozófus volt és nem kereskedő, miért is ezt a találmányát megőrizte sajátmagának; —

*

az ókor leggazdagabb embere nem Krózus volt, mint ahogy általában hízik és mint akinek a neve egyet jelent a leghatalmasabb földi gazdagsággal, hanem: Augustus, az első római császár, akinek ugyanis, győzelmek hadjáratai után, több mint 20 milliárd sestertius volt a vagyona; —

*

a villamosság felfedezője tulajdonképpen Thales, görög filozófus, de ő maga sem tudott arról, hogy mit fedezett fel; Thales ugyanis azokat a szikrákat, amiket a borostyánkő erős dörzsölése következtében nyert, a borostyánkő „lelki megnyilatkozásának” tekintette; —

*

a hideg víz gyógyhatását elsőnek Right, angol orvos ismerte föl, 1777-ben; nagy feltűnést keltett az eredményes próbálkozása, amikor egy hajó fedélzetén az egyik tifusz-beteget hidegvízes leöntésekkel gyógykezeltte; a legkülönfélébb betegségeknek hidegvizkúrával való rendszeres gyógyítását Priessnitz, német orvos kezdte meg, 1826-ban; őt követte Kneipp Sebestyén, a róla elnevezett világhírű gyógymóddal; —

*

a postabélyeg már az ókori rómaiaknál is szerepelt, az állami küldöncszolgálatban, nem is beszélve a kínaiakról és az egyiptomiakról; az újkorban 1840-ben vezette be a postabélyeget Anglia területén Rowland Hill, angol postafőnök.

OSCAR WILDE:

Legenda a lustaságról

Nagyon régen, az idők végtelenségében történt: a Sátán elhatározta, hogy békét köt az Uristennel.

Nagy tanácskozásra hívta össze: a pokol előkelőseit. A bukkott angyalok egymásután szóláltak fel és terjesztették elő javaslataikat, hogy sikerüljön a kibékülés az Eggel.

— Sátán, csak arra vigyázz, hogy ne légy: a vesztes!... Semmi szin alatt ne engedj: át a birodalmadat. Követelj legalább annyit, hogy minden ember lelkének fele fölött te gyakorolj hatalmat... A Sátán végighallgatta az összes indítványt, de nem felett semmit. Gógós és gúnnyos szájának furcsa mosolya azonban megnyugtatta az egybegyűlteket. Tudták: hogy a pokol uralkodója bizonyára saját teret eszelt ki.

A Sátán körülötte tehát megjelentek az Uristen színe előtt:

— A mi királyunk békét akar kötni... Az Uristen ott sétálgatott éppen a Paradicsomban. Csodálatos szépségű nap volt. Az Uristen igazán kegyes és kegyelmes kedvében volt.

— Jöjjön tehát, — mondta jószágon — és bizonyítsa be békülési szándékát... A Sátán megjelent a Paradicsomban és térdre hullt az Uristen előtt.

— Kegyelmet kérek, — szólt reszkető hangon. — Meghódolásom bizonyosságául felajánlom Neked az emberek minden bűnét, amiket összegyűjtöttem és most átnyújtok Neked.

Az Uristen megörült.

A Sátán ugyanis elhozta Hozzá a telhetetlenséget és szarnokságot, az irigységet, és haragot és sok más bűnt...

Az egész világ szinte megtisztultnak látszott ebben a pillanatban. Már majdnem megnyújták a Paradicsom kapui a Sátán és kísérete előtt, amikor az Uristen arca hirtelen komorrá változott.

— Semmi szükségem ezekre, — csengett a hangja. — Csak egyetlen emberi hibát én gyöngöséget hozz el nekem és minden bűnt átengedek neked... Színjék meg a világon és az emberek lelkében a lustaság!

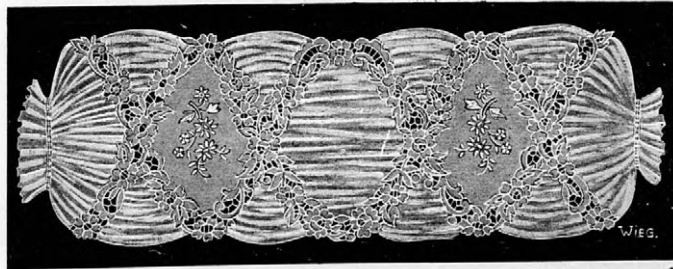
A Sátán elspadát és tagadón rázta fejét.

— A lustaság az enyém marad!

— Mit érök akkor a többivel? — mondta komoran az Uristen. — Eggyel lenesztő sem kell hozzá és minden bűn dudója újra megterem az emberek lelkében. Hozd el nekem a lustaságot!

— Ez az én legértékesebb kincsem, — felelte a Sátán. — Ilyen sokat ne kívánj tőlem...

Ezen hisült meg a békekötés az Uristen és a Sátán között.

Wieg.

Diszpárna

Wieg Testvérek terve

Egy magyar tengerész emlékirataiból

I R T A : F A R K A S I S T V Á N

IV. KÖTÉLLEL FOGOTT MATRÓZOK.

Az a sok, szenvedésteli keserű nap, amit vitorlásokon töltöttem, az a rengeteg veszedelmes kaland, vagy a vidám órák, melyek egyaránt elvonták figyelmemet az otthonról, — oly tömegesen jelentkeznek emlékezetemben, mikor írásba formálom élményeimet, hogy alig tudok válogatni köztük. Most, hogy rövid időre szárazföldi lakos lettem és hiányzik a zaklatott éjszakák, a durva vezényszavak, a csattogó vitorlák, a matrózverekedések és azok az apró, de felkelvítő szépségek, melyeket a nyitott szemmel járó ember akár egy rablójilkosból is kihámoz, — most, hogy nyugodt éjszakaiim vannak és szilárd alattam a talaj, szinte szenvedek, mert nem szenvedhetek. A férfi hasonló az alaszkaibehz. Akkor érzi jól magát, ha ostorral verik, ha belerugnak, ha a nyugalmában vágkálnak. A férfi arra termett, hogy szenvedjen. Akár a kenyéért, akár a szerelméért, akármi egyébért, de ha a sors nem fogja keményen, elpuhul és már nem is számítható igazi férfinek.

Én egyaránt rengeteget szenvedtem mint matróz, kormányos, tiszt vagy hajótulajdonos. Bátor kijelenthetem, hogy elejétől kezdve roppant utáltam a tengert és annak minden függvényét; szelet és esőt, sirályt és halat, hajót és tutajt és csónakot, a víz szagát és a kikötők feslett éjszakáit. Az egész nagy vizet, mely karriert és kegyeret juttatott nekem. Utálom a távolságokat, az Egyenlítő romlott légkörét; pedig valamikor nosztalgias akaratral vágytam utána. Vágytam arra, hogy lássam a Földet, melyen élek, vágytam, hogy minél közelebb jussak a csillagokhoz, melyeken, ha igaz, haláltom után élnem kell majd.

A tengerészet embertelenül durva pályája és semmiképpen sem hasonlítható emmi egyébhez. Ha azt az egyetlen egyet fel nem fedeztem benne, hogy a tengerészet a legférfiasabb foglalkozás a világon, ezen túl a hajózás örök bizonytalanságot, nehéz állandó munkát és majdnem kizáróan csak kellemetlenségeket nyújt. Boldogtalan az, akit sorsa arra kényszerít, hogy az elemekkel kerüljön soha be nem fejezhető, szüntelen harcokba. Az ember még ma is nagyon gyenge a természet szépségeivel szemben és amikor én kezdtem pályámat, Istenem, milyen gyávur volt még a Tenger!

Tökéletesen igaza van annak a francia írónak, aki tektetória nélkül jelenti ki: — „A tenger és az asszony szépségeivel szemben a férfi örökre tehetetlen marad!”

Pályám kezdetén csak az ment el tengerésznek, aki más, rendes polgári pályán vagy hasznavehetetlennek bizonyult, vagy az ilyen foglalkozásban természeténél fogva unkoztok. Hiszen még a tengerparti népek is arra

Emlék Balatonszabadiból
Lipták Lászlóné, Klucsik Vilmosné,
Kóródi Katona Jánosné

törekedtek akkor, hogy messzire elkerüljék a teherhajózást és vagy hadihajókön, vagy saját bárkáikon töltsék éveiket. S épen ezért a teherhajók alig bírtak szépszerével személyezethz jutni. Bizony, igen gyakran valóságos erőszakal, szinte kalózkodással kellett összeverbuválni a matrózokat és akkora fizetést kellett adni nekik, hogy arról holmi kereskedelmi alkalmazott vagy államhivatalnok még a legmagasabb pozícióban is alig álmodhatott. Az igazi, szakképzett tengerész pedig egyenesen aranyakat ért.

Az ilyen vitorlásra, mint amilyen én is szolgáltam, a legénység „felszerződte” úgy történt a leggyakrabban, mint ahogyan én azt szolgálatom negyedik éjszakáján tapasztaltam. Egy nappal azután, hogy Nigel teletölte zsenge és fantáziálásra mindenkor kész fejemet az ő külföldi, megkapó mesével, — mint említettem — a vitorlás legénysége úgy szálglé otthagya a hajót. A patkányok miatt, Nigel a hajón maradt, de csak azért, mivel nagyszámú, törvénybe ütközö büne miatt egyelőre nem merete megkockáztatni,

hogy partra szálljon. Nyomban ráette volt a kezét a hatóság, mihelyt a mólóra lép...

Azon a napon a kapitány is eltűnt a fedélzetről. Folyton lestem, hol köszálhat. Egyziben, mintha a parti kocmasoron megcsillant volna sapkarózsája... mégsem ő... hiszen az illető tökéletesen részeg volt!

Elkövetkezett az est, de a kapitány csak nem jött meg. Mivel a szakács is elment, nekálltam és kávéfőztem, ezen eltűnt egész nap. Nigel folyton a nadrágját kereste és reggeltől-estig káromkodott. És velem egyáltalán nem tördődött. Mintha nem is máskáltam volna folyton körülötte. Észre sem vett. De a nadrág, az egészen elvette az esztét.

Este kitakarítottam a hálósobát és lefeküdtem. Közvetlenül a fülem mellett egy otfejtett hatalmas ébresztőóra katgott. A tengerészek sok mindent otthagytak és a sok kacatnak én lettem a birtokosa. Ejjel félhárom óra tájban egyszerre felriadtam. Valaki hevesen feltépte az ajtót. A folyosón rettentően átközödtak. A lámpa a léghuzam folytán elaludt. És most valaki behajított néhány súlyosnak látszó csomagot. A kerek ablakokn berederengett a parti lámpák néhány yenge sugara.

Nem tudtam mire vélni a dolgot, de a börom máry vadogodott, nem sokat tördödtem az egész komédiával és újra rákényszerítettem magam az alvársra. Csak annyit hallottam még, hogy a kapitány beszél a folyosón.

— Csúnya munka volt, — mondta dörmögve és rekedten — cefetül becsiptem miattuk! De majd elszámoljuk ezt is!

Aztán elcsendesedett minden. Nem tudom, mennyi ideig szundikáltam, de valami állandóan azt sügta, ideje volna felkelni. É s egyszerre félre nem érhető módon hallottam, hogy valaki közvetlenül a lábamnál erősen sóhajtozik! Egyik „csomag” jajgatott! Gyorsan leszálltam és meggyújtottam a lámpát.

És a következő szempillantásban hangosan felkiáltottam.

Öt teljesen elázott ember hevert a padlón, valamennyi gúzbakötte, úgy, hogy tagjaik egészen kifordultak! Rettenetes alkohol-szag terjengett a helyiségben, majd elájultam tőle, annyira undorító volt. Irtozát fogott el, mikor az eszméletlenségig elázott embereket megpillantottam. Az ajtóhoz ugrottam, fel akartam nyitni, de nem lehetett! A kapitány egy kuckóba zárt ezekkel a gyilkosképu haramiákkal!

Egyelőre fogalmam sem volt, mi ilyenkor a teendő. Felkaptam egy vödört,

mely színültig tele volt hidegvizzel és egyik fogoly nyaka közé lecsanítottam az egészét. Az illető összerándult, morgott valamit és nyugodtan továbbaludt. Ott ültem ágyam szélén majdnem reggelig. Félhatkor az egyik zsvány ébredezni kezdett. Nagy erőlködéssel felült, megpillantott engemet és hosszan nézett. Hirtelenszke ember volt és nem is olyan rosszképű, mint amilyennek az első órákban feltételeztem.

— Ejnye, de jót aludtam, pajti! — így szólt hozzám — csak azt nem értem... miért nem vagyok ágyban... de hiszen ez nem is az én kabinom! Fekomadta, taláncsak a Lesinán vagyok? Vagy nem? Én vagyok én... vagy... te vagyok... én... hat zsákravaló Lucifer ismeri ki magát... mi az?

— Maga a Fekete Vitorlásan van, uram — választam reszketve — és nem a Lesinán!

Emberem hirtelen kijózanodott és fürge lett, mint egy gyík. Fel akart ugrani, de moccanni sem bírt. És ekkor vette csak észre, hogy összekötöztek! Körülnézett és megpillantotta társait is. Föflöttünk, a fedélzeten valaki láncokat és köteleket húzgált, nehéz dolgokat vonszolt s a hajó teste alig észrevehetően megreszketett. És az ismeretlen most elbődült. Soha azóta nem hallottam ilyen hangot emberi torokból...

— Vedd le rólam a köteleket, ha Istent ismersz! — mordult rám a legény, aki nekem elszakított inge alól sohasem látott méretű izmok pattantak elő, — hadd meneküljek, amíg nem késő! Gyorsan! Egy kést! Öt perc múlva már nyílvízen vagyunk! Hallod, hogyan dolgoznak föflöttünk? Most oldják el a hajót! Szívesen mozdultam volna, de akkor még az volt a természetem, hogy adott esetben valósággal odaragadtam a talajhoz, ha megijedtem.

— Leitattak és úgy hoztak ide! — kiabálta a legény — vágd el gyorsan! Minden holmin a Lesinán maradt! És ezek is úgy jártak!

— Bezárták az ajtót, — rebegtem, majd felkaptam egy beretvát, mely ott hevert nyitva az asztalon és pillanatok alatt leszedtem az emberről a köteleket. Kémtérszem, szélesvállú óriás volt, aki nyögve feltápáskodott!

— Ne félj tőlem, gyerek! — mormolta és egyenesen az ajtnak rohant. Az ember és a palló összeütközött. Recseggett és ropogott az ajtó, de nem engedett! — Segíts, — mondta a szöke ember — boldog erős... nem bírok veled... szabadítsd ki a többieket!

Odakünn nagyokat esattantak a kibontott vitorlák, miáltal én felrémáztam a többieket. Nigel és a kapitány ugyan csak nekiláthattak a munkának. Viszont ezek itt, velem együtt, hosszasan kísérletezés után, kimerülve, izzadva ültek vissza az asztalhoz.

— Késő, — mondogatták egymásnak az idegenek — már elduntunk, gyerekek. Most már egy utat meg kell tennünk ezzel a kalózhajóval! No de ezt nem viszi el szárazon a kapitány! Én éppen a szellőztető alatt ültem. Zajt hallottam és tekintetemet fölfelé

irányoztam. A szellőzőcső csavaros tejeté szledte valaki és most Nigel kiáltott le hozzánk:

— Jó lesz csendben maradni, mert nekünk revolvereink vannak! Félnyelkor felnyitjuk az ajtót, aztán munkára fel! Részeg disznók! Befejezésül Nigel óriási köpött, pont a fejem bubijára.

Egymásra bámészkodtunk. Ez a hihetelen durvaság csalta ki az első könyveket a szememből. És mikor a Lesina matrózái elmeslétek, mi történt velük, fogadalmat tettem, hogy teljes erőmmel ezeknek az embereknek a pártjára állok. — Te még gyerek vagy, barátom, — mondta a szöke óriás — és fel sem érheted ezzel, mekkora szerencsétlenség ért minket! Péntünk, ruhánk, minden holmink ottmaradt a Lesinán, irásainkkal együtt. És a Le-

tengeri drabantok, akiknek nyomban a védelme alá helyezkedtem.

Végre felnyíl az ajtó és a küszöbön a Fekete Kapitány jelent meg egy óriási mordállyal a kezében. Mögötte Nigel állt, nem kisebb méretű borkorbáccsal. — Mars, dolgozni! — mondta a kapitány, — aztán majd délben elbeszélgetünk a továbbiakról.

— Nem adig van az, — válaszolta Cristian — először tudni akarom, mi a hérem, ha már idecipelt...

A kapitány kikapta Nigel kezéből a korbácsot és végighúzott vele a norvég arcán.

— Egyelőre ez a fizetés! — üvöltötte. Befogtam a szemem, mert a norvég előrelépett és úgy láttam, hogy felnyitja a száját, hogy keresztben nyelje le a két vézna legényt. De csalódtam. Senkit sem ütött le, nem szűrt le senkit. Cristian föl sem vette a csapát, csak mosolygott és ettől a mosolytól megrendült a kapitány. Azóta rájöttem, hogy az a legveszedelmesebb ember, aki nem kiabál, amikor megsértik, hanem mosolyog.

— Mi a munka? — kérdezte a norvég, miközben én máris kiurrantam a kabinból.

— Mossátok fel a fedélzeten, gazemberek! Rakjátok össze a köteleket! Föl a fővitorlával, följobbra a csórvitorlával, első árbóc szabad, ketten megörzítik a horgonyt, egy ember a kormányhoz! Semmit sem értem a parancszavakból. Mit tudtam én, mi az a rögzítés és mi a csórvitorla?! Az emberek ebben a pillanatban újra tengereszek voltak. A tenger zord, éles szél megcsapta őket és látszóan mindent ellefejtettek. Csak nétem... nétem utánuk, amint valamennyi pontosan a helyére rohant és mintha itt született volna a hajón, oly pontosan teljesítette, amivel megbízták. Ezt a tudást! Cristiant a második árbóc tetején láttam viszont, ahogy hirtelenében új kötelet font a régi helyébe, miközben hajszalon lebegett az élete, hiszen alig kapaszkodott! Egy kézzel fonta a bonyolult csomókat!

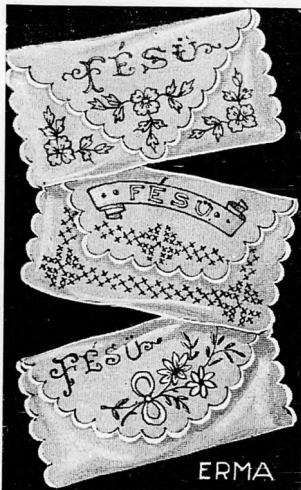
— Erre az emberre nagyon vigyázz, — mondta Nigelnek a kapitány.

— Én is kérek munkát! — jelentkeztem.

— Megijedtél, ugy-e, gyerek? — válaszolta a kapitány szeliden. — Írtam tegnap apának, hogy engem itt vagy és jó kezembe kerültél. Nem engedem, hogy otthon nyugtalankodj. Embert faragok belőled, kilyűk! Egyszer aztán, ha már tiszt lettél, hazatérsz egy hétre és csodálkozza néznek fel rád! Értesz valamit a konyhához? Minden magyar gyerek ért hozzá. Ti a főzést már az iskolában tanultátok. Erigy és kotvasz valami enniivalót.

— Igenis, — választottam, bár nem emlékszem, hogy tanárainm valaha is megmagyarázták volna, hogyan kell elkészíteni, tegyük fel, egy csirkepaprikást. De máris rohantam. A vitorlás már vígan szelte a vizet, mely bugyborékolva maradt el mellettünk.

Kétségtelen, bizonyos most már, hogy valamennyien a Fekete Vitorlás foglyai lettünk. (Folytatjuk)

Fésűtartók

ERMA terve

sina holnap indul Japánba! Sohasem találjuk meg többet. A kapitányod kialszt bennünket egy mulatóba, ahol mákonyos bort itatott velünk. És mikor elaludtunk, idecipeltette a társaságot. És azonnal el is indult. Erzed, hogyan reszket a hajó? Most majd dolgozhatunk neki félbérért, vagy ingyen, egy álló esztendeig, vagy még tovább! Tudod-e, hová tart a Fekete Vitorlás?

— Chilébe.

— Ezer bomba! Messzebbre már nem is mehet! De a fejemet tetsem rá, hogy a kapitány sohasem ér oda! Cristiannal madarat fogott ugyan, de ez a madár alaposan összeeszipkedi azt a gazembert!

Ez a Cristian valami norvég származású volt, a többiek pedig északiek, lettek és dánok voltak. Sokkal szimpátikusabb és hatalmasabb legények, mint Nigel és társai. Mikor megmosakodtak és leisztították sáros-poros mivoltukat, urak álltak előttem, kötel-izomzatú

SIMON BLANKA:

Lakásunk ősszel

A nagyvárosok lakásai a forró nyári hónapok alatt bágyadtan szunnyadnak, hogy az első hűvös szellőre felébredjenek és követeljék, hogy fokozottabb mérvben törődjenek lakóik vele. Szokás ősszel a lakást rendbehozni, átrendezni, friss színekkel ellátni.

A ma embere fokozott igényeket támaszt lakásával szemben, mint elődje. Nem kíván ugyan dús faragású bútorokat és nehéz brokátozatot, mint a renaissance-korabeli őse, sem gazdag csipkészsű, drága selymekkel bevont dús aranyozású, kézziszívású drága gobelinekkel díszített szobaberendezéseket, mint anyajaja, aki XVI. Lajos korában élt, **anyagilagban** lényegesen mérsékelte igényeit. De annál többet kíván a ma embere lakásáról. A **kényelem maximumát**. Akár egyszerűságot, akár határozott luxuslakásról legyen szó, első sorban kényelmes kell hogy legyen. Lakója nem rabszolga, a reprezentációra beállított lakásnak, hanem szolgálatába állította azt és annak minden berendezési tárgyát.

A mai ember szereti a változatosságot. Megkívánja tehát lakását azt is, hogy az rugalmas, mozgékony legyen, szereti, ha meglepetéseket tartogat számára — olyan, mint a mintaszűrű asszony — nem lehet soha ráunni, mert mindig új oldaláról ismerhetjük meg. Tartson tehát minden háziasszony terepszemléjét, mielőtt az őszi szokásos nagytakarítást megkezdi, hogy a rendelkezésére álló anyagi eszközökkel milyen módon frissítheti fel lakását. A főrendező ő, az ő fantáziáján és jóízülésén múlik, hogy milyen lesz az átrendezett lakás. A legkonzekvensebb ízlésű ember számára is, aki ragaszkodik örökölt, vagy szerzett bútorának minden egyes darabjához, felújítást jelent a változatosság, mert a megkövesült lakásban könnyen közömbössé válhat és meg sem látja már azt, amiben évek előtt még gyönyörűsége telt. Tudat alatti vágya nyér kibégülést egy új színekkel, némileg átfarmált lakásban, ha ezt nem is valjja be még önmagának sem.

Miben állhat a lakásnak átfarmálása? Sokféle lehetőség van. A leggyökeresebb a régi bútorok átalakítása, leegyszerűsítése. Sokszor aránylag csekély költséggel egészen hallatlan eredményeket érhetünk el. Láttam például egy oszlopos, feltétes ébedlőt, miután az oszlopokat és a feltéteket eltávolítottuk róla, mennyivel jobban illett a 3 m magas modern lakásba. Ha sötétszínű bútorainkat színesre átfestjük, ha a bútorbevonatokat újakkal kicseréljük, már egészen új színeket nyertünk. Számtalan skálája van az újításnak. Egy-két lámpa, néhány

új színes szőnyeg kevés költséggel adnak új színt. A festmények időnkénti felcserélése Japánban divatos, meg lehet ezzel is próbálkozni. A könnyen mozgatható dísz tárgyak is helyet cserélnek és talán néhány új kerámia is talál még helyet.

A falakat újból kárpitoztatjuk, vagy festjük. Talán! Talán csak a mennyezetet és letisztítjuk a tapétákat. Amerikában a mi világos falainkkal szemben egyszínű sötét, vagy élénk színű falakat festenek. A bútorok fehérek, vagy csontszínűek. Láthatunk odaát zafirkék falat, halvány rózsaszínű chintzzel bevont bútorhoz. Vagy megéregdült falat eléfantszínű bútorhoz és halvány rózsaszínű bútorszívettel bevonva. Vörös bútor hátterének szürke falat, feketével. Négerbarna falhoz beige-színű mennyezetet és bútort — rózsaszínű behuzattal.

Nálunk is szokásos az ablakfülkéket vagy a szobának a fekvőhelyek fölötti falát is élénk színnel festeni. Minden tárgyilagosság dacára a vidám színhatásoknak kell érvényesülniök lakásunkban, mert a gondterhelt, elfoglalt ember otthonában fel akar frissülni.

A virág a lakásban rendkívül fontos. Nemcsak egy csoportban egy virágasztalon helyezük el a virágot, hanem mindenhol, ahol egy talpalatnyi helyet tudunk neki szorítani. Az ablak előtt a földön, az ablak párkányán, kis üveges télikertszerű szekrényben, többpalcú asztalkán. A régi idők makart-csokrai és műpálmái helyébe bevonult a virágzó rózsatő és hortensia, a szobafenyő és filodendron, a fikusz szomszédságában megfér a fukszia és a szegű, az alpesi viola és a rövidéletű jácint és tulipán. A kaktusz-kultusz egészen különös valami. Sokféle alakjánál fogva mulatságos látványt nyújt, igénytelen és nagyon divatos.

A lakást mozgalmassá a könnyen mozgatható bútorok teszik. Egy-egy teakocsi, amint a szervizrozzát teával úgyszólván magától berobog magas gumikerekeken, vagy a könnyen mozgatható asztalkák, állványok és karosszékék módot nyújtanak arra, hogy néhány perc alatt átrendezzük — szükség szerint — lakásunkat. Már nálunk is láthatjuk az Amerikából származó, kerekéken járó falakat, melyek szükség szerint tagolják kisebb fülkékre a nagyobb szobákat, ami különösen vendéglátás idején nagyon előnyös.

Amint látjuk, a nyaralásból hazaérkező háziasszonyt hálás és szép feladat várja. Szabad még egy tanácsot adnom? Az átrendezés és nagytakarítás idejére küldje el a férjét pihenni.

Modern lakásberendezés

Foto: Seidner

Tüllbehúzásos függöny

Wieg Testvérek terve

A világ legnagyobb könyve

Kína érdemelte ki az elsőség pálmáját és a dicsőséget, hogy megalkotta a világ legnagyobb könyvét. Nem véletlen dolog, hogy ezt a rekordot éppen Kína érte el és állította föl. Ne feledjük el, hogy — jóval Európa előtt — Kínában találták fel a papírost, az íróecsetet és a könyvnyomtatás művészetét. Kínában már a 7. században, amikor Európa fölött még a népvándorlások komor fellegei borongtak, nagyon sok hatalmas méretű és az egész irodalmat összefoglaló, úgynevezett enciklopédiákat készítettek.

A legnagyobb könyv azonban 1403-ban, a császár felszólítására készült gigási enciklopédia, amelynek neve: *Yung-lo ta-tien*. Az akkori híres tudósok egész testületei dolgozták föl az összegyűjtött irodalmat, a legrégebb írásoktól az akkori legújabb könyvekig, egységes terv alapján és egységes rendszerbe foglalva. A különösen szép kézírással rendelkező embereknek egy másik regimentje másolta őt esztendőn keresztül ezt a művet, amely csupán egyetlen példányban készült el.

22.877 részből áll és 11.995 kötetből. Minden kötet sárga selyembe van kötve, az alakja pedig 52 cm magas és 31 cm széles. Minden oldalán 8 kézírásos sor van, átlagosan 15—15 betűvel.

Ez a gigási munka az élet minden megnyilatkozását átöleli, de egységes terv és egységes rendszer szerint csoportosítva. Először jön az erkölcszet, ezt követi a filozófia és államtudomány, aztán a történelem, földrajz, természettudomány és így tovább.

Ó P I U M

Az ópiumot az éretlen mákból kiszajtoltt tejszerű nedvből nyerik és mint félelmetes kábítószer kerül kereskedelmi forgalomba, hogy nagyon sok szerencsétlen ember szervezetét mérgeze meg.

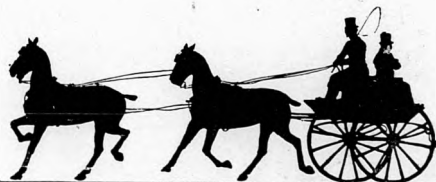
Az egész világ orvosi céljait szolgáló ópium-mennyiség rendkívül csekély. Mindössze évi 400.000 kilogramm, ami az évi ópium-termésnek csupán jelentéktelen töredéke.

Az ópium-termelés főfészke Ázsia és az ópium forgalma a fehér ember szemében szoros kapcsolatban áll a sárga emberfajjal. Kína ópium-barlangjai az egész világon hírhedtek. Annak dacára, hogy majdnem minden ország szigorú törvényekkel küzd az ópium-csempészés ellen, sőt a Népszövetség is egyik céljává tette ki az ópium ellen való harcot: az eredmény eddig még nagyon jelentéktelen. Iga: ugyan, hogy a világháború után az ópiummal való üzérkedés kissé alábbhagyott, de a legutóbbi esztendőben új erőre kapott és veszedelmes mértékben emelkedett.

Európa ópium-termelése számításba sem jöhet, hiszen mindössze Bulgária termet körülbelül évi 44.000 kilogrammot, Jugoszlávia pedig 150.000 kilogrammot. Sokkal jelentősebb az ázsiai ópium-termelés. Egyedül Szmirna környékén évente 175.000 kilogramm ópiumot termelnek, Törökországban pedig — ez az 1930. év adata — 640.000 kilogrammot. Angol-Indiában legutóbb 263.000 kilogramm volt az évi termés, de a háború előtt az 1 millió kilogramm is meghaladta. Perzsia ópium-termelése évenként körülbelül 600.000 kilogrammra, Japáné pedig 130.000 kilogrammra becsülhető.

Mind ez azonban jelentéktelenné törpül Kína ópium-termelése mellett. A teljes pontosságú adatok hiányoznak ugyan, annyi azonban bizonyos, hogy évi 15—20 millió kilogrammra becsülhető.

Ázsia ópium-kereskedelme európai felügyelet és az európai államok ellenőrzése alatt áll. Sajnos azonban, hogy egyes európai államok legnagyobb hasznát és pénzügyi bevételét éppen a kiadott ópiumbehozatali engedélyek alkotják, ami lehetetlenné teszi az emberiség leggyilkosabb mérge ellen való hathatós és eredményes küzdelmét. Elég, ha annyit megemlítünk, hogy Angliának 1930-ban az ázsiai angol gyarmatokból behozott ópium, az engedélyek díja fejében 7 millió font bevételt jelentett, Holland-India hasonlóképpen az ópiumért az utolsó 10 év alatt 30 millió forintot hozott az államkasszába, Indokína pedig 11 millió dollárt és mindez a legnagyobb mérség: az ópium jóvoltából.

HUMOR

Egy úr bemegy a patikába és dühösen mondja:

— Az állatorvos tegnap felírt a kutyának öt gram chinint és ön a receptre öt gram strichnint adott ki, amittől a kutya megdögölt.

— Teringettét, — csap az asztalra a gyógyszerész, — akkor kérek még három pengőt.

*

Kohn hazautazik Pestről és elmeséli konkurensének, hogy milyen előzékenyen viselkedett vele Pesten a Blau és Társa-cég főnöke.

— Miben állt az az előzékenység? — kérdi Grün.

— Hát kérlek, — meséli Kohn — este nála vacsoráztam és ő megindít peszögövel, sőt, mikor eljöttem, gyertyával a kezében lekísért egészen a kapuig.

Grün, mikor legközelebb Pestre utazik, szemrehányást tesz Blauinak:

— Nézze, Blau úr, én magának mindig készpénzzel fizetek, a Kohn meg hathavi hitlere vásárol és engem, mikor multkor magánál vacsoráztam, mégis csak az előszobáig kísért ki, a Kohnt meg egészen a kapuig.

— Mondok én magának valamit, — mondja Blau — ha maga a sötét lépcsőházban kitört a nyakát, és csak a maga baja, de ha ez, Kohnnal történik meg, az az én bajom is, mert ki fizeti meg akkor nekem az ő tartozását?

*

Egy skót megkérdezi a barátjától:

— Mondd kérlek, nem vennéd meg a hálóingemet? Olcsón eladom.

A másik csodálkozva kérdezi:

— Miért akarsz eladni a hálóingedet?

— Mert egy éjjelről állást kaptam.

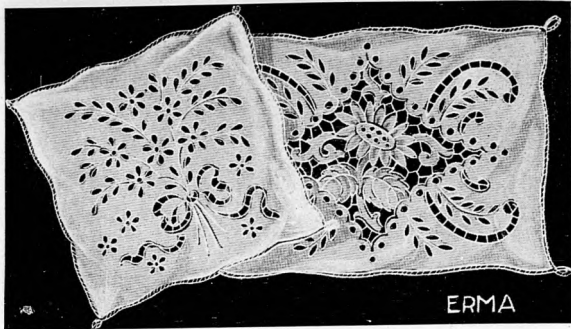
*

A házaló be akar menni egy parasztagda udvarába, de nem mer, mert a kutya ugatva rohan feléje.

— Ne féljen kend! — kiabál rá a gazda.

— Hát nem tudja, hogy amelyik kutya ugat, az nem harap?

— Én tudom, — mondja a házaló — de vajjon tudja-e a kutya is?

Hímzett díspárnák

ERMA terve

Az országutak arca

Amikor az ember még a természet hatálya alatt nyögött, annak képe csupán apró részletekben bontakozott ki előtte. A folyó völgyét volt kénytelen követni és szorongó érzéseket támasztottak lelkében a tekintetét elálló hegy-óriások. A tenger partja, az ország hátára: az ember érdeklődésének is határát jelentette.

Lehulltak árme a távolságok sorompói, a horizontok széttagultak és távoli országok fonódnak össze az országutak hálójában. Ennek dacára azonban minden ország útainak egyéni arca van, amely lényeges vonásokban megkülönbözteti a többi országtól.

Franciaországot még ma is azok az utak hálózatként keresztül, amelyeket Napoleon készítettett, hős hadseregének felvonulási céljaira. Ezek az utak nem törődnek a falvak fekvésével és csak a nagyobb helységeket kapcsolják össze. Nem az általános forgalom, hanem a diadalmas hadsereg stratégiai céljait szolgálták. A francia országutaknak ezt a jellegzetes sajátosságát az új autóutak építésénél felhasználta Európa nagyon sok országa.

Olaszország, Mussolini mindent átfogó zsenialitására, az utolsó években építette ki úthálózatát, amelynek tervszerűsége a legnagyobb elismerést érdemli ki. Még ott is, ahol lehetetlenségnek látszott az autóforgalom, nagyszerű utakat konstruáltak. A Garda-tó mellett például a meredek sziklafalba vágatok sok kilométer hosszúságú gyönyörű utat, Bernina déli oldalán pedig az Alpésekbe. Rómától Ostiaig — a kikötővárosig — 10 méter széles nyílegyenes országút vezet, minden autóvezető ideálja, mert semmi nem akadályozza, hogy kettőzött gyorsasággal száguldhasson.

Spanyolország utai is kiépültek az utóbbi években. Pompás országutak

csillognak a déli nap fényében Madridból Sebastianba, Barcelonából Madridba és tovább, egészen Sevilláig. Amint azonban elérjük a portugál határt, porosok, ápolatlanok és keskenyek lesznek az utak, amelyek csupán a főváros: Lissabon közelében kapnak kissé «városiabb» külsőt.

Hollandiában és Dániában a dús termőföldek kellős közepén vezetnek keresztül az utak. Azonnal felismerhető, hogy a mezőgazdasági termények szállítási céljait szolgálják. Az országutak állandó külisszi Hollandiában a szőlőmalmok, a veteményes kertek, az öntözőcsatornák és a világhíres óriási virágföldek.

Svájc utai hősi erőfeszítéssel kúsznak föl az Alpések csúcsaira, a St-Gottthardra, a Julier-re, a Furka-ra stb. Pedig néhány év előtt még Engadin környékén tilos volt minden autóforgalom. Sziklaorom, gleccser, semmi nem akadályozhatja meg a ma emberét abban, hogy autójával elérhesse a legrejtettebb völgyet és a legmeredekebb csúcsot.

Lengyelországban viszont alig lehet beszélni autóforgalomról. Még Varsó közelében is olyanok az utak, hogy ökrök vagy lovak segítségével nélkül nem lehet továbbvontatni a kátyuba jutott autót. Jugoszláviában, Bulgáriában és Görögországban is hasonló a helyzet. A német országutak viszont, mintha minden ország utaitól tanultak volna, Európa legkitűnőbb és leghasználhatóbb utavái lettek az utolsó évtized alatt.

A magyar országutakról most ne beszéljünk. Mindnyájan ismerjük, mindnyájan tudjuk, hogy milyenek. Mi egyelőre kénytelenek vagyunk megelégedni velük, mert változtatni nem áll módunkban. Annyit azonban őszintén beismerhetünk, hogy a külföld véleménye a mi országutainkról — nem túlságosan hízelgő.

J. 7751/52. Őszi kosztüm nagykoekás gyapjúanyagból. A kabát szabása különleges, széles váll, szűk ujjak, a zárt állógallér legombolható. A kosztümmöt kiegészíti a kabát fazonjával egyező világos, matt crepe-blúz, amint azt a J. 7752. számú modell ábrázolja. Anyagszükséglet: 3.85 m, 130 cm széles anyagból. A blúzhoz 2.25 m crepe, 100 cm széles anyagból.

J. 7753/54. Komplett ruha és kabát kék gyapjúdiagonál anyagból. A ruha egyszínű, a kabát esikós anyagból készül. A ruha és a kabát fazonja azonos. A ruha szabása alakhoz simuló, a felsőrészt széles kihajtott gallér díszíti. Ez alól fehér blúzszertű rész tűnik elő. Anyagszükséglet: a ruhához 2.90 m, a kabáthoz 3.80 m, mindkettő 130 cm széles anyagból.

J. 7755/56. Komplett ruha és kabát fiatal hölgyek részére. A ruhához pasztell-rózsaszín, a kabáthoz vörös esikós diagonál anyag kell. A ruha és a kabát fazonja azonos, ellérés csak az övnél látható. A ruha öve esokorral, a kabátét csattal zárul. Mindkettő gallérja széles és három gombbal gombolódik. A kabátot keskeny, álló prémgallér díszíti. Anyagszükséglet: 4.10 m, 100 cm széles anyagból, a kabáthoz 3.45 m, 140 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 pengő előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája 4.80 pengő

J. 7757. Estélyi lep fiatal lányok részére, fekete premmilacébol. Szabása frakkszerű, széles kihajto gallérral. Anyagszükséglet: 1.10 m, 100 cm széles anyagból.

J. 7758. Estélyi lep fiatal lányok részére, fekete láronyóbol. Széles gallér, nyaknál összetartó kabátka dísz. Anyagszükséglet: 1.25 m, 90 cm széles anyagból.

J. 7759. Crepe saín blúz fiatal lányok részére. A blúz szabása raglánszerű, háromgyeves ujjakkal, kétéves csokorban végződik. Anyagszükséglet: 2.10 m, 100 cm széles anyagból.

J. 7760. Háromgyeves blúz fehér gyapjúanyagból. A ruhát pörös himzés díszíti. A blúz szabása hestheresztmű, az ujjak letűz szűkek, alul bo, talereses szaladnak. A nyak körül keskeny gallér, a kivágás két-két gombbal zárul. Anyagszükséglet: 1.30 m, 130 cm széles anyagból.

J. 7761. Beige színű blúz, yersey anyagból, vállgöcsök yersey díszítéssel. Raglánszabás, bo ujjak, keskeny gallér és kihajto. Anyagszükséglet: 1.00 m, 110 cm széles anyagból.

J. 7762. Elegáns delatani blúz fehér selyemanyagból. A blúz díszje a különleges szabás. Felül bo, alul szűk ujjak. A nyaknál és övvel átkötvevel. Anyagszükséglet: 2.50 m, 100 cm széles anyagból.

J. 7763. Könnymű kabátka meggyiszini gyapjúanyagból. Széles vállak, felül bo, alul szűk ujjak. Anyagszükséglet: 1.70 m, 130 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatatalunkban kapható 2.40 pengő előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája 4.80 pengő

J. 7806. Piros crepe-de-chine ruha fiatal hölgyek részére. A ruhát széles gallér díszíti és úgy a gallert, mint a ruha alsó szélét keskeny pliszé díszíti. A derekán széles öv, mely hátul hosszan ledőgő esakorban végződik. Anyagszükséglet: 5.10 m crepe-de-chine, 100 cm széles anyagból.

J. 7807. Délutáni ruha középbarna crepe-satin anyagból. A ruha vállakon széles, az ujjak puffosak, a nyak körül keskeny fehér gallér, mely szé-

les, himzett esakorban végződik. A ruha szabása derékban teshez simul, bő harangaljjal. Anyagszükséglet: 4.65 m, 100 cm széles anyagból.

J. 7808. Délutáni ruha élénkzörös, matt crepe-anyagból fiatal hölgyek részére. A ruha díszje a nyakkörül keskeny, háromsoros glokim fodrokból álló gallér, melyet elől virágescokor tart össze, a derekon keskeny, hosszú, fekete bársonyesakorban

végződő öv. Az alj különleges szabású. Anyagszükséglet: 4.75 m, 100 cm széles anyagból.

J. 7809. Délutáni ruha sötétszürke matt crepe-anyagból. A ruha különlegessége a vállakon levő keskeny piros fodor és az ujjak. Piros esakorban végződő öv és virág díszíti. Az alj szimmetrikus szabású. Anyagszükséglet: 4.20 m matt crepe, 60 cm piros anyag, mindkettő 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 pengő előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája 4.80 pengő

J. 7810. Délutáni ruha zöld crepe anyagból. A ruha disze a különleges gallér és a húzott puffed ujjak. Harangalj. Anyagszükséglet: 3.85 m, 100 cm széles anyagból.

J. 7811. Délutáni ruha fekete georgette-anyagból. A vállakon a rücs-díszítés, bő ujjak, az alj szim-

metrikus szabású, bőven harangos. Anyagszükséglet: 4.30 m, 100 cm széles anyagból.

J. 7812. Délutáni ruha kék crepe romainból, hasonló színű csipkedíszítéssel. A derék feloldatlan hosszabb és cakkozott széllel hull az aljra. A nyak körül keskeny pánt. Harangalj. Anyagszükséglet: 3.70 m, 100 cm széles anyagból; 1.20 m csipke 60 cm széles anyagból.

J. 7813. Délutáni ruha hammerschlag anyagból, világossárga díszítéssel. A ruha szabása alakhoz simuló, hosszú, szűk ujjak, felül különleges pántdíszítéssel. A kivágást legyőzseztű csokordísz zárja be. Derékban húzott. Harangalj. Anyagszükséglet: 4.75 m, 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 pengő előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája 4.80 pengő

NŐK A MŰVÉSZETBEN

Ősz három variációban

Párizsban vannak a legszebb rózsák és a rózsák a világ mindenütt — legelőbb a neuëkben — Párizs után siraak. És Párizsban a legszebb rózsák Madame Madeleine Lemaire festette.

Lemaire-né Colle Madeleine 1845-ben született Sainte-Rosselineben. Az 1864 évi Salonban állított ki először, főként arcképekkel festett. de különösen kitűnt pasztelleivel és akvarelljeivel, amik virágokat, előszeretettel rózsákat ábrázoltak.

Lemaire asszony kétemeletes háza és műterme, amelyet orgonavirágos kert egészített ki, a rue Monceau-ban volt. Ebben a műteremben virágos május hónapban, mikor a legnagyobb volt az idegenforgalom Párizsban, minden kedden műterem-látogatás volt a rózsák festőjénél. Az ilyen, a késő estébe nyuló műterem-látogatás a mult század végéi és a századeleji Páris egyik legnagyobb társadalmi eseménye volt. Lemaire asszony «szalon»-ja szerény kezdetből indult ki. Eleinte csak kortársait gyűjtötte maga köré. Festők voltak műteremének állandó vendégei. Bonaparte Mathilde hercegnő, aki barátja volt és Arenberg hercegnő, a tanítványa, gyakran fölkeresték. Ha Réjane asszony, Coquelin vagy Bartel asszony, a Comédie tagja jelen volt, mindig egy kis rögtönzött előadásban volt része a műterem közönségének. Massenet vagy Saint-Saëns gyakran jött a zongorához, hogy eljátssza legújabb kompozícióját.

Igy aztán természetesen híre ment, hogy Lemaire asszony műtermében nemcsak kitűnő társaságot lehet találni, hanem igazi művészi élvezetben is részesül az ember. A műterem nem sokára szűk lett a vendégek befogadására és nagy részük kiszorult a kertbe, hol a virágzó orgonák kárpótolták őket. Párizsban átutazó fejedelmek is fölkeresték Lemaire asszony szalonját. A walesi hercegné (a jelenlegi angol királyné), a néhai német császárné, a néhai svéd király, a néhai belga királyné fölkeresték Lemaire Madeleine műtermét és ott mindig

lehetett találni átutazó fejedelmet, köztársasági elnököt, a legrosszabb esetben amerikai mult milliionost.

Elsárgult párizsi újság hasábjain olvassom egy 1903. májusában volt műterem-est leírását. Az első vendégek a ház ünnögi még munkában lepik meg, a stafélfaján ott van a félig elkészült akvarell, előtte a rózsák, amelyek modellül szolgáltak. Körülötte kép van, félig kész arcképek, hercegnők, grófkisasszonyok portréi. Az őszülő, göndörfürtű, hatvan felé járó, de még mindig fiatalosn élénk és közvetlen nő fogadja vendégeit, de a háziasszonyi tiszteletétengedi fölserdült szép lényának. A vendégek egyre sürűben érkeznek. Paul Deschanel, a későbbi köztársasági elnök és Leon Bourgeois, a későbbi miniszterelnök alig tudnak áttörni a vendégek tömegén, hogy bejussanak a műterembe kijelölt helyükre. Vladimir orosz nagyherceg felesége, Luynes herceg és felesége, Anatole France, Jules Lemaire, Flers és Caillaud, Calmette, Rothschild Gusztáv báróné, nagykövetelek, grófok, pénzfejedelmek, irák, újságírók, művészek, zeneszerzők, színtészek és színtésznők a leglehetetlenebb, legszfoltabb módon ülnek vagy állnak, szorongnak a műteremben vagy kívül az orgonavirágos kis parkban, amely lassankint szintén egész megteltik.

A világhírű «számok» úgy követik egymást, mintha egy amerikai milliárdos hirtelen megőrült volna és fölépítet átjarka akarná elkölteni fele vagyonát. És ezek mind ingyen lépnek föl. Lemaire asszony és a társaság kedvéért. A háziasszony egy-egy pillanattal parancsol csöndet, ha valakit hangosabban suttogással meri zavarni a legelőrendű hangverseny.

A hangverseny áthajlik a késő estbe. Aztán az utolsó vendégek is távoznak, a park utes... az éjszakai égen valami bajlós fény, talán közeledő vihar első villámcsikja szikrázik át... és jelzi, hogy ez a világ nem lesz mindig ilyen boldog, vidám... viharok is lesznek... és a régi világot elfújja a szél... az első szél...

1. variáció:

(A ténnyegyűvek őse)

— ...A felnöttek olyan nevelésgesek, amikor az ősről beszélnek. Ha azt mondják: «Újra itt az ősz!» vagy: «Kétségbeelj, hogy repül az idő, nem sokára karácsony lesz», elkezdnek sőtáplani és komor gondok ráncolgat arcukat. Mintha ez olyan borzastól lenne! Ellenkezőleg: nagyon is vidám dolog, hogy az idő gyorsan repül és mindig új dolgok történnek az emberrel. Ma, lefevők előtt, anya nagyon szomorú volt. «Nem sokára nagy hölgy lesz belöled, — mondta. — Már a negyedik gimnáziumba kerülés. És tánciskolába is fogsz járni.» Nem értem, mit talál ebben anya olyan szomorúnak? Ha megkubtan volna a harmadik osztályban, még kevésbé tetszett volna neki. De az a tánciskola ostobaság! Inkább korcsolyázni szeretnék. Mert Jani is korcsolyázik... Holnap lemegek és három ceruzát meg egy radír gumit veszek abban az üzletben, ahol a segéd «nagy-ságos kisasszony»-nak szólít engem! Nem is három ceruzát, hanem négyet fogok venni. Egy ilyen finom fiatalembertől!... Egyébként örülök, hogy már itt az ősz. Micivel és Sárvál az idén Bajor Gizitrt fogunk felkeskedni. Ó lesz a kedvencünk. Néha elmegyünk a színházi kispapához, pedig anya megtöltöta... Kíváncsi vagyok, hogy Janinak is ő lesz a kedvence?... De már álmos vagyok... Holnap megveszem a ceruzákat... Jó éjszakát, édes Bajor Gizit!... Jó éjszakát, kedves Jani!...

2. variáció:

(A negyvenedik ősz)

— ...A napok egyre rövidebbek lesznek, a víz már a kora delutáni órákban hideg és élvezhetetlen, a hegyek pedig olyan bánatosak, mintha megfektette volna a gyomrukát az elmúltól nyár tarka nyüzsgése. És én, én nagyon rosszul nézek ki, dacára a barna színnek, fáradt vagyok, ami nem is csoda, mert Elly, ez a tizennolcöt éves kölyök, felhótra hajszol a tenniszben. Minden férfi öutána bomlik. Az ügyész is, meg az asztmatikus, öreg kereskedelmi tanácsos, pedig egész nyáron át nekem udvaroltak... De megérdemlem ezt! Meghíztam és lehetetlen látvány vagyok a furdődizszenben. Milyen jó, hogy már itt az ősz! Otthon újra elkezdem a tornát és nem eszem tészta... Tulajdonképpen nevelésges dolog, hogy valahányszor eljön az ősz, mindig azt hiszem, hogy ezen az őszön minden új és minden más lesz... Az esték már nagyon hüvösek, az ember majd megfagy kabát nélkül... Kinézel az ablakon, lenn sétál Elly, a fiatal angol társaságában. Úgy látom, hogy kitűnően szórakoznak... Vajjon ő is vár valamit ettől az ősztől?... Persze, meg bízik... Az őszben is és a férfiakban is... Én már nem...

3. variáció:

(Ősz)

— «Kedveseim!... Nagyon kedves Töletek, hogy egészségem felöl érdeklödtök és hogy nagyon szeretnétek már otthon látni. De én még egy kicsit itt szeretnék maradni. A nyaralók már mind elutaztak és olyan csodálatos csönd, édes nyugalom van újra. A tél ügyis hamar eljön és aztán nagyon sokáig kell várni a nyári napfényre... Katóé legyen a varrógépem, neki ajándékozom, egy ilyen öreg asszony már úgysem fog sokat varrni. Különbén is szüksége van a varrógépre, hogy gyermekruhácskákat varrjon... Nagypapa Jókaját diszkötésben Pistának adom. Ugyis nagy teher, azt a sok könyvet mindennap leporolni... Remélem, hogy ti is jól vagytok és jól sikerült az őszü nagytakarítás, az iskolakezdet és a ruhavásárlás. Itt semmi különös nincsen. Legfeljebb annyi, hogy ma egy csodaszép ciklámen-csokrot hoztam haza a sétám után. Mindnyájaitok szeretettel, szívből ölel és csókol:

Nagymana.

Reggeli lovaglógyakorlatok

SORSOK SZIMFÓNIAJA

I R T A : G. H E A T H

XVI.

A herceg néhány pillanatilag dermedten nézett farkasszemet Olgával, aki halványan, ijesztően villogó szemekkel, feldúlt arccal állt előtte. Soha életében nem érzett még ehhez hasonló rémületet. A váratlan találkozás teljesen kiforgatta nyugalmából. Valósággal megsemmisült. Szégyen, félelem, zavar, izgalom bénították meg, képtelen volt visszanyerni hidegvérét.

— Nos, mi az, mi történt önnel, hercegem? — kérdezte gyilkos gúnnyal Olga. — Úgy látszik, nem túlságosan örül a találkozásunknak... Vagy nagyon meg van lepve? Pedig inkább nékem kellene csodálkoznom, hogyan lehet ön Berlinben, mikor alig néhány órája Párizsból beszélt és e pillanatban Zürichben, az Esplanadeban kellene rám várnia?

— Bocsásson meg — dadogta Hartzenfeld —, mindent meg fogok magyarázni, foglaljon helyet...

Olga keserű pillantással mérte végig a herceget.

— Köszönöm, nincsen szükségem magyarázatra. Aki így fogadja menyasszonyát és magyarázatokat dadog ahelyett, hogy a karjába zárja, megrémül, ahelyett, hogy örülne, annak nem kell beszélnie...

Olga megtántorodott, hirtelen elhagyta az ereje, a magára erőszakolt önuralomnak vége volt és zokogva kiáltotta:

— De hát miért tetted ezt velem? Mit vétettem ellened? Miért hazudtál? Miért volt minderre szükséged?

— Belátom, látszatra csakugyan igazad van, nem viselkedtem veled korrektül! — mondotta kínos zavarban a herceg.

— De hát micsoda mentéged lehet erre? Hogy merted ezt tenni? És mit jelent mindez? Beszélj! Tudni akarom, miért vagy Berlinben? Miért akartál félrevezetni, miért akartad elhitetni, hogy Zürichben vársz?

— Nagyon sajnálom, hogy így történt...

— Sajnálod? — kiáltotta magánkívül Olga. — Ilyen egyszerű, ostoba szavaid vannak, amikor az én életemről van szó? Hát azt hiszed, ilyen silány frázisokkal lehet az én büszkeségemet, a lelkemet, a szerelmeimet elintézni? Nem félsz tőlem? Vagy azt hiszed, olyan gyámoltalan kis féreg vagyok, akin nyugodtan végiggázolhatsz? Miben bízta? Miben reméltél? Hogy meg tudsz szökni előlem? Vagy hogy lesz időd egy kényelmes hazugság kitalálására?

— Nagyon kérek, csillapodj, Olga. Végtelenül fáj, hogy mindez így történt, de meg kell értened...

— Mit értsek meg?! Nem lehet semmiféle mentséged. Szeretlek, úgy, ahogyan még soha, senkit... Magam is megrémültem, mikor fölfedeztem, hogy ilyen nagyon, határtalanul tudok szeretni. Hogy csúfolhattad meg ezt az érzést? Tudod, mi ez? Gyilkosság! Nem, több ennél... Olyan gyalázatoság, melyre szavam nem lehet...

— Igazad van... és mégis, éppen tőled megértést. Tőled, aki ennyire tudsz szeretni és aki megérted a szenvedélyt, amely engem elvakított...

— Miféle szenvedélyről beszélsz? — kiáltotta Olga.

— Az unokahudródl, Bettiről van szó...

— Ah, tehát utána utaztál Berlinbe! És azért tartottál engem különböző mesékkel a Semmeringen, mert féltél, hogy az utatokban fogok állni. Micsoda feneketlen aljasság!

— Mindezen nem lehet segíteni, Olga és nagyon kérek, légy belátó és okos. Te sokkal emelkedettebb, nobilisabb lélek vagy, semhogy nem tudnád mindezt megérteni és megbocsátani!

Olga arca fájdalmasan torzult el.

— Nem, barátom, ezt nem lehet ilyen egyszerűen elintézni, néhány kenetteljes szóval. Te, úgy látszik, még mindig nem tudod, hogy miről van szó. Ha közömbösnek éreztél volna... talán beértem volna azzal, hogy megvetéssel napirendre térjek fölötted... De szeretlek! Érted? Én még most is szeretlek. Belém rúgtál, meggyaláztál, megcsúfoltál és mégis szeretlek... Beszélj, mondd meg őszintén, hiszen most már nincs értelme a további hazudozásnak: hol tartasz Bettivel?

— A menyasszonyom!

Olga felsikoltott, azután hisztériás nevetésben tört ki.

— Bravó! Tehát őt is eljegyezted! Két menyasszonya van a herceg úrnak, a gáncs- és félelemnélküli lovagnak... Hitvány kalandor!

Egyszerű gondolatok

A terített asztal mellett elhangzott egyetlen szó sokszor többet használ, mint a zöld asztal mellett elharsogott ezer és ezer mondat.

A szerelmeslevelekből soha nem tudod meg, hogy igazán mennyire becsülnék téged, hanem annál inkább a fenyegetőlevelekből.

Vannak asszonyok, akik okosságuk erejével uralkodnak a férjükön, de vannak olyanok is, akik ostobaságukkal.

Sok gyermek úgy bánik az édesapjával, mint forró nyárbán a szobában lévő kályhával: a tél hideg időszakában szükségük van rája, de most újkában áll.

Abban a percben, amikor a jómódú és tehetős emberek sorába jutsz, a leglátványosabb rokonaid is váratlanul és egyetlen pillanat alatt a közvetlen közepedbe kerülnek.

A herceg elvörösödött, homlokán kidagadtak az erek.

— Ismételen kérlek — mondotta —, igyekezzél erőt venni magadon és válogasd meg a szavaidat. Belátom, hogy súlyosan megbántottalak, ezért bocsánatot kérek. De végre is bizonyos mértéken túl nem türhetem sértéseidet.

— Nem. Kedves barátom, hagyjuk a méltóságteljes pózokat! — kiáltotta Olga. — Most aiatc nélkül, nyíltan viaskodunk. Tehát eljegyeztet Bettit. És a kis ravasz bestia hajlamos hozzá menni? Hát mit szólnál, ha azt mondanám, hogy ebből a házasságból semmimem lesz, hogy megiltotm ...

— Ez lehetetlen, Olga. Két óra múlva indul a vonatunk Brémába és holnap hajóra szállunk. Kérlek, vessünk véget ennek a céltalan és kínos jelenetnek. Váljunk el szépen. Hibás vagyok, de te sem vagy egészen ártatlan a történetekben. Túlságos mohón kapcsolódtál hozzám, megszedültem, nem hagyhattam el arra, hogy higgadtan mérleljelem érzéseimet. Láttam, hogy milyen kíméletlenül és erőlyesen törsz a céld felé és tudtam, hogy csak távollétedben közelíthetem Bettihez!

Olga újra könnyekben tört ki.

— Borzalom! — jajdult fel a boldogtalan lány és a könnyei patakokban omlottak. A herceg megrendülten állt mellette.

— Kedves, nagyon kérlek, végy erőt magadon ...

— De hiszen még nincsen későn, nem lehet későn! — kiáltotta lázasan Olga. — Itt vagy mellettem. Házasságot ígértél Bettinek ... Eljegyeztet. De hiszen vélelm ugyanazt tetted. És az elsőbbség az enyém. Miért éppen vele akarsz korrektül viselkedni? Nem engedlek át. Nem adlak néki!... Maradj velem, Tibor. Hűséges, jó, szerelmes feleséged leszek ... Én nem élem túl, ha Bettit veszed feleségül!

A herceg némán, lecsüggesztett fejjel állt. Olga kimeredt szemmel, feldúltan nézett rá és felsikoltott.

— Hogyan? — kiáltotta — egyetlen szavad sincsen? Elárultál! ... Ót szeretted?! Légy átkozott! ...

És villámgyors mozdulattal, mielőtt a herceg még csak gondolhatott volna is a védekezésre, előkapta pisztolyát, melyet eddig táskájában rejtgetett és a herceg felé lőtt.

Hartzenfeld ajkán valami borzalmas, állati hang tört ki, szétvetette kezét, mintha bele akarna fogódzni valamibe, azután elvágódott a földön. Abban a pillanatban Olga már mellette termett.

— Szerelmem, édes! — sikoltotta magánkívül — térv magadhoz ... nem akarom, hogy meghalj ... szeretlek ...

Az ajtón dörömböltek, a folyosóról ijedt hangok, kiabálások hallatszottak. Olga kétségbeesett erővel kapaszkodott a herceg karjába, aki viaszsárga arcával, mozdulatlanul feküdt. Melléből vékony, piros fonalban csorgott a vér.

— Meghalt! — tántorodott vissza Olga. — Tibor ... egyetlenem, ne hagyj el! Megüvegesedett szemmel, melyben az örület tükröződött, hátrált visszafelé. Azután megpillantotta a padlón a revolvert. Vad mozdulattal nyúlt utána és a csövet a szívének illesztette.

De már akkor betörték a szoba ajtaját s egy kemény kéz brutális erővel ütötte félre a fegyver csövét. A revolver eldőrdült és Olga örjöngve sikoltotta:

— Hagyjanak ... meg akarok halni! Vele akarok menni!

— Orvost! Orvost! — hangzott mindenfelé a rémült kiáltás.

Vizet és ecetet hoztak, a herceget felfektették a divánra.

— Telefonáljanak azonnal a mentőkért! — mondotta egy férfi, aki a herceg mellett állt, kigombolta ingét és a sebet vizsgálta.

— El? — kérdezték aggódva a szobában állók.

— Még él. Azonnal kórházba kell vinni és megoperálni ... Talán még kibírja, amíg a műtőasztalra kerül ...

*

Betti éppen elkészült a csomagolással és Mábelrel együtt, fejükön utisapkával, búcsúztak Wildhaus bárónőtől, aki élénk sajnálattal vette tudomásul legkedvesebb vendégeinek távozását, amikor Kaiser megérkezett.

A bácsi kissé elfulladt, mentegetődzött, hogy feltartóztatták, azután csodálkozva nézett körül.

— De hiszen úgy látom, hogy a herceg sincsen még itt? Vagy nem itt adtatok találkozót? Talán az állomás váraokozik?

Betti ideges pillantást vetett a karkötőórájára.

— Már itt kellene lennie.

Haragosan vállat vont és azt mondta:

— Indulunk!

— De Bettikém — kockáztatta meg Mábel —, talán előbb telefonáljunk az Adlonba. Kérdezzük meg, hogy mi történt?

Szemek

Mint börtönablak háts üvege.
Vannak szemek sötétek, mélyek.
Csak loppa, felve néz ki rajtuk
A bebörtönzött kőbor lélek.

Nem tudja senki, milyen álmuk;
Vannak szemek száz tüköt rejtők.
Reáboruló pillát alatt
Bujdosnak, mint a vándorfelhők.

Vannak szemek vad lángot gyújtók,
Vannak mosolygók, szépek, drágák...
De mind, mind hullatott már könnyet
S mind ismert az élet árát.

Nevetve, sírva, ígérőn, kérve,
Csak szolgál a lélekürnek,
S szálló idővel, eltűnő nyárral
Minden szemek hogy n e csajkálnak!

Farczady N. Gizella

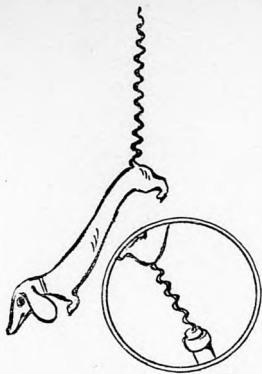
Tánc

Egy hiány van a kettőnk életében,
Valami ifjú, tavaszi elem...
Nem elég korán értünk el egymáshoz:
Te nem táncoltál soha énelem.

Az útnok régen kerülgette egymást,
És mikor végre mégis összejött,
Háborús, gúszos, nehéz évek voltak
A táncos kedvünk és a ma között.

Most, hogyha cigányt hallgatunk mi
kettén,
Ahogy egy nótát más nótába fűz,
Hár szűnök dobban, szemünk össze-
villan
És ereinkben ég a régi tűz...

Bár ezeréves büszke magyarságunk
Még fölújong rá, — úgye, kedvesem?
...De valaminek lejár az ideje:
Már nem táncolunk együtt... sohasem.
Máriássyné Szemere Katinka

Eleven élet a Holt-tengeren

A kereskedelmi szímmal megáldott és üzleti érzékű angolok elhatározták, hogy a Holt-tenger kincseinek kiaknázására hatalmas ipartelepeket és vállalatokat alapítanak. Minden remény megvan arra, hogy a legrövidebb időn belül óriási raktarak, kikötők és kémiai gyárak épülnek a Holt-tenger partján, elektromos vasút fogja összekapcsolni ezt a vidéket a Jordán-völgyével, aztán Hatjával és a Földközi-tengerrel.

A terbevelt vállalkozás üzleti hasznát az biztosítja, hogy a Holt-tenger tulajdonképpen koncentrált só-oldatot tartalmaz, amely nem kevesebb, mint 30 billió tonna különféle sóból áll össze. Ebben a rengeteg mennyiségben körülbelül 10 billió tonna a rendes kősó, a többi só pedig bróm-, klór-, káli-, magnézium- és mésztartalmú.

A tervek szerint a Holt-tenger vizét gáski medencékbe vezetnék, ahol a nap hőenergiájának segítségével és az úgynevezett kristallizációs eljárás útján vonják ki belőle ezt a milliárdokat érő só-kincset. Palesztina ugyanis a világ legzordagabb káli-tartalmú földje, a Holt-tenger vizében lévő 1 és ½ billió tonna mennyiségű klórkálium kivehetően.

Az angol társasági terve szerint a Holt-tenger só-kincsének teljes kiaknázása 75 évig tartana. A 11. esztendőből kezdve évi 50.000 tonna súlyú „minirális” só-mennyiséget akarnak kivonni belőle.

A Holt-tenger partjain tehát a legrövidebb időn belül olyan eleven élet kezdődik, hogy gondoskodni kell a földrajzi elnevezés megváltoztatásáról. Mert a Holt-tenger, amelynek vizében és partjain, éppen a koncentrált só-tartalom miatt minden állati és vegetatív élet elpusztult, nem csupán rengeteg élő ember larmájától lesz hangos, hanem évtizedek múltával, a koncentrált só-mennyiség kivonása után, olyan normális tenger lesz, amelynek vizében újra elkezdődik a halak világa, partjain pedig kivirul a növényi élet.

— Csak nem gondolod, hogy én bárki után is futok? Ha a hercegnek nem fontos, hogy pontosan értem jöjjön, egy percet sem várok rá.

Mábel mosolygott:

— Szavamra, Betti, úgy teszel, mintha örülnél annak, hogy a herceg késik. Titokban talán azt kívánod, hogy bár ne is jöjjön...

Betti haragosan nézett barátinjére:

— Nem szép tőled, hogy így beszélsz!

Kaiser szükségesnek látta, hogy közbeszöjjön.

— Ne haragudj, hűgocskám, de ez csakugyan furcsa. Elvégre valami baja is történethető. Hátha rosszul lett?

— Akkor is telefonálthatott volna!

Mábel közben nyugodtan a telefon mellé ült és felhívta az Adlont.

— Hartzenfeld Tibor herceg úr szóbáját kérem! — mondotta.

Hirtelen elszápadt, felkiáltott és rémülten ugrott fel a telefon mellől.

— Mi történt? — kérdezte Kaiser és Betti egyszerre.

— Valami rettenetes szerencsétlenség! — rebegte Mábel. — Egy nő merényletet követett el a herceg ellen. Lelőtte. Még nem tudják, hogy ki a merénylő, nem akarja megnevezni magát...

— Izzonyú! — sápadt el Betti. — Lelőtték? Egy nő? Ez csak féltékenységi dráma lehet. Talán volt valakije titokban, aki megtudta, hogy el akar velem utazni... És most miattam kell meghalnia...

— Azonnal oda kell mennünk! — mondotta Kaiser.

Betti kétségbeesetten vetette magát egy székbe.

— Én nem megyek. Nem bírom ezeket a rémségeket. Bocsás meg, bácsikám, én okvetlenül elutazom.

Kaiser szeliden megfogta Betti kezét.

— Vélem kell jönnöd, kiámlanom. Az embernek szemébe kell néznie a bajoknak is. A herceg nem érdelem, hogy magárahagyjuk tragédiájában.

Betti nem akart ellenkezni. Az utóbbi napok eseményei kimerítették és fásulttá tették.

— Jól van, menjünk! — mondotta.

Tíz perccel utóbb már az Adlon előtt álltak meg.

A szálloda előtt nagy csődület volt, rendőrautók álltak, riporterek, detektívek rohmozgáltak meg a forgójától.

Kaiser kérdezősködés nélkül sietett fel a lépcsőkön, nyomában Mábel és Betti.

Az első emeleten azonnal észrevették, hogy az egyik ajtó előtt két egyenruhás rendőr áll és néhány szálloda vendég sópánkodva és sórnyűködve beszél a szörnyű merényletről.

— Mi van a herceggel? — kérdezte Kaiser egy frakkos férfitől, aki nyilván a szobapincér lehetett.

— A klinikára vitték... A szobában csak a merénylőnő van és a rendőri bizottság. Nem akar vallani. Konokul azt ismétli, hogy hagyják őt is meghalni. Alig tudták kicsavarni kezéből a revolvert...

E pillanatban vérfagyaszot üvöltés hallatszott a szobából.

— Hagyanak... nem akarok élni... adják vissza a revolveremet!

Kaiser megingott, arcából kiszökött a vér és az ajtó felé ugrott.

A rendőrök utját állták:

— Senkisémet mehet a szobába! — mondták.

— Engedjenek be! — kiáltotta magánkívül Kaiser. — Én ide tartozom... Ez a hölgy — mutatott Bettire — a herceg menyasszonya volt!

— Az más, akkor a kisasszony talán tud valamit a merénylet előzményeiről! — jegyezte meg az egyik rendőr és kinyitotta az ajtót.

Kaiser előrelépett és felhőrdült, mintha szíven vágták volna. Azután velőtrázó sikoltás hallatszott:

— Apám... Édesapám!

Mindenki könnyes szemmel, megrendülve nézte a drámai jelenetet. Még a rendőrtisztviselők sem tudták meghatottságukat leplezni.

A rendőrorvos gyengéden érintette Olga karját.

— Uralkodjak magán, kisasszony... Bizonyára számos enyhítő körülmény menti majd a tettét és a bíróság azokat tekintethe fogja venni!

Az egyik rendőrtisztviselő lépett Olga mellé.

— Kisasszony, búcsúzzék el édesatyjától. Önnek velünk kell jönnie!

— Bezárnak? — kérdezte holtraváltan Olga. — A börtönbe visznek?

— El akarják vinni a lányomat? — kiáltotta magánkívül Kaiser.

A rendőrtiszt sajnálkozva vonta vállát.

— Sajnálom, uram, ettől nem kimélhetem meg. Talán majd kihallgatás utánha a vizsgálóbíró úgy látja... szabadon bocsátják. De egyelőre okvetlenül a rendőrségre kell vinnünk...

E pillanatban Betti, aki eddig a rémülettől dermedten állt, előreugrott és szenvedélyes mozdulattal állt a rendőrtiszt elé.

— Akkor hát engem is tartóztatassanak le! — kiáltotta szívéttepő hangon.
— Hiszen én vagyok mindennek az oka!

*

A sebészeti klinika különszobájában póllyákba csavarva, vértelen arccal fekiútt a herceg.

Még nem tért magához a kloroformos kábulatból, azokat a sorsdöntő pillanatokot élte, melyekben az élet és halál megsején fekszik a beteg és nincsen emberi tudomány, amely előre meg tudná mondani, hogy melyik oldalra fog billenni a mérleg? Az operációk többnyire sikerülnek, csak az a kérdés, hogy bírja-e a beteg szíve a nagy rázkódtatást?

— Kolléga úr egy percre se távozzék a beteg mellől! — mondotta a profeszor Rudolfnak, aki végigasszisztálta az operációt. — Figyelje állandóan az érverését és a legkisebb gyanús jelnél azonnal értesítsen. Kámför- és koffeininjekciókat állandóan tartson készenlétben...

Most ott ült Rudolf a herceg betegágya mellett és hosszan, figyelmesen nézte a sápadt, elkínzott arcot. A lapok izgalmas riportokat közöltek a délelőtti mérnyeltről és Rudolf már tudta, hogy a herceget Kaiser Olga lötte le féltékenységből. Részletek még hiányoztak. A lapok egyelőre csak annyit írtak, hogy a letartóztatásba vett Kaiser Olga kihallgatása még folyik és eddig csak annyit lehetett megállapítani, hogy a herceg öt titokban eljegyezte, azután egy másik lány kedvéért elhagyta. A herceget megoperálták, életbenmaradásához kevés a remény, kihallgatni még nem lehetett...

Rudolf a folyosó felé pillantott. Kint a betegszoba előtt egy detektívfelügyelő ült és leste, hogy mikor hallgatható ki a beteg? Kissé türelmetlen volt és megkérdezte Rudolftól, hogy nem lehet-e néhány injekcióval legalább egy félórára magához téríteni a herceget. Csak, hogy a legszükségesebb kérdéseket felvegyék. Rudolf ezt határozottan megtagadta. Az ilyen erőszakos élesztgetésnek könnyen végzetes visszahatása lehet. A detektívfelügyelő bosszankodva csóválta a fejét. Milyen pedánsak az ilyen orvosok. Nem tudják belátni, hogy mindennél fontosabb a tényállás pontos felderítése.

Az órák lomhán multak és Rudolfnak tud ideje bőven gondolkozni a sors különös szeszélyén. A herceg éppen úgy elbukott a szerelmen, mint ő. A herceg azért pusztult el, mert szereték, néki azért kell a poklok kínját szenvednie, mert nem szeretik! Oh, mennyire irigyelte a herceget! Mennyivel különb dolog meghalni a szerelmes asszony fegyverétől, mint ártatlanul szenvedni a mártírok minden kínját! Ki érti meg Betti? Mi történhetett? Miért fordult el tőle?

Rudolf ezerszer vetette fel a kérdést, emlékébe idézte minden szavukat, sétájukat, együttlétkünek legparányibb részleteit is, de képtelen volt választ találni arra, hogy mi lehet az ő büne? Nem tudta elhinni, hogy Betti végleg szakított vele. Imádkozva, remegve várta állandóan, hogy talán mégis hírt fog kapni...

És most együtt van egy szobában a büszke herceggel, aki annyira lenézte mint pincért a Semmeringen. Kaiser-lány sebezte meg őt is. És ki tudja, hogy melyik seb a gyógyíthatatlanabb? A herceg talán még felgyógyul. De ő, soha többé!...

A beteg lassan megmozdult, szempillája megrebbent és felnyitotta. Rudolf abban a pillanatban már mellette állt és aggódva figyelte minden mozdulatát. A herceg arcán mérhetetlen meglepetés tükröződött. Önkéntelen mozdulattal kissé felmelkedett, mintha megrémült volna attól, amit megpillantott, azután ismét erőteljén hanyatlott vissza és lezárta szemét. A feje még zúgott és ebben a félkábulatban meg volt győződve, hogy még alszik, víziói vannak. Milyen különös: pontosan és élesen felismerte a följe hajlót arcot: Wagner Rudolf. A pincér volt!

— Jobban van? — kérdezte egy kedves, aggódó hang.

A herceg újra felnyitotta szemét és határtalan ámulattal meredt Rudolfra. Tehát mégis valóság! Valóban annak a kezébe jutott, akit galádul kelepcebe ejtett, akit hidegen és könyörtelenül sópört el útjából.

Az ajka megvonaglott és megmozdult, mintha beszélni akarna, de hang még nem jött ki a torkán.

Rudolf azonban így is megértette.

— Nyugodjon meg, herceg! — mondotta jóságosan. — Az operáció sikerült és minden remény megvan arra, hogy ön életben marad... Nem szabad felizgatnia magát...

— Olga!... — ejtette ki az első értelmes szót a herceg.

Csörgősipka

(Egy szellemes asszony noteszéből)

*

Néha azért veszünk örökre búcsút, hogy örökre — maradassunk...

Sokszor azért könnyes a szemünk, hogy megigasztaljanak és jogunk legyen a — kacagásra...

*

Vannak nők, akiknek beismerése nagyobb hazugság, mint a — tagadásuk...

*

A férfiak azt hiszik, hogy a nők hazudnak. Dehogy! Csak — másként látnak mindent...

*

A szerelmes nő majdnem mindig új életre születik. Mert a szerelméből — új élet születik...

*

A hosszú haj — a férfiak szerint — rövid ézst jelent. Milyen tévedés! Kitűnik abból is, hogy a rövid haj hosszúságát adott a nőknek...

*

Az igazi nő akkor hallgat el, amikor a legtöbb mondanivalója van a — férfiak.

*

Az asszony vagy szeret, vagy gyűlöl. A kettő között levő érzeféle érzést átengedi a — férfiaknak.

*

Sok nő szencziósan tud elmenni és még szebben megrézni. Csak egyhez nem ért: — maradni...

*

Ezreféle csengése és jelentése van, ha a nő azt mondja: igen. A «nem» azonban mindig egyforma.

*

Csak a nő tud igazán imádkozni, félteti és szeretni. Féltő szeretettel imádkozik azért, akit féltve szeret...

Búcsú a szerelemtől

Mikor veszünk búcsút a munkától?

— Ha — kifáradunk...
Mikor mondunk búcsút a dicsőségnek?

Amikor — bölcsés leszünk.
És mikor búcsúzik a nő a szerelemtől?...
Hányan és hány-szor adták tel márczta-kérdést.
Es a felelet?...

Egyszer, régen, *Edward* király adta föl ezt a kérdést a megöregedett *Schneider Hortense*-nak. *Hortense* korának leghíresebb asszonya volt, halhatatlan szubrett, Párizs divája, Offenbach operettjeinek ünnepeit főszereplője. Ki felelhetett volna nála őszintebben és igazabban?

És *Schneider Hortense* ott üldögélt az Avenue de Bois-ban lévő kis házikójában, összetöpörödvé és szürke hajjal, fénytelen szemeivel pislogva nézett maga elé.

— Hogy mikor búcsúzik a nő a szerelemtől? — ismételte a kérdést. — Halála örájában...

De aztán gyorsan kijavította magát: — Nem, nem, tévedek... Halála pillanatában...

Tebát: a halál — pillanatában...

Igy hangzott *Schneider Hortense* válasza. És *Hortense* feleletét igazolják megsárgult pergamentek, fakó levélkék, emlékiratok és elbeszélések, amelyek szájhagyományként maradtak reánk. Ezt tanusítják különösen a 18. század szépasszonyai, akik játékszerrei voltak a férfiaknak, de olyan játékszerrei, hogy zarnokoskodtak fölöttük.

Madame de Fontaine-Martel, a 18. század Párizsának egyik leghíresebb és legszebb szépasszonya, halála napján ezt a kérdést intézte a körülötte állókhoz: — Hány óra van most?

Megmondták, délután öt óra volt. *Fontaine-Martel* boldogan tapsolt kezével: — A nap legszebb órája!... Istenem, hány szerelmes pár sétálgat most a parkokban!... Felsőhajtott, lehunyta szemét és — meghalt...

Még egy érdekes dokumentum.

Comtesse du Deffant írása, aki 90 esztendeig élt. Amikor érezte, hogy utolsó órája közeledik, papirt és ceruzát kért. Aztán felszólította rokonait, hogy legyenek néhány perig csendben, mert nagyon fontos írnia lájva van. Reszkett, erőltén kézzel írta élete utolsó feljegyzését, amely így szólt:

— Ilyenek vagyunk mi, nők! És milyen holdosság, hogy ilyenek vagyunk!... Valamikor kérényt adtunk be Zeus irodájába, hogy mentsem meg minket az öregég átkától. Örökké fiatalok akartunk maradni még 90 esztendő korunkban is. Szegény Zeus nem tudta, hogy mit csináljon velünk? Nem tudta, hogy mit feleljen Aphroditének, a mi szőszölónknak. Végös kétségbeesésében mégis talált kivezető utat. Megajándékozott minket, nőket: a hiúsággal... Azóta hisszük, hogy örökké fiatalok és örökké szépek vagyunk...

— A kisasszonynak nem történt semmi baja. Megakadályozták az öngyilkosságban.

A herceg arcán bágyadt mosoly suhant át. De ugyanakkor ismét gyengeségi roham fogta el. Rudolf észrevette, hogy az érverés gyengül és nyomban kármoros injekciót adott.

Az injekció megtette hatását, a herceg ismét magához tért.

— Látni akarom Olgát! — mondotta.

Rudolf erőiesen tagadást intett.

— Majd két nap múlva. Addig senkivel sem beszélhet. Teljes nyugalomra van szüksége...

A herceg meghatottan nézett Rudolfra. Szemében kimondhatatlan érzés tükröződött. Lehunyta, mintha attól félne, hogy ez a pillantás árulója lehet. Az a nagy lelkirázkódtatás, melyen átment, a halálbazuhanás és az ismét feltámadás mintha egész eddigi életét eltörölte volna és most egészen másképpen látott mindent. Olyan kicsinynek, semmitmondónak tűnt fel előtte a pénz, rang, gazdagság... meg sem tudja érteni, hogyan törtétték értük? Minden, amit eddig nagynek és jelentősnek látott, paránná és súlytalaná lett. Minden gonoszság, nyugalatlanság, gyűlölet lefoszlott róla, könnyű, szinte légies volt, mintha megszabadult volna minden földi súlytól és az étherben lebeggett volna. És egyszerre rettenetes rossznak és gonosznak érezte mindazt, amit elkövetett...

Egy kézi érintette lágyan csuklóját, azután érezte, hogyan emeli fel Rudolf gyengéden a fejét, megigazítja a párnáját és valami hűsítő italt visz az ajkához...

A herceg nagyon nyomorultnak, megalázottnak érezte magát.

Ha Rudolf tudná, hogy micsoda borzalmas merényletet követett el ellene!... Ezt nem lehet így elviselni!

Mikor az ember kezelebb van a halálhoz, mint az élethez, akkor siet megkülöni lelkismeretével. A bűn, melyet egészséges korában ridegen és hidegvérűen követett el, ilyenkor egyszerre ólomsúllyal nehezül rá. Aki Isten elé készül állni, az utolsó percekben enyhíteni próbál a nagy ítéleten, mely a túlvilágon várakozik rá.

— Jól esik? — kérdezte Rudolf, aki boldogan látta, hogy milyen mohón és jóízűen szívja a herceg az üdítő italt.

— Milyen jó ön! — suttogta a herceg. — Mondja, meg tudna nekem bocsátani?

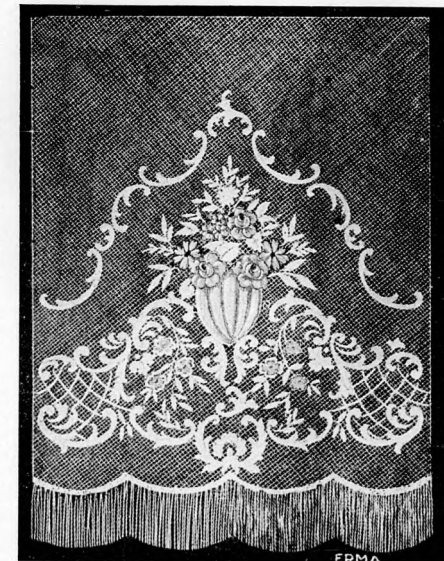
— Megbocsátani? Én, önök? — kérdezte megdöbbenve Rudolf, aki azt hitte, hogy a herceg félrebeszél. — De hogyan érti ezt?

— Én önnel szemben súlyosan... nagyon súlyosan vétkeztem! — mondotta a herceg. — Félek, hogy meghalok és szeretném jóvátenni bűnömet...

És halkan beszélni kezdett. Olyan volt ez, mint mikor a haldokló gyóntatójának elmondja bűneit, melyektől szabadulni akar. Rudolf megrendülten s elszörnyedve hallgatta...

— Isten legyen irgalmas önök! — kiáltotta, mikor a herceg befejezte gyónását. De a beteg ezt már nem hallotta. Az izgalom és a megerőltető beszédétől kiérdülten hanyatlott vissza párnáira. Rudolf megnyomta a professzor szobájában kigyulladó jelzőlámpa gombját. Úgy látszott, hogy a herceg utolsó perceit éli. Rudolf szomorúan lehajította a fejét.

(Folytatjuk)

Tüllhímzéses stórzó

ERMA terve

SZÍNHÁZ

IRJA: PANNONIUS

A KÖZÖNSÉG

Asszonyom, aki színházi kritikát akar írni, annak elsősorban meg kell kritizálnia a közönséget. A levél nemcsak azt jellemzi, aki írja, hanem azt is, akinek írja. Meddő és igazságtalan dolog, mintíg a színházat vagy az írókat okolni a dekadenciáért. Író a színház is élni akar és olyan árut szállít, amilyent rendelnek, vagy amilyenek a legjobb piaca van. Shakespeare anyagias gondolkodású, pénzrevágó angol polgár volt, elsősorban színházi vállalkozó s csak aztán színházi szerző. Szindarabjait kizárólag azért írta, mert úgy találta, hogy a maga helyzetében ezzel tudja megvalósítani meggazdagodási vágyait. Kikémlelte, milyen darabok kellene a közönségnek. Kassasikerre pályázott és nem tehetett arról, hogy eközben lángelme volt és remekművekkel csodított be színházába a közönséget. Igaz, hogy a Shakespeare-féle remekművekhez szüksége volt a Shakespeare-korabeli közönségre is, amely, szerencsére, remekművekben lelte kedvét és remekművek kedvéért tolongott a színházba. Amikor visszavonult vidéki birtokára, a londoni színházi világ kétségbeesve nélkülözte a Shakespeare-bemutatókat s ezért néha-néha rácsabították, hogy strاتفردی úri magányában új darabot írjon. Valószínű, hogy itt született meg a Téli rege és a Vihar és harminchétf darabjának legutolsója, a VIII. Henrik, nem is egészen az ő műve: csak néhány esetlenül korrigált fiatal barátja, Fletcher munkáján, mint ahogy a renaissance-festők segítők képeire tették halhatatlan képmásukat.

Ma a közönség nem elégszik meg a saját fantáziájában elhelyezkedett irodalmi és művészi tradíciókkal; a modern ember azt akarja, hogy meglepjék és elképeszték őt. Energvált és benyomásokkal túltömött, gyorsan ideg és kultúrával csömörlésig telített idegrendszere erőszakos és kábító narkótikumra szomjúhozik. Azt akarja, hogy amit író és színpad produkál, az meghaladja a maga elképzelési és kombinatív képességét. Nem akarja előre tudni, hogy mi történik a harmadik felvonásban. Csodákat akar látni, virtuozitást és büvészkedést, akrobata-mutatványokat és

szemfényvesztést, óriási méreteket, vagy óriási indiszkrétót az emberi lélek mélységeiből.

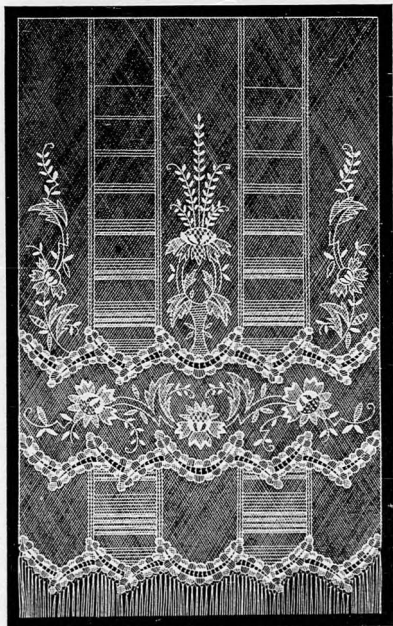
A mai közönség nagy része érzékellen a finom lélekelemzés, az elmesés dialógusok és a művészi jellemfestés iránt. A tömegnek ma látványosság kell, mert nem gondolkodni, hanem élvezni és ábrándozni akar; neki nem eszmére, hanem hangulatokra van szüksége s a hangulatok révén jobban megérti a mesét és a tendenciát is. Még a színház is ezen az úton hat a tömegre. A legmélyebb shakespearai gondolatnál is nagyobb sikere van a vaskos shakespearai helyzetnek, amelyet alapos habavágással és orronesszel illusztrál a komikus színész, vagy szívóttéppő jajgatással és ruhájának megszagatásával érzékelteti a drámai hősnő. Ez meghatja és felvidítja a nézőt, aki kacagni vagy sírni akar, megkönnyezni vagy kinevetni valakit; ez a kettő egyformán igaz és mély gyönyörűség. Azt mondtam: néző s így nevezi a színház publikumát évszázadok óta az író, a színész és maga a közönség is, nem pedig hallgatónak. Ez is arra céloz, hogy a tömeg nem a füle, hanem a szeme révén érti meg a helyzetek jelentőségét; ő nem hallani, hanem látni akarja az eseményeket. Ezért van olyan egyetemes és döntő sikere a látható mesének, vagyis a filmképnek, amelynek ideális kifejlődése az lesz, ha a képek közé egyetlen sor magyarázó szöveget sem kell a vászonra vetíteni. De hát hová visz ez az út, Asszonyom? A színpad és a dráma halálához? Nem. A válság csak átmeneti. Egyszerre természetesen: Panem et circenses! Kenyeret és narkótikumot. Elfáradtunk. Most, eggyelőre semmit sem akarunk, csak pihenni, meggyógyulni, rendeznedni magunkat és új erőket gyűjteni a feltámadásra.

Aztán majd újra rájövünk az élet édes ízére, a kultúra zamatajára és a költészet visszakapja rangját. Annyi bizonyos, hogy a színpadi trónok üresek. A mai helyzet csak azt jelenti, annyi dolgunk van, hogy min-

dig és mindenben rohanunk, hogy a létért való küzdelemben árkon-bokron, nyakra-főre, toronyirányt száguldozva, esztétikai igényeinket is csak úgy röptében, kutyaftutában eléghetjük ki.

Valamikor egy katedrális építése századokot, egy házé éveket igényelt, ma hónapok alatt építenek templomokat és olyan összerakható házakat gyártanak, amelyekbe öt nap alatt be lehet költözködni. Az embernek olyan kevés az ideje, hogy az Óceánt át kellett repülnie másfél nap alatt, mert együtt akar rohani az idővel. Ebben a kultúrában irodalom és művészet is átértelődött és régi, egyetemes hívását elvesztette. A kulturális termelésben éppúgy bizonyos munkamegosztás lépett életbe, mint a gazdasági élet materiális területén.

Az azt jelenti, hogy a beszélőfilm napról napra tökéletesebb lesz és az irodalmi és művészi kultúrát át fogja alakítani. Ez az átalkítás azonban nem jelenti a színház és a könyv halálát, csak visszacsúszását azokra a szubtilis és gyengéd eliziumi mezőkre, ahová valók.

Tüllhímzett függöny

Wieg Testvérek

Lohr Mária (Kronfusz)

Degy tisztító - kelme festő

Gyar és központ: Budapest, VIII. ker., Baross ucca 85. szám

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves hölgyeim,

egy épés humorista mesélte el ezt a jellemző történetet, annak illusztrálására, hogy milyen változás áll be a nő öntudatában, az élet különböző periódusában. Lelke rajta, ha hazudott, de mindenesetre olyan szellemes, amit mondott, hogy sietve tovább adom. A szóbanforgó nő — ezidőszerint a humorista felesége — még leánykorában a szüleivel együtt megtekintette az író könyvtárszobáját és őszinte elragadtatással így nyilatkozott:

— Ó, az én könyvtára páratlan értékét képviseli!...

Aztán megtörtént a gyűrűváltás és a kis menyasszony leánypajtásai előtt már így dicselkedett:

— Tudjátok, a mi könyvtárunk páratlan értéket képvisel!...

Néhány hónap múlva pedig, amikor már felesége lett az írának, a látogatók bőkjainak meghallgatása után ezt felelte:

— Tudom... Az én könyvtáram páratlan értéket képvisel!...

— Ebben a három kijelentésben egyébként benne van a mi házasságunk egész története, — fejezte be elbeszélését az író.

A Kormányzó Úr

Öfőméltósága Kránitz Kálmán felszentelt püspök, veszprémi nagyprépostnak a II. oszt. érdemkeresztet a csillagokkal, dr. Simon György prelátsukanonoknak pedig a II. oszt. érdemkeresztet adományozta. Az ünnepélyes alkalomnál jelen volt dr. Rott Nándor megyéspüspök és dr. Kenessey Pongrác, Veszprém megye főispánja. — A belügyminiszter vitéz dr. Kerényi Aladár, csornai tisztí orvos, tb. vármegyei tisztí főorvosnak, dr. Szilvády Béla sarkadi kózségi orvosnak — és dr. Winkler Oszkár tompai községi orvosnak a közegészségi szolgálatban kifejtett buzgó és eredményes munkásságukért őszinte elismerését és köszönetét nyilvánította. — A nemzetközi Szaksajtó Szövetség, amelyen Magyarország is képviseltette magát, Bécsben rendezte hetedik nagygyűlését. — Zsámbékon megkezdik az elmunkálatokat, hogy a nyolcszázéves templom romjaiból új templomot építsenek. — A Hadirokkantak, hadiözvegyek és árvák nemzeti szövetségének gyöngyösiársági csoportja, József kir. herceg és Szmracsányi Lajos egri érsek fővédnöksége alatt, Gyöngyösön zászlóavatási ünnepséget rendezett. — Dr. Gámán Józsefné kedves előfizetőnk Harkányfürdőből, Melczér Károlyék Novi Vinodolskiból kerestek fel üdvözlő soraikkal, amit hálásan köszöszonozunk. Dr. Gedeon Mátyásné cseh-szlovákiai nyaralásából visszajött.

Ezt is tessék elolvasni:

1. Az egyik newyorki lap pályázatot hirdetett az asszony-ideál és a férj-ideál jellemzésére. A beérkezett válaszok kö-

zül kettő nyert díjat. Az egyiket nő küldte be és így hangzik:

— A férfiak asszony-ideálja a galamb, aki a hangya minden jó tulajdonságával rendelkezik.

A másik egy férfi véleménye és szól eképpen:

— Az asszonyok férj-ideálja az orosz-lán, aki azonban egy birka türelmével rendelkezik.

2. Messinában nagy ünnepek keretében szentelték fel a dóm új toronyóráját. Az óralap átmérője három méter és nem csupán az órákat, hanem a napokat és hónapokat is mutatja, ezenfelül a holdfázisokat és a bolygók járástát. De a legnagyobb érdekessége egy négy méter magasságú bronzoroszlán, amely pont déli 12 órakor felemeli a fejét, a farkát csóválja és félelmetesen elbődül. Nagyon stilizált és okos dolog a messinai bronzoroszlánnak ez az elbődülése, pont déli tizenkét órakor. A háziasszonyok legalább figyelmek lesznek arra, hogy férfjuk nemcsak a hazajön és türelmetlenül követelni fogja az ebédet. A messinai asszonyok véleménye szerint ugyanis férfjuk, ha egy percet késnek az ebéddel, pont úgy szokott viselkedni, mint a négy méter magas bronzoroszlán.

Hímen-hírek:

Szász Mária kedves előfizetőnk és benzeneci Gámán Lóránd örök hűséget esküdött a kőbányai református templomban. — Dr. Csilléry András v. miniszter, orsz. képviselő leányát, Andrást eljegyezte Kelecsényi Ferenc gyógyszerész. — Makfalvi Barabásy Margit és Váli Rezső m. kir. főhadnagy házasságot kötött a Kálvin-téri ref. templomban. — Kis Lilit Pécsről eljegyezte Kalmár László, Kemesnádudvar. — Bartha István gyógyszerész leánya, Ilonka és dr. Kovács Lajos orvos örök hűséget esküdött a belvárosi plébániatemplomban. Az ifjú pár frigyét dr. Glatzfelder Gyula, csanádi megyéspüspök áldotta meg. — Reiszmann Ilust, néhai Reiszmann Rezső dr. ítélőbíró és deési Telek Olga leányát altárhoz vezette Berend István dr., m. kir. államrendőrségi fogalmazó. — A jegyes- és házaspároknak őszinte jókívánásainkat küldjük.

Két történet

1. (A kőveházban)

Három férfi ül egy asztal mellett.

— Az én nagybátyám 90 esztendőskorában halt meg, — hencog az egyik.

— Az enyém 95 éves korában, — licitálja túl a másik.

— Ez mind semmi! — harsog közbe diadalmasan a harmadik férfi. — Az én nagybátyám még egyáltalán meg se halt!...

2. (Az orvosnál)

Tízéves fiú jelentkezik az orvos rendelőjében.

— Nos, fiatal barátom, mi az a piros folt ott az orcán? — kérdi az orvos.

— Doktor úr kérem, az egy anyajegy, — feleli a páciens.

— Hát azt el fogjuk tüntetni, — mondja az orvos. — De mi az a piros stráf ott a bal orcán?

— Az, doktor úr, egy apajegy... De az val ne tessék bajlódni! Néhány órán belül magától is eltűnik...

Egy könyvről

Kúthy Ferenc, pestszentlőrinc-ganztelepi áll. tanító «Az anya, mint nevelő» címen jelentetett meg egy pedagógiai szempontból nagyfontosságú füzetet, amely ezzel a problémával foglalkozik: mit kell tudni az édesanyának iskolába járó gyermeke neveléséről, mielőtt az iskolában szokásos szülői értekezleten megjelenik? A füzet kimerítően foglalkozik a gyermek és a szülők, a gyermek és a család, a gyermek és az iskola szerepével és viszonyával, valamint az elérhető nevelési eredményekkel. Minden gyermekért szerető szülőnek a figyelmébe a legőszintebben ajánlhatjuk.

In memoriam

Az őszinte fájdalom és a gyászborult család vesztesége fölött érzett igaz részvét hangján jelentjük, hogy

Galgóczy Sándorné

kedves régi előfizetőnk Derecskén visszadadta nemes lelkét teremtetőjének.

A Magyar Uriasszonyok Lapja ezúton küldi őszinte részvétét a gyászoló családnak.

Házi kozmetika

A kéz ápolása

Irta:
Dr. Földes Miklósné
kozmetikus

A kéz ápoltsága részleges fotográfiaja az egyéneknek. Különösen a háztartásban foglalatosskodó kéz van próbára téve és fokozott ápolásra szorul.

A kézmosásra használt szappan megválogatása igen fontos. Az olcsó, lágos szappan érdessé, szárazsá teszi a kezeket. Ezért lehetőleg tűlszírozott, vagy közömbös szappant használjunk a rendszeres mindennapi kézmosásokra. Vannak egyének, kiknél a kéz bőre oly érzékeny, hogy nem tűri a rendszeres szappanos mosakodást. Ilyenkor az úgynevezett majonézmosás ajánlatos. Egy tojás sárgája szükséges hozzá, melyhez néhány csepp olíva olajat adunk. E keverékkel dörzsölve a kezet, feloldja a kéz tisztatlanságait és vízzel leöblíthető.

A szappanos kézmosás után jó hatású a kezet kevés citromnedvvel bedörzsölni. Glycerin is puhítja a kéz bőrét. Mindkét szerit nedves bőrre kell alkalmazni. A kezek rendszeres ápolására megbízható kézfinozító krém szolgáljon.

Gyakori szépséghibája a kezeknek a vörösség. A kéz vörösségének okai között szerepelnek bizonyos belső megbetegedések, mint vérszegénység és vérkeringési zavarok. Mások beidegzési zavarra vezethető zavarok. A kéz vörössége, ha azt vérkeringési zavarok okozzák, javítható a félpercenként váltakozó hűvös és meleg fürdővel. Azonkívül jó hatású a rendszeres kézmasszázs, mely simító mozgások az ujvegektől a csukló irányában történjenek.

De leggyakrabban a fagyás az oka a kéz vörösségének. A fagyásra hajlamos kéz ápolása már ősszel a hűvösebb idővel kezdődjenek. Ne hordjon a fagyásra hajlamos egyén szűk kesztyűt, hanem kényelmeset és béleltet. A kifejlesztett fagyást gyógyítja a többször alkalmazott forró hímös kézfűrés. Azonkívül éjszakai használatra alkalmasok a különféle ichtyolus, kámforos és jódos fagykenőcsök. Kiváló hatású a fagyott kéz rendszeres kvarcolása. Röntgenbesugárzást is szoktak sikeresen alkalmazni fagyott területre.

A kéz túlságos izzadásának, mely gyakran szinte lehetetlenül teszi az egyén társasági életét, szintén a tenyér Röntgen-besugárzása a biztos hatású gyógymódja.

Zsíros hajhoz
és korpás
fejbőrhez

shampooon helyett

Sulfamyl
kénshampooon

Megszünteti a hajszirosságot, korpásodást és hajhullást.

MEZ

NAGYATÁDI GYÁRTMÁNY

KÉZIMUNKA FONALAK SZINTARTÓ-SELYEMFÉNYŰ

KÉZIMUNKA RAJZAINK ISMERTETÉSE

Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, sziveskedjenek közvetlenül az illető céghez fordulni. Vidéki rendelésnél külön 50 fill. portó küldendő

ERMA kézimunkaház,
Budapest, VIII., József-körút 11. szám.

Szárítottéses falvédő (4-ik oldal) ERMA kézimunkaház terve. 60x90 cm. méretben, molinóra rajzolva 1.30 P. 70x100 cm. méretben 1.50 P. Szúrt sablonja 1.50 P. Rajzolása hozott anyagra 40 fill.

Kerek madeira miliő (6-ik oldal) Wieg Testvérek terve. Mérete 80x80 cm. Kapható előrajzolva jóminőségű vászonra, ára 2 P. Lenvászonra előrajzolva 5.50 P. Szúrt sablonja 1.20 P. Hozott anyagra előrajzolás díj 80 fill.

Függönybe való klüni-fries (8-ik oldal) Wieg Testvérek terve. Vászonra előrajzolva 160x80 cm. méretben ára 6 P. 80x220 cm. méretben 8 P. Hozzávaló szalagok métere 17 fillértől. Minden mintát megkezdve szállítunk.

Diszpárna (9-ik oldal) Wieg Testvérek terve. Tüllből és nyersselyemből készíthető. 1.80 m. tüll 300 cm. széles anyagból és 50 cm. nyersselyem 160 cm. széles anyagból kell hozzá. A nyersselyem ára és előrajzolás díja 6.50 P. A tüll előrajzolva 14 P. Szúrt sablonja 2.50 P.

Fésűtáró (11-ik oldal) ERMA kézimunkaház terve. Molinóra előrajzolva 40 fillér. Fehér sifonra 50 fill. Szúrt sab-

WIEG Testvérek kézimunkaháza,
Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23. sz.

lonja 60 fill. Rajzolása hozott anyagra 20 fill.

Hímzett díszpárna (14-ik oldal) ERMA kézimunkaház terve. Mérete 40x40 cm. Sifonra rajzolva hátállal együtt 1.50 P. 40x55 cm. méretben 1.80 P. Szúrt sablonja 1.20 P. Rajzolása hozott anyagra 40 fill.

Tüllhímzéses szűr (24-ik oldal) ERMA kézimunkaház terve. Mérete 150x250 cm. Előrajzolva fehér, vagy ekrü tüllre 12 P. 220x250 cm. méretben 18 P. Hozzávaló sodrott szálú hímzőfonal 5 dekás motring 70 fill. Kb. 20 deka szükséges hozzá. Szúrt sablonja 5 P. Készen is megrendelhető.

Tüllhímzéses függöny (25-ik oldal) Wieg Testvérek terve. Varrott klüncspikével díszítve. Alapanyaga finom, vastag tüll. A hímzése 3-as számú gyöngyfonalból fehér, világos ekrü és sötétebb ekrü színekkel lesz készítve. Mérete 150x260 cm. Finom vastagszálú tüllre előrajzolva 1 drb ára 18 P, a klüni csipke vászonrajzával együtt. A klüni szalagok métere 17 fillértől kapható. Ezen függöny bármely más méretben is megrendelhető.

ÓRA

zsebébe, karjára, lakásába
ROZGONYI ÉS RÉVAI

Kossuth Lajos-utca 5

HÁZTARTÁS

Ragoulevés. Két csirke apróléját 10 deka zsírban, késhegynyi sóval puhára pároljuk kevés zöldséggel, ha puha, lisztet meghintjük és hagyjuk tovább pirulni. Másféliter vízzel felöntjük s a felforrat, májgombócot főzünk bele. A májgombócot a befőzés előtt egy órával elkészítjük. Májgombóc: 10 deka disznó-, borjú-, bárány- vagy szárnyasmájat veszünk. Három deka morzsát 5 deka zsírban, két késhegynyi apróra vágott zöldreprezessal, egyenlőlead apróra vágott hagymával, egy késhegynyi sóval, 3 szem borsal megpirítunk, ha kihűlt, a szitán áttört májhoz két tojást adunk és 1 kanál lisztet összevegyítjük. Hígá készítsük, mert megkeményedik. Forrásban lévő levesbe főzzük be.

Töltött burgonya (előétel). Hat burgonyát félig megfőzünk és kalarábefőzéstől kifúrjuk és a következőkkel töltelékkel megtöltjük: 20 deka darált sonkát 3 evőkanál tejfellel, 3 deka morzsával, 3 deka vajjal, egy késhegynyi borsal, sóval elkeverünk és ezzel a burgonyát megtöltjük. Ekkor 25 deka zsírt lábosban feloldunk, a burgonyákat egymás mellé elhelyezük, 3 deci tejfellel leöntjük és sütőbe tesszük, hogy a burgonyák átpuhuljanak. Melegen tálaljuk.

Vesepesenyé magyar módra. Egy szép vesepesenyét, mely egy napig hideg helyen állott, a hártályától megisztítunk és jól beszóva, pár óráig félretesszük, azután füstölt szalonnával megtűzdeljük. Lábosba egy kanál zsírt, finomra vágott vörshagymát téve, beleszűzünk a pesenyét, meghintjük törlőhosszal, hagymával és szalonnaszettekkel, rövid időnként hűslelv locsoljuk és mikor megpuhult és zsírjára lesült, öntünk rá egy deci tejjel, egy kis pohár bort, párolni hagyjuk és levét részrebe tálaljuk.

Fundák Károlyné.

Szekély sertéskarmanódi. ½ kg savanyú káposztát félig megfőzünk, közben sütünk 6 szelet sertésbordát natúr-módon. Utána egy fél fej hagymát zsírban megpirítunk, egy félkávéskanál paprikát teszünk bele, egy evőkanál lisztet és így pároljuk. Fél liter tejfellel felereszítjük, öntünk egy kevés káposztalevet hozzá, hogy sima mártás legyen. Egy lábosba beleszűzünk a káposzta felét, erre a bordákat és rá a káposzta másik felét, a paprikás mártással leöntjük és puhára pároljuk.

Tomka Lia.

Marhanyelv. A friss marhanyelvet beszőzük, borsozzuk, leforrázzuk és bőrélt lehúzzuk. 15 deka zsírban egy fél apróra vágott hagymát világosra megpirítunk és a nyelvet beletevé, puhára pároljuk, kissé megpirítjuk és vékony szeletekre vágva tálaljuk. Burgonyapürével körtjük.

Pácolt ürü. Egy kg ürücombot fagyútjától megisztítunk, tálba tesszük, hintünk rá bőven zöldreprezessal és forró zsírral leöntve, a húst leboritva, hűlni hagyjuk. Ha kihűlt, az elkészített nyulpácba tesszük, vörshort is öntünk rá egy pohárral és 3 napig állni hagyjuk. Azután úgy készítjük el, mint a vadhúst szoktuk, csak levébe ¼ kg áttört paradicsomot teszünk és bőven tejfelezzé tálaljuk.

Receptek

Bébiszelet. 42 deka vaj, 42 deka liszt, 21 deka cukor, 21 deka darált mandula és kevés vanília kell hozzá. Ezeket összevegyrjük, felújny vastagra kinyújtjuk és tepsiben megsütjük. A kihűlt tésztát két részre vágjuk és diótörlékkel öszerezaszjuk. Szögletes darabokra vágjuk s a tetejére is ragasztunk a törlékkel fél díszleteket.

Ózv. Zett Józsefné.

Rizsfelújít. 15 deka rizst ½ liter tejben, egy evőkanál cukorral, pici sóval puhára főzünk, 5 deka vajjal keverünk hozzá és hűlni hagyjuk. Ha hideg, adunk hozzá 3 tojás sárgáját, 2 evőkanál cukrot, 5 deka mazsolát, reszelt citromhéjat s végül a 3 tojás keményre vert habját. Kikent, morzsával meghintett formában egy óráig főzzük gőzben. Tejsáodóval tálaljuk.

Rojk Györgyné.

Finom diós, vagy mákostecker. Egy kg liszt, 15 deka vaj, 15 deka zsír, egy egész tojás és 3 tojás sárgája, 10 deka cukor, 1 deka cukrostejben feloldott élesztő, kevés só és annyi jó tejfel kell hozzá, amennyit felvesz. Este készítjük és másnap sütjük. Izlés szerint mákkal, vagy dióval töljük. A diót azonban ne daráljuk, hanem törjük a törlékhez.

Rojk Györgyné.

SZABÁS-VARRÁS TANITÁS

Úrnök ruháját kiszabom szakfelügyelet mellett megvarrhatjuk. Ruhák kosztümök jutányosan készünek. PALLER, KÁLVIN-TÉR 8. SZÁM. II. EMELET

Almásipité. Fél kg lisztet 15 deka vajjal eldörzsölünk, adunk hozzá 25 deka porcukrot is. Azután 2 tojás sárgáját, félegőkanál citromlevet, 1½ deci tejjel, kevés sőt és az előbbitől jól kidolgozzuk. Két részre osztjuk és egyik részt a kikent tepsibe tesszük, úgy, hogy másfélújny vastag legyen, cukrozott almával, 15 deka darált dióval sűrűn meghintjük és fél kifli morzsájával meghintjük és ráhelyez a tésztá másik lapját, megkenjük elkevert tojással, darabos dióval meghintjük és megsütjük.

Bartos Zoltánné.

Narancstorota. Nyolc tojás sárgáját ¼ kg porcukorral, egy narancs levélét és rozsvet héjával habosra keverünk, teszünk bele 25 deka tiszított, darált mandulát és a 8 tojás keményre vert habját. Kikent, liszteltet formában kisütjük, kettőbe vágjuk, málnazsirt megtöltjük és narancssal bevonjuk.

Balogh Iolyka.

Gesztenyetorta. Öt tojás sárgáját 25 deka cukorral jól elkeverünk, hozzá tesszük a külön habosra elkevert 12 deka vajjal, 12 deka tiszított, darált mandulát, 25 deka

főtt, szitán áttört gesztenyét, 5 tojás keményre vert habját. Kikent és liszteltet formában megsütjük, azután tetejét vékonyan levégjük és a torta közepét vígyáza kiszedjük, vaniliás tejszínhabbal összekeverjük, a kivált üreget megtöltjük vele, tetejét ráillesztjük és csokoládémázzal bevonjuk.

Dr. Kántor Sándorné.

Zsemlyepudding. Három lehamozott zsemlyét tejben megáztatunk, míg jó puha lesz. Ezalatt 4 tojás sárgáját 12 deka porcukorral, fél rúd vaniliával, fél citrom héjával, 10 deka vajjal habosra keverünk. Teszünk bele 15 deka héjazott, törtöt mandulát, 5 deka mazsolát, még egy keveset keverjük, azután a megáztatott zsemlyét jól kinyomjuk, beleszűzünk és végül a 4 tojás keményre felvert habját. Egy szelvényt zsírral megkenünk, a keveréket lazán belekötjük és forró tejszínben egy óráig lassan főzzük. Tálra borítva, hosszúra vágott mandulával megtűzdeljük és borsadóval tálaljuk.

Lőrinczy Károlyné.

B E F Ő Z É S

Szilva. A félretett, magvavaló szilvát héjától megisztítjuk, rőtön őrvegekbe rakjuk, szalicolós sziruppal leöntjük, légmentesen lekötjük és gözöljük.

Birsalma. Az érett birsalmát meghámozzuk, 4 részre vágjuk, egy vékony sziruppal citrommal őrvegekbe rakjuk, forró sziruppal leöntjük és gözöljük.

Som. A somot megmoszuk, őrvegekbe rakjuk, jó édes szirupot öntünk rá és kiközöljük.

Csipkeiz. A jó érett csipkebogyót megtisztítjuk, megfőzünk egész puhára, szitán áttörjük s a már elkészített sűrű sziruppal 10 percig főzzük. Üvegebe téve, tetejére szalicilt teszünk, lekötjük, kiközöljük és letakarva hűlni hagyjuk. Egy kg áttört csipkeizhez ½ kg cukor kell.

Birsalmajt. A birsalmát meghámozzuk, magházát kiszedjük és puhára főzzük, levét lecsurgatjuk és szitán áttörjük. Ugyanannyi súlyú cukrot veszünk, vízbe mártva főni tesszük, míg nagyon sűrű lesz. Ekkor az áttört gyümöccsel összekeverjük, 10 percig főzzük és citromlével nedvesített formába öntjük, diót vagy hámozott mandulát tethetünk bele.

Hámozott szilvaiz. Az érett, magvavaló szilvát meghámozzuk, magját kiszedjük és megfőzve, szitán áttörjük. Szirupba tesszük, kevés vaniliával felforraltjuk, őrvegekbe öntjük, tetejére szalicilt teszünk és kiközöljük. Egy kg szilvaizhoz ½ kg cukor, félrúd vanília és 2 késhegynyi szalicil kell.

Alma- és szilva-dzsem. Egy kg szilvát és egy kg borűz almát megisztítunk, magházát kivesszük, a szilvát lehamozzuk, magját kivesszük és együtt sűrűre elfőzzük. Egy kg cukorból jeges szirupot készítenk, teszünk bele egy félrúd vaniliát

Régi butorait

becserélem, átalakítom, restaurálom. Tervét, vagy általam terveztetett be rendezést elkészítem sarancával, igen kedvező feltételek mellett. Hívtvára lakóházak mutatóm le rajzomat. Minta-aktáram vasárnap d. e. is nyitva. MILLER LAJOS butorgyár, Újpest, Erzsébet-ut. 8. Telefon 950-95. Betűs villamos, 20-as autóbussz.

Cserépkályhák telepítés szentfűtés és földi fűtőtestre való átalakítását, valamint javítását tapasztalt jártalással vállal

Fucskár István
kályhaszester
Kálvín-tér 8. szám

és a gyümölcsöt beleöntjük, üvegekbe rakjuk, kihűlésig letakarjuk.
Narancs-dzsem. Az egész narancsot háromszor friss vízben addig főzzük, míg puha lesz. Ekkor karikára vágjuk, kimaгоozzuk. apróra felvágjuk. Egy kilo narancshoz 1.20 kg cukorból, ¼ liter vízzel fonalpróbas, sűrű szirupot főzünk, ha kihült, belesszük a narancsot és együtt főzzük, míg kocsonyás lesz. Egy citromot is teszünk bele.

Mit főztek?

Oktober 1. Vasárnap: Szárnyasleves, karfiol előétel, libasült burgonyakörítéssel, franciasaláttal, esokoládétorta tejszinnhabbal, gyümölcs. **Vasora:** Hídeg sült, uborka, cékla, sajt, tea, teamentény.

Oktober 2. Hétfő: Húsleves velőgombóccal, leveshűs darakörítéssel, szardellamártás, mákosmetélt. **Vasora:** Friss kolbász sütte, burgonyakrokettkörítéssel, uborkával, gyümölcs.

Oktober 3. Kedd: Karfiollevés, vagdalt-pesenyé parajfőzelékkel, rózsafánk. **Vasora:** Füstöltnyelv tormával, gyümölcs.

Oktober 4. Szerda: Paradicsomleves, nyúlgerinc tejfellel sütte, burgonyagombóckörítéssel, gyümölcsösfríz. **Vasora:** Borjúnatárszlet, karfiolsaláta, gyümölcs.

Oktober 5. Csütörtök: Pöréleves, székelygulyás, almáspité. **Vasora:** Beefsteak tükörtőjással és vegyes körítéssel, gyümölcs.

Oktober 6. Péntek: Zöldségleves, savanyútojás tarhonyakörítéssel, túrósrétes. **Vasora:** Kocsonyáshal, sajt, gyümölcs.

Oktober 7. Szombat: Burgonyaleves, tőltött rostélyos kelfőzelékkel, kelt tészta. **Vasora:** Csirkepörkölt galuskával, gyümölcs.

Oktober 8. Vasárnap: Becsínált csirkeleves, pulykaleves sültburgonyával, paprikasaláttal, gesztenyepüré. **Vasora:** Hídeg sült, uborka, tea, aprósütemény.

Oktober 9. Hétfő: Májprókéles, felszélészt vadason makarónikörítéssel, habfeljutt. **Vasora:** Libatőpörtyű burgonyapürével, paprikasaláttal, gyümölcs.

Oktober 10. Kedd: Húsleves, főtt hús paradicsommártással, vagdalt-pesenyé uborkával, burgonyakörítéssel, almásrétes. **Vasora:** Karfiol vajjal és morzsával, tojásomlett gombával tölttve, vegyes gyümölcs.

EGYSZERU ÉTLAP

Oktober 1. Vasárnap: Karfiollevés, libasült burgonyakörítéssel, paprikasaláttal, kakaótorta ízzel. **Vasora:** Hídeg sült, cékla, délről maradt tészta, vagy gyümölcs.

Oktober 2. Hétfő: Húsleves velőgombóccal, leveshűs pirított darakörítéssel, celesztomrával. **Vasora:** Tea, pirított, héjába sült burgonya.

Oktober 3. Kedd: Májprókéles, mákosmetélt. **Vasora:** Friss kolbász sütte burgonyával, uborkával, gyümölcs.

Oktober 4. Szerda: Paradicsomleves, nyúlgerinc sütte tejfellel, burgonyagombóccal. **Vasora:** Karfiol vajjal, nyúlpástétom.

Oktober 5. Csütörtök: Pöréleves, székelygulyás, alma. **Vasora:** Gombásfríz, uborka.

Oktober 6. Péntek: Zöldségleves, darame-telt. **Vasora:** Túró tejfellel, gyümölcs.
Oktober 7. Szombat: Burgonyaleves, vagdalt-pesenyé kelfőzelékkel. **Vasora:** Burgonyapaprikás virslivel.

Oktober 8. Vasárnap: Csontleves, borjúvesés egybesütte, sültburgonyával, paprikasaláttal, gesztenyétorta. **Vasora:** Hídeg hűs karfiolsaláttal, gyümölcs.
Oktober 9. Hétfő: Gulyásleves, gyümölcs. **Vasora:** Tőpörtyű burgonyapürével, uborkával.

Oktober 10. Kedd: Lebbensleves, túrós-csusza. **Vasora:** Párizsi kirántva uborkával, gyümölcs.

TANÁCSOT KÉRNEK

Kedves Olvasóink! **Bebizonyítottuk, hogy ígéreteinke minden alkalommal száz százalékan beváltak.** Most arra kérjük minden kedves Olvasónkat, de csak abban az esetben, ha munkánkkal, lapunk irodalmi értékével és kiállításával minden tekintetben meg vannak elégedve, hogy barátaink, ismerőseik körében és társaságukban kegyeskedjenek lapunkat érdeme szerint megemlíteni. Nagyon boldoggá lennének, ha kedves ismerőseik nevét és címét velünk közölni kegyeskednének, hogy mutatványszámunkat elküldhessük.

Tisztelettel a kiadóhivatal.

Kedves olvasótársainknek szeretettel kérjük, ki tudna két érettségizett, okl. tanítónő számára német vidéken olyan németül beszélő családot ajánlani, ahol elemista, vagy középsikolász gyermekek tanítására meghívának. Fizetést nem kérünk, csupán csekély zsebpénzt és jó bánásmódot. Nem kereshetnek akarunk jutni, hanem olyan otthonra, ahol német nyelvben tökéletesíthetnénk magunkat s ezért fordulunk lapunk útján olvasótársainkhoz, talán beajánlhatnának német nyelvre ismerőseikhez. Fáradozásukat előre is hála-lasan köszönjük. *R. kath. tanítónők.*

Német nyelvet szeretnék tanulni Bécsben, vagy valamely nagyobb német városban s akár cseréként, akár mint tanítónő, nevelőnő (okl. tanítónő vagyok) szeretnék egészen csekély díjazásért alkalmazást találni, ahol családtagom tekintenének. Német családokkal összeköttetésben lévő olvasótársom szíves pártfogását kérem, hogy tervem megvalósíthatssam. Szíves ajánlásukért örökké hálás volnék és megfelelő módon viszonoznám. Ertesztést „K. Gizella” jellegre kiadóba kérek.

Szeretettel kérem kedves olvasótársainómet, hogy „Ilus” jellegre a következő dalt szövegét megküldeni követelekjenek: „Szomorú vasárnap délután.” „Szídnak engem az emberek, mert járok én hozzád” és „Jöjj vissza csokos, új nyár”.

Calderoni és Társa látszerészek

Látszóvevek, szem-üvegek, orrcsipe-tetők. Fényké-pészeti készülékek és cikkek. Barometerek, hőmérők. Budapest, V., Vörösmarty-ter 1. sz.

Üzenetek

O tempora, o mores. Szörnyen megdöbentő, hogy egy elmezérszű, csupaszví urilány, aki még hozzá rendkívül intelligens is, teljesen kiszolgáltatva magát egy kevésbé intelligens, felületés és elvitat-hatatlanul számító férfinak, aki hízelgés-sel a szívéhez ferközött és hiszékeny, em-berrimerettel egyáltalán nem rendelke-ző bizalmat kiaknázta. Mikor már teljesen a hatalmába kerítette szerelmes szívét, el-ítáította a szerelmes és szemérmes leányt legmélyebben sértő, intim pletykák la-ví-náját. S mint rendszeren történni szokott: mindenki mindent tudott, csak az nem sejtett semmit, akinek a nevét, tiszszéggel piacra vitte, pellengérré állította. És a sok jól szórakozó hallgató között is csak egy ember akadt, aki nem volt barátja, még ismerőse sem, de akit annyira felháborí-tott a férfialtan, becselsten mód, ahogy meghurcolták jó hírnevét, hogy felke-reste és megkérdezte, van-e tudomása a róla terjesztett hírekről és felajánlotta, hogy, bár nem ismeri az illetőt, mert csak ismerőse révén került abba a társaságba, ahol elhangzott az inkriminált téma, de ennek dacára is kérdőre vonja, ha meg-engedi. „A sokfelé szegvény és egy idegen ember által felajánlott védelem ellentétes érzései között szinte összerokadtam — írja — és nem tudtam határozni és most sem tudom elgondolni, hogyan volt lehet-séges, hogy egy férfinak, aki a szerelm-nevében jutott a szívemhez közel, elárulja azt az érzést, melyért könyörögve könyör-gött, életének, boldogságának nevezett. Mi-ko-r a feltárt események kétségtelenül ila-gozták az ő személyét, kétségbeesésben sem a bosszúra gondoltam és nem fogad-tam el a felajánlott kérdőrevonást, hanem magamnak tartottam fenn a magam ügyé-nek további intézését. Azóta — mintha semmi nem történt volna — majd mind-nennap felkeres és a régi módon kedves hozzám, soha nem jön virág, cukor nél-kül. En azonban, mint egy detektív, figye-lem minden szavát és analízálom, hogy megfejtessen ennek az embernek a lel-két, aki, ha velem van, a legideálisabb ra-jongót játssza meg, barátai körében levet-közi mesterséges önmagát s engem el-áru-oló, jellemtelen emberré sillyed. Ki ke-lene adnom az útját, de várok, mert kí-váncsi vagyok, meddig terjed szemelen-sége, hogy akkor dobjam ki, amikor győ-zelmétől kábultan lábaimnál hever. Akkor nem ismerek majd kegyelmet. Csak egy vigasztaló szót kérek, Öntől, kedves Fő-szerkesztő úr, mert nem is sejtji, hogy mi-lyen vulkán forr bennem, amit le kell foj-tanom, hogy méltó büntetésben részesít-sém a szeretőmet elárulással...” Leve-lében határozott irányt jelel meg, amelyet követni fog. Szándékától nem tértem el. A bűn magában hordja a büntést és neki minden körülmények között bűn-hódní kell. Felháborodásomnak csak azért nem adok kifejezést, mert tette megha-ladja az uriember fogalmát és megdöb-bösen, megvételem kellő kifejezésére nem akarok méltó szavakat használni. Mint

Szénlőgalmi és Kereskedelmi Vállalat Kft.

Herkules Kokszbrikettgyára

Budapest, VI., Balzsam-u. 30. azonnal szállít waggon és fuvartűtelekben kokszbrikettek, hához szállítva, pineche rakva P 4.80 pr. g. A kokszbriket a kokszt helyettesíti, alkalmas American Heating töltőkályhákhoz és központi fűtéskezh.

Varróiskolámban

úrlányokat szabni, varni tanítok
Bálintné, Kecskeméti-utca 9. 46
emelet 1 szám. Telefon: 86-036

férfi, ismeretlenül is kérdőre vonhatnám a férfit, mint az tette volna, aki tanúja volt derjva, saját magát lealacsonyított megbeszédés. De attól tartok, hogy jellemtelenség meghaladja ezt a fogalmat és sebezhetetlen pattan le róla a férfi kérdőrovonása. Meg kell találni sérthetőségének legérzékenyebb fájdalmas pontját, az ő Achilles-sarkát és a legalkalmasabb pillanatban rajtaütni a kérdőrovonás nyílt fegyverével, amely előtt nem hátrálhat meg és felélnie kell szemlő-szembe annak, akit gonoszul meghurcolt. Igen, ezt a módját helyeslem a büntetésnek és azt is, hogy vár, hogy józan eszének és tisztá szemének éles pengéjével boncolja a huzagság vitustáncát lejtő minden modultalá és belefür gondolata mélyére, hogy kiámozza bűnének legrányibb momentumát és láncra fűzve elvezesse előtte s egyenként számonkérve megsíratja álmaikat, szívének tisztá, mártír szerelmét. Szógorán igazságos büntetés lesz, nem változtatok egyetlen enyhítő vonással sem elhatározásom. Kívánom, hogy családosa ne pusztítsan el minden érzést szívében és találja meg minél előbb azt a valakit, akiben a férfi méltóságát, védelmét, gyöngöcséget, szeretetét tanulhatja megbecsülni. Szív. üdv. Szerk.

Szerencsétlen anya. Házságosa felbonthatás a vagyonos szülők önzése és a férfi bejoldószólható önállótansága idézte elő, aminek tragikus következményeképpen elvadásuk dacára, örökös harcban állnak egymással a kettőjük gyermeke mellyükhöz való tartozásodása miatt. Nincs ember, aki ne értené meg Önt, az anya ragaszkodását gyermekehez, akiért az élet tette kockára és az életével áldozhatott volna, ha komplikáció lép fel. Viszont az sem természetesen törekvése az apának, hogy ő is vagyódik gyermeke után és mindent elkövet, hogy kilencedik évében magához vegye. A törvény a hetedik év betöltése után a fűggyermek az apának itéli, ha az apa erkölcsi élete ellen kifogás nem emelhető. A törvény ezen rideg

GUMIHARISNYA, HASFÜZŐ

sérvkötők, méret szerint higiénikus gumiarúk, betegápolási cikkek, **Weszoly István és Társa, IV. Apponly tér 1**

intézkedésével szemben hivatkozni lehet arra, hogy egy hétéves fűggyermeknek mulhatatlanul szüksége van az anya gyöngöcséjére, gondoskodó szeretetére és ha az anya ellen erkölcsi tekintetben kifogás nem tehető, mindaddig nála volna hagyandó a fűggyermek is, míg nevelése a gyermek szellemi előhaladását kielégítően előmozdítja. Elszakítani az anyától hétéves gyermekét a legnagyobb kegyetlenség úgy az anyával, mint a gyermekkel szemben, mert az anya szeretetét semmiféle pedagógiai neveléssel pótolni nem lehet. Az az anya, akit megfélemlít intelligenciájú, szerető szűz, minden áldozatra kész anya nevel, akinek ében és álmaiban is a gyermeke az egyedüli gondja, nemcsak szellemiekben tesz kiadvát, hanem erkölcsileg és lelkieg is finomabbá, magabiztosabbá fejli. Az apának módjában áll gyermekével fenntartani a nexust, de éppen a gyermeke jól fejlogott érde-

kében ő kellene azon legyen, hogy az anyánál maradjon továbbra is és ne sajnálja fölök a létfenntartásukhoz szükséges anyagi hozzájárulást, melyet nem tarthatóha meg a gyermek évtelével, mert nevelése ebben a korban gondozóként, aki az anyát volna hivatva helyettesíteni. De vajon hol található olyan fizetett alkalmazott, aki pótolná az anya végtelen szeretettel megidított szívét, amely akkor magasztosult anyai szívébe, amikor gyermekét a szíve alatt hordta és az életéből kiszakadt. Ilyen nő csak egy van: az édesanya. Aki nem így érez és nem így látja a gyermek sorsát a Gondviselő által az anya kezébe letéve, annak nem lehetett igazi édesanyja. Minden férfinak azt tanácsolhatom, ha bűrmele okból el is vált a feleségétől, a gyermekének hagyja meg az ilyen édesanyját, akit még az apa sem pótolhat, mert az ő elfoglalt, cserzefel szétágozó érdekeltsége legjobb szándéka melléig is elvonja figyelmét, szeretetét gyermekétől és sohasem tud annyira a gyermekéé lenni, mint az édesanya. A gyermek érdeke előtt még az apa szeretete is meg kell hajoljon s ha nem tudott a feleségével közösen örököndi közs kincsűk, Isten áldása, az élet legtekőrebb öröme: a gyermeke élete fölött, legyen hozzá nagylelkű, mint apa és ne vegye el az anyjától, aki mindenek dacára az ő felesége és Isten is és ember előtt joggal ragaszkodik gyermekéhez. Neki a gyermek jelenti az álmat, amiben a férfi ringatta el a lelkét. És jelenti a jelent, mert általa fejejtli el a családosság keserűségét. És jelenti a jövőt is, mert benne remél kettőtört élete megnyugvást találni. Az anya és gyermeke annyira eggyek, hogy erőszakos szétválasztásuk mindkétőnek lelkijájdalmat okoz és a velejőré feladésség csak abban az esetben vállalható, ha az anya ellen életbeugrás fontos kifogás emelhető. Ilyen hiányában, akár fű, akár leány a gyermek, az anyánál volna hagyandó és az apa kötelessége volna tartásukról, anyagi bizonyainak megfelelő mértékben, gondoskodni. De vajon megnyugtató-e Önt, Nagyságos Asszonyom, az én apai feladésséget teljes mértékben ismerő véleményem, amely meghajlik minden édesanya előtt, aki remegve kíséri gyermeke lépését, aki nem tud elszakadni gyermekétől és kétségbeesetten keresi a lehetőséget, hogy továbbra is örökshessen fölötté, vigyázhassa testét és lelki gyapardását, félhesse, agóghasson érte, a szeme előtt tudhassa, lefejtethesse, felkölthesse, elvigne az iskolába és járja az iskola ajtóiban, mikor vége a tanításnak. Hogy vele olabshasson, hogy kiséghesse a kétszerkeltő rejtelmei közül, vele legyen újból gyermek, megkérdezhesse napoként tőle a tanító bácsi véleményét, hogy ünnepekre verseket taníthasson be neki, hogy előre örülhessen a Mikulás jövetelének, a karácsony szent estéjének, mert gyermeke arcán a boldogság örömet látja majd felragyogni. Nem lehet elvinni az anyától gyermekét. Vagy lehet? Szerk.

O. I. „Kár az elsírt könnyekért”, „Tavas, ifjúság...”, „Most már nem is érzem”, „Üres napok...”, „Csak sírni tudnék”. E címekbe rögzített gondolat köré sok lírai szentimentalizmussal írtétt fel versszakok.

HA FÁJÓS LÁBAT

gyógytáni akaja és elegáns cipőben akar járni, akkor cipőt Nagy Sándor modern ortopéd-cipészni készítesse V. kerület, Aulich-utca 3. sz. Telefonhívó 257-02

Kottanélküli zongoraoktatás

Felneítettek leggyorsabban kisértés-keszteséssel, különleges, egyedülálló módszerrel, Szűcsné, Damjanich-ú. 54. Iszt. 4.

kat, amelyeknek soraiból nem lángol fel sem az érzés, sem a fantázia tüze. Mintha a témák nem érdekelnék intenzívebben és idegenek volnának öröjünknek, aki csak azért választotta, hogy a ritmikusan csengő szavak csillogó ruhájába öltöztessé bájait. Merevek, életelének, hidegek, s ha hozzáér a kritika, leluhul rólu k a felhangosítottól csillogás. Szerk.

Olvasótársnömet kérem, ki adhatna felvilágosítást dr. Terenyi körörvosról és családjáról, ki a Dunántúlon volt körörvos és jelenlegi lakhelyét nem ismerem és igen fontos volna, hogy összeköttetést kapjak vele. Ha valaki tud rólu k, nagyon kérem, értesítsen „Orvos” jelígere a kiadóhivatal útján.

FELHIVJUK igen tisztelt olvasóink figyelmét Magyarország első és legnagyobb sorsjegy főelárusítójának, a TÖRÖK A. és TÁRSA BANKHÁZNAK ezen számunkhoz mellékelt nyomtatványára, amely a sorsszussal kapcsolatos tudnivalókról kimérítően tájékoztatja az érdeklődőket. A folyó évben is több nagyrértűk nyere-ményt fizetelt ki.

Tőprengő. Megtalálta a különös lelki vídvődsáknak verseibe öntött formáját. A „Bibliás ének” a finomságok korsója, melyből súlyos cseppben szűrődik a szenzilis, fáradt lélek megdöbbenően ószinte valomlása. Jónni fog. A többi versei is erőteljesek, biztatók. Szerk.

A. 113. Versében nincs semmi irodalmi. Örüljön, hogy a kritika megvédi a nevelésségé válástól. A beküldött versekből egyáltalán nem következtethetek irodalmi sikerre. Érdekében szivesen tévednék. Szerk.

Szeplők

és mindenféle szépséghibák garantált végleges eltávolítása villanylan Kovács kozmetikában, Rákóczi-út hetven, I. em. Ismert hajszalagszavasztójának, széplítő szerepek postai szűkítésére. — Inygen tanácsadás. — Tanítvány kiképezés.

Viribus honorem. Sajnálattunkra későn kaptuk hozzájárulását, mert a semmiképpen sem üdvös polémiait lezárta.

Üdv. Szerk.

Alázat és Öszti este. Mély érzések terebélyes fájáról letört galyak, szomorúak, megkönnyeztetők, lehervasztott első rügek, rózsaszín szirmok. Az alázat és bánat szemfényes emlékeztet a halottra, akitnek az életből csak e kettő jutott. A rejtelmes, repülésre kifeszített szárnyak röpített figyelemmel kísérjűk és örülni fogunk magasrajtásán. Most még csak az elindulás nekikészülődésénél asszisztáltunk. Szerk.

W. K. Az aloe-virág nem hozta közelebb a poézist lelkéhez. Sajnos, nem közelítő.

Szerk.

Nem érdemes. A friss, lüktető türelmetlenségé fiatalosság vall. És arra vall a naivság is, a szakadozottság és modoroság, kielégítetlen hiúság, szereplni vágyó

Műszöví

Bán Ilona, Muzemum krt. 7.
Kieégett, szakadt, molyragótt ruhájt
müvész szövéssel újjavarászolom

gyermekesség. Reményt nyújtó, akarat-feszítő nyugtalanságok ezek. Egyszer talán megérdemelt sikerhez is juttatták. Ma még nem tart itt. Szerk.

A Magyar Külföldi Társaság kebelében működő *British-Hungarian Society* (Angol-magyar Társulat) és az *American-Hungarian Society* (Amerikai-Magyar Társulat) védősége alatt álló *angolnyelvi tanfolyamok* ez évben is V. ker., Markó-utca 18—20. alatt, az állami Bolyai reáliskola épületében nyílnak meg. Beiratások szeptember 29-től október 4-ig d. u. 5—8 óra között az igazgatóságnál (V. Markó-utca 18—20.), a tanfolyamok megkezdése után pedig az előadói órákban. Első előadói nap október 5. Tanítási órák d. u. 4—9, kezdőknek heti 3, haladóknak 2 órában. Külön irodalmi, társalgó és kereskedelmi levezetési csoportok. Beiratási díj 14.—P. *Tandij nincs!* Bővebb felvilágosítást a szóbelileg készségesen ad az igazgatóság.

Újpesti. Jогtanácsosunk véleménye szerint a helyesen hivatkozott rendelet értelmében Ön állását legkésőbbben e hó végéig felmondhatja. Ez esetben jár Önnek a felmondási időre a nem csökkentett fizetés, tehát havi 80 pengő, valamint a végkielégítés is. A végkielégítés összegének kiszámításánál is a 80 pengőt kell alapul venni s ha a törzsfizetésen kívül még egyéb javadalmazása is volt (remuneráció, tüzelő, élelmiszer stb.), úgy annak ellenértékét is. Az Ön esetében csupán egy kérdés lehet vitás, hogy 3 havi, vagy pedig 6 havi felmondási idő illeti-e meg. A bírói gyakorlat értelmében egy kisebb tüzel pénzártnakának 2 évi szolgálat után 3 havi felmondás jár. 6 havi felmondás — ugyan-csak a bírói gyakorlat értelmében — csak annak a pénzártnaknak jár, aki pénzártnaknyelvet is vezet, vagy ha nem napi és kisebb pénzártnál kezel és időszakonként számol el. Ezeknek a körülményeknek a mérlegelése után most már Ön döntse el, hogy 3 vagy 6 hónapra mondjon-e föl. Minthogy munkaadója bizonyára ragaszkodni fog ahhoz, hogy a felmondási idejét kiöltse, ennek a kérdésnek — úgy hiszünk — különösebb jelentősége nem lesz. A végkielégítés összegének kiszámításánál a teljes, tehát a felmondási idő utolsó napjáig számított szolgálati idő jön tekintetbe. S minthogy végkielégítés fejében 3 évi szolgálati idő után a teljes javadalmazás egyhavi összegre illeti meg, amikor is a töredék-évek, sőt hónapok és napok is figyelembe veendőek, ha a felmondási idő elteltével az Ön szolgálati ideje éppen 11 esztendő, úgy e címen 3 havi és 20 napi javadalmazásának összegét igényelheti.

Szerk.
Hona—Zsófia. Névnapi, illetve születésnapjajándékul olyan tárgyat vegyen, vagy kezimunkát készítsen, amivel az illető lehetőleg nem rendelkezik. E célra alkalmas bór-, vagy gobelin-írómappa, levél-tárcs, férfiszobába díványpárna, hamutálc, levendyomó, papírvágyó, könyvjelző, vagy valami dísz tárgy íróasztalra. Ezek mind olyan tárgyak, amelyek minden ünnepélyes alkalomra ajándékul szolgálhatnak. Válassza e felsoroltak közül a legmegfelelőbbet és azzal lépje meg unokabátyját. Szív. údv. Szerk.

Író, volt tengerésziszt szorgalma, józan-sága, szerénysége és ismert neve dacára a legnagyobb nélkülözésekkel küzd, váratlan csapások következtében. Azzal a kérelemmel fordul lapunk olvasóhoz, kegye-

kedjenek őt magántitkári, gazdasághivatalnok, vagy bármely egyéb állásához segíteni. Az illető 37 éves, jómegalénésű, minden tekintetben kifogástalan, r. kath. uriember, kereskedelmi érettségije van, több nyelvet beszél, perfect gépiró, könyvelő, sportember. Alkalmaztatja a legjobb szórakoztató és munkatársat nyeri vele. Felesége okl. tanító és ugyanott gyermeknevelést, házvezető, stb. örömmel vállal. Szives megkereséseket lapunk kiadóhivatalába kérünk.

Új Nótáskönyv. „Viruló rózsák közt”, „Híába a virágos rétet ezernyi virága” és még több, összesen 18 ének és zongorára írt szembnél-szebb új nótálat most jelent meg Dr. Wessellény István harmadik Nótáskönyve, díszes keménykötésben. Ara: 2 P. Megrendelhető a szerzőnél: Budapest, X, Pongrácz-út 17. F. I.

Dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete (Budapest, VII, Rákóczi-út 6) őszi kozmetikusoképző tanolyamára még néhány jelentkezőt felvesz. A Magyar Uriasszonyok Lapja előfizetőit tandíjkezdményben részesíti.

Édesanya. Kisfia fényképező készséggel hozzuk lapunkban. Klisédijba a kiütdött összegben fölül még 120 lei küldendő, mivel a kisebb klisék díja 5 P-be kerül. Az összeg beküldése alkalmával méltóztassék megjelölni, hogy klisédjét szolgál, nek egy előfizetésül könyveljük javára.

Szív. údv. Szerk.

Hogyan kísérjük a magyar nótát zongorán c. munka II. kiadású sajtó alatt. Bérmentes küldi Reichert Ferenc ál. tanító, Pestszentimre, 1.50 P. előzetes beküldése ellenében. E házagpótló munka főként a vidéken élő uriosztály részére készült, akiknek rendszeres zenei tanulásra nincsen módjuk. A munka közérthetően van írva. A szerző megtanítja olvasóját, mié-ként kell a magyar nótát és népszerű táncdarabokat szofid és nem ízléstelen, vagy együgyű zenei kísérettel ellátni. Különös súly van fektetve a módszerre, hogy hogyan lehet magánúton a kíséretszerkesztést megtanulni és alkalmazni. A munka színvonalát biztosítja Dr. Major Ervin nemzeti zenetani tanár, aki vállalta a mű átnezését. A mű első része összhangzattal, a második annak gyakorlati alkalmazása, számos kotta- és dallampéldával.

D. I. Szépet értékelő érzékünkkel szépen, hidegen, nyugodtan vettük boncolás alá verseit. Azt mondhadjuk, hogy a közepes értékelésnél többet használna Önnek, ha nem elégedne meg oltani sikereivel és figyelmé írja egyhangúságára. Ambicióját fokozni kívánjuk, hogy ne vezetesse félre magát talmissikerek által. Önt szigorúbb, de igazságos mértékkel mérjük. Szerk.

B. I. „Vasút mellett”. Az elismerés fényével hiába aranyoznánk meg versét, ha a mesterséges aranyozás egy-kettőre lekopna róla, amint több kézbe kerül és senki nem örülne neki. A rímek tiszta csengésénél mélyebb búgása, átütőbb ereje kell legyen a gondolatnak, ahogy egyes helyeken meg is közelíti. Most alakuló tehetségének feltétlen jelét látjuk versében s ebből joggal következtethetünk művészi értelemben is értékes verseire. Szerk.

Tiszaeszlár. Kívánságára szivesen közlöm a házisör receptjét. 18 liter vízben 40 deka pirított árpat főzünk egy óráig (árpakavé is megfelelő). Ekkor adunk bele 50 deka

cukrot, 3 deka komlót és csöndesen bedefev tovább főzzük még egy óráig. Ha langyosra lehült, pár decit kiveszünk belőle és 2 és fél deka élesztőt keverünk bele s azután belöntjük és az egész mennyiséget jól elkeverjük. Egy éjjelre langyos helyen (konyhában) tartjuk. A feladott habját leszedjük és megszűrve üvegekbe öntjük. Légmentesen ledugaszoljuk és sötét, hűvös helyre tesszük. Tíz nap múlva már élvezhető, de mentől tovább áll, annál jobb. Údv. Tomka Lia.

ÓVÁS! Tisztelettel közöljük melyen tisztelet előfizetőinkkel, hogy Szőke Lajos ki-futó-pénzbeszedőnk meg június első napjaiban szolgálatunkból elbocsátott, mert bizalmunkkal visszaélve hivatali sikkasztást követett el. A törvény-széki tárgyaláson derült ki, hogy többszörösen büntetett előéletű, mely tényét alkalmaztatása idején velünk nem közölte, s mint B-listás tisztvelől jól hozánk állásért könyörgöve. A kir. törvény-szék elsőfokon 6 hónapra elítélte, de fel-lebbezés folytán ideiglenesen szabad-lábra helyezte. Ezt az ideiglenes szabad-ságot most arra használja fel, hogy a jó-hiszemű közönséget megtévesztve, elő-fizetőinket sora látogtassa és fölül elő-fizetési díjat inkasszá. Miután már harmadik hónapja nem áll szolgálatunkban, kérjük melyen tisztelet előfizetőinket, hogy Szőke Lajos kezéhez pénz le-felzenni ne méltóztassanak és eskais olyan megbízottakkal egyezkedjenek az elő-fizetést rendezni, akik lapunk levélpapír-ján ellátott arcképes igazolvánnyal rendelkeznek. Szőke Lajos személyleírása: barna, magas, soványarú és alázatos modorú, bajszatlan. Tisztelettel:

a kiadóhivatal.
Szőke asszony jellegére. „Zokogva sir az őszi szél...” Itta és zenésítette: Kondor Ernő. (A dal első szövegét énekel a leány, otthonában. A másodikat: haldokló völegénye a harctéren.)
Zokogva sir az őszi szél, hull már a fáról a levél.

Megrázás halkak ablakom, a velem síró őszi fuvalom.

Oh szállj messze elszárgult kis falevél, Tábortűz mellé száll véled a szél. Elkísér majd a sóhajom, s egy el nem múló fájdalom,

Egy forró csók, egy égő vágy, Egy érte mondott csendes imádság.

Oh meséld el kis level, hogy erre már Gyszol az erdő is, ősz felé jár...

Zokogva sir az őszi szél és hull a fáról a levél.

Kicsiny falunk réges-rég oly sivár És minden házbán csendes gyász van már...

Zokogva sir, süvít a szél, örök csendről fájón mesél.

Itt van a tél és hull a hó, a szemfödő, a fehér takaró.

S én bajtársak, búcsúdom már tőletek, Elviszem messzire emlékeket.

S te kis szívem, te szép aram, úgy néha, néha gondolj rám.

S a harci járó, ha majd eláll, S a béke anygala a földre száll:

Oh jer akkor a régi szerelemmel. Siromat virággal díszíts fel...

Zokogva sir, süvít a szél, örök csendről fájón mesél,

Egyetlen sor csupán búcsúdalom: „Nagyon szerettelek, szép anygalmom!”

NEM FOG CSALÓDNI!

ha angol és francia nő ruháit Patoky szalonban készített. Kosztümök, kabátok igen ol. sőz orban. VII, Péterfy Sándor-u. 22. sz. 4. előfizetőinknek 15% engedmén y

A KIADÓHIVATAL PÓSTÁJA

Tisztelettel kérjük mályen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek ezen rovatunkat figyelemmel kísérni, mert kiadóhivatali ügyekben hozánk forduló előfizetőinknek itt válaszunk. Havalki jellegre kivánja a feleletet, úgy annak szives közlését kérjük.

C. Kató. Kassa. K. M-né úrasszony még nem fizetett, de ha féltévi díját rendezte, úgy akár burretmillióajándékunkat, akár egy gobelin-párnaajándékot készséggel megküldünk, csak méltóztassék a portó-költség megkímélése céljából egy magyarországi címet megadni, hova elküldessük.

G. S-né. Rákoshegy. Akár burretmillióajándékunkat, akár a most hirdetett bőrtársolyok egyikét készséggel küldjük el szerzett D. L-né úrnő előfizetése után. Tévedés volt, elnézését kérjük.

K. E-né. Füzesabony. D. Sarolta úrhölgy előfizető megszerezése után a kívánt fehér kézitársolyt örömmel küldöttük el hálának jelül. L. Gy-né úrnő azonban nem fizetett elő s így kérését sajnos nem teljesíthetjük.

M. Adél. Kassa. Kérését sajnos nem teljesíthetjük, a kért lapszámból már teljesen kifogyott.

T. Pálné. Diósgyőri Vasgyár. A kívánt lapszámot készséggel megküldtük, amit előfizetőinknek tiszteletből díjtalanul pótolunk.

E. E-né. Kapuvár. Nb. előfizetése 1934. január 1-ig van rendezve.

Ny. Sz. Gizella. Nagykőrös. Sajnos teljesen kifogyott.

H. S-né. Zalaegerszeg. H. J-né úrasszony részére burretmillióajándékunkat, Nagyságos Asszonyunknak pedig burretterítőajándékunkat örömmel küldöttük el. **P. G-né. Baja.** Nb. előfizetése 1934. február 1-ig rendezve van.

P. Margit. Sopron. Sz. Linus. Jászkarajenő. T. A-né. Tiszaszécs. B. G-né. Polgárdi. H. J-né. Várpalota. V. Mancsi. Csurgó. G. J-né. Csap. T. S. Rózské. B. F-né. Kassa. Dr. Sz. Gy-né. Ujfehértó. Sz. J-né. Veszprém. r. B. L-né. Kővágóörs. F. F-né. Rozsnyó. P. I-né. Perbál. Elküldöttük.

K. Polg. isk. tanár. Mohács. Nb. előfizetése november 1-ig rendezve van.

T. G. Gyula. Kérését a legnagyobb készséggel teljesítjük, de kérjük az esedékesség idején kívánságát megismételni. A monogrammatok elküldtük.

Cs. Ella. Dobra. A megadott címre ajándékunkat elküldöttük.

Özv. K. J-né. Olaszliszka. Sajnos teljesen kifogyott.

L. Margit. Szajk. Igen.

T. Hermin. Csécse. Nb. előfizetése november 1-ig rendezve van.

B. L-né. Szeged. Sajnos teljesen kifogyott, az összeget nb. előfizetésén jóváírtuk.

Hölgyeket tanulókat modern szabászat-tanulással felvezek. Holzer volt főszabásza, Ludányi, Erzsébet-tér 7.

Rongyaiból szőnyeg, divatos, izléses hábizóstélt készít Ehrenfeld, Baross-u. 57. (Most Harmincetek-tér 4.) Csere azzonnal eszközölhető. Vidékről is.

Függönyt, diványpárnát legelőcsöbön készít, tervez Trencsinerné kézimunkaüzlet, Sándor-u. 27.

Gyermekszertől, 25 éves, németül is beszélő övönő elhelyezkedne. Jelige „Házias”.

Darvin tulipánhagymákat, darabját 6 fillérért, évelőket szép fajokban cladok, vagy cserlekek. Réman Bélané, Beled, Sopron megye.

Fest, tisztít egy nap alatt ruhát már 3 P-től „Vörösmarty” gyors vegytisztító, VI. Andrássy-út 66. (Bejárat a Vörösmarty-u. oldalán.) Telefon: 159—23.

Tizenöt pengőért legegánsabb toilették készülnek Klinger-szaloban, Veres Pálné-utca 22.

Pongyola, fehérnemű és monogram-hímzések VIII. Békés-u. 1. Sándor-tér sarok. Hímzőszalon.

Szörme és szörmavászlás

előtt kérünk minden hölgyet, hogy ajánlatot kérjen tőlünk, vagy kirendeléseiket tekints meg.

TSUK szűcs és szörmearúgyár r. t.
Budapest, VII, Király-utca 27 és 35
Telefon: 415-96 és 429-03. Alapított 1883.

APROHÍRDETESEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetésit díja 1 P. Jelígis hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetésit díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át

Thököly-útnál, Hungária-körút szazhetnikilenc fszt. kettő. Elsőrendű kozmetikai kezelés.

Elsőrendű «Déva» kozmetikai cikkek. Szórótelni mintatéglly tíz pengő.

Szárájlin gyermekruha specialista, Hernád-u. 22. Telefon 399—42.

Ackermann József műszöví (takács) Budapest, IV., Váci-utca 19. szám. Ajánlja késziszöví len-, damaszt- és lenvaszon-áruít. Szállít teljes mennyasszonyi kelenyét. Mintát és árajánlatot díjmentesen küld.

Fiatl okl. tanítónő gyermekek mellé nevelőnekek ajánlkozik, kezdőket zongorázni tanít, varráshoz ért, háziasszonyoknak teendőiben készséggel segít. Gyermekekkel szerettelék és komolyan foglalkozik. Kitiűnő nevelőni bizonyítvánnyal rendelkezik. Leveleket «Komoly tanítónő» jelíge kiadóba kér.

K. Lenke nagyságos asszony részére szerkesztőshegen levél van, szíveskedjék az átvétel íránt intézkedni.

Endrei fiúinternátus, Újpest, Viola-u. 8. Kitiűnően, nagyon olcsón elhelyezhető: gimnázisták, polgaristák, elemisták, övő-dáskorúak. 951—44. Prospektus.

Hajfestést természetes színrnyalatokban, legjobb eljárással Piedl Kornél nőifod-

rásznál, Budapest, Váci-utca (az udvarban). Levélbeni érdeklődésre is készséggel válaszol.

Műstopplás művészi kivitelben. Szövet, brokát, damaszt anyagokba, csipkébe, gobelibe. Kiegett, molyragótt ruhák, szivarzsebek fordítása, szakszerű besövíése. Roskosa Ilona, Budapest, IV. Próbászka Otokár-u. 6. Kézimunkaüzletben.

Jóliőtűzködő hölgyek figyelmét felhívjuk, hogy Nyerő Nándorné nőidvatszalonia, Vilmos császár-út 76 (Pesti Hirlap mellett) működését ismét megkezdette.

Jókedélyű, munkakedvelő, intelligens, idős urileány vagyok. Jól főzők, munkától nem félek, a gyermekeket szeretem. Nyolc évig volt egy helyen állásban. Eglyelőre fizetés nélkül is elmennék. Leveleket «K. M.» jelíge kiadóba kérek.

Ártalmatlan, családí receptre készült arc-regenerátor úgyszólván kivásjala ráncait. Hamvas üdeséget varázsol a hozzá való arctej. Kedves olvasóatrnőimnek, bélyeg ellenében, szívesen válaszol Dr. Walborgné, Budapest, Falk Miksa-u. 4. V. I.

K. Lenke. Üzenhetem, hogy levele mindennél drágább kitüntetés nekem. Rokonlelkek vagyunk, együtttérünk, hiszem, nagyzésselkel játszni nem fogunk. Kézcsókkal.

Gépszúr, endli, plisszé, gombáthúzás, gép-hímzés, Lövéde-tér 6.

Fiatl asszonyok és lányok iskolája

Kisanyák iskolája. Cse-remőpolás, gyermekfoglakoltatás.

Korszerű háztartási tanfolyam: Házi diétkönyvha. Elméleti és gyakorlati kiképzés.

Felvílygósítás: BALOGHY MÁRIA tanárnőnél. II., Keleti Károly-u. 29. III. 9 (d. e. 2—4-ig).

Író- és számológépek

speciális javító-műhelye
újjaalakított írógépek,
kellékek az összes
rendszerkehez

Izsák Sándor
Budapest, Berlin-tér 2. Telefon 15-176

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTESZ BELA

Szerkesztők:

tordái BÖJTJE ETELKA,
ERDŐDY ELEK, KERTESZ ELEK

Gyűvezető igazgató:

BARTHA ISTVAN

Kéziratokat, kilíseket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg.

Hajdan a jobbágy rőzsével fűtött,
A földesúr fával,
Manapság mindenki

Hazai szénnel,

De

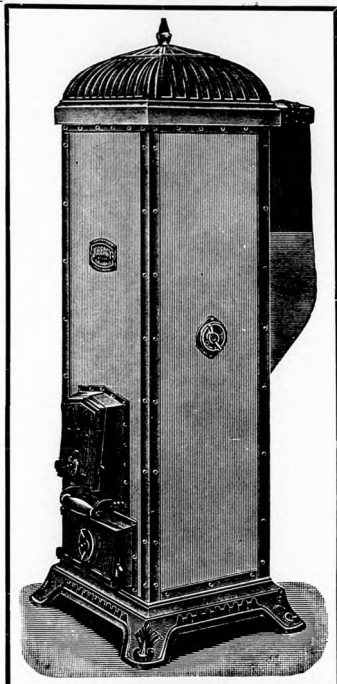
JOBBÁGY KÁLYHÁVAL

Főelárusítóhely:

**M. Kir. Állami Vasgyárak
ker. képvisellete Budapest,
V., Vilmos császár-út 28. sz.**

Kérjen képes
árjegyzéket!

Kapható minden vaskereskedésben is!

Grafológia

Íránt érdeklődő olvasóinkat tisztelttel értesítjük, hogy a nagy számban érkezett és elemzésre váró levelekre való tekintettel a rovat vezetője, akinek idejét teljes mértékben felajánlja az elemzés és megválaszolás, a jövőben csak azoknak állhat rendelkezésükre, akik a szerkesztőség címére küldendő levélhez kettő pengő értékű postabélyeget csatolnak.

Rovatvezető: ARANYOSSY K. SÁNDOR
a Hungária és Ritz R. T. nagyszállodák
házigrafológusa

„Ki vagyok?” Kifejezett hajlama van a misztikum iránt, de a valóságérzete és műveltsége ellentét a spiritiszta hatásoknak. Nagy igényei vannak nemcsak másokkal, hanem önmagával szemben is. Sze-

ret vitatkozni, hogy elméjét csiszolja és boldog, ha nálánál nagyobb felkészültségű embereket meggyőzhet valamely állítása helyességéről. Bizonyos körben kultúrájával tekintélyre tett szert. Nehezen barátkozó. Rajong az irodalomért.

Iren. Könnyen ellágyul, szerelmes természetű. Egy férfi különösen lekötötte és jelenleg lelki vívódásai vannak. Túlságosan bizalmas barátjához, aki nem titoktartó.

„Igy is jó.” Ellentmondó természet. Ideges és apró dolgok miatt könnyen bosszankodó. Szeret vitatkozni, de tiszteltben tartja a nála műveltebbeket. Iskolai tanulmányait a felső fokon abbahagyta, amiért gyakran tesz magának szemrehányást.

Kékszemű. Túlfinomult lelkű és idegrend-

szert. Nagyon hálás az élet jó és szép adományaiért. Kis dolgoknak épp úgy tud örülni, mint a nagyoknak, ami derűs életkedvre és intelligenciára vall. Az egyéniségében van valami sajátosan vonzó. Hajlamos az affektálásra, amit azonban kellő önfegyelmezőssel kiküszöbölhet. Különös érzéke van a zene iránt.

«Rőzsa.» Bizalmtalan, rendkívül subtilis természet. Ismerősei nyíltsága, igazmondása miatt nem kedvelik. Eppen mert ezt tudja, távollattja magától embereit s csak egyedül érzi jól magát. Egyedüli vágya az utazás volna s mert ezt nem valósíthatja meg, elégedetlen. Ebben látja elete célját, de nem rendelkezik megfelelő anyaggal, hogy elérhesse. Buskomorságán nem tud uralkodni, sőt láplálja ezt az érzést és megnehezíti a jó közérzete felülkerülését.

Lapunk 1932. évi első és második félévi, valamint 1933. évi első félévi

bekötési táblája

kapható darabonkint 2 pengőért, a pénz előzetes beküldése ellenében. A kiadóhivatal

CZIGÁNY ADÉL VIRÁGKERESKEDÉSEI

KOSZORÚ- ÉS
CSOKORKÖRTÉSZET
ESTÉLYEK, BÁLOK
DISZÍTÉSÉTVÁLLA
LOM, DÉLSZAKI
NÖVÉNYEK KÖL-
CSÖNZÉSE
AZ ORSZÁG
LEGNAGYOBB
NÖVÉNYLERAKATA

Budapest, VI. ker.,
Teréz-körút 60
Telefon 15-0-70

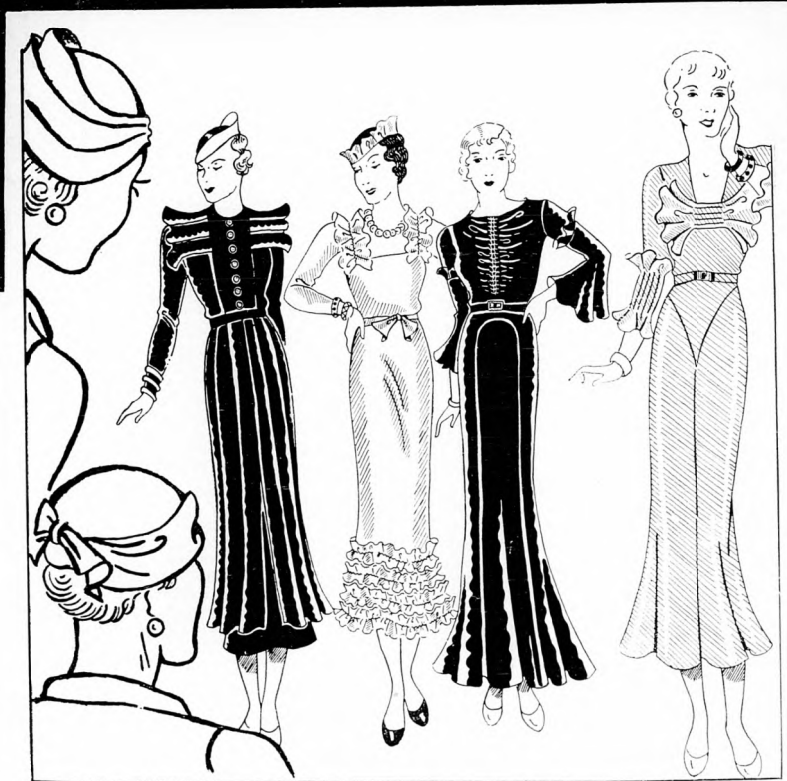
VI., Andrásy-út 50
Telefon 22 4-15

Újpest, Árpád-út 67
Telefon 95-6-47

Kulcsár
megbízhatóan
ciánoz
és takarít

Budapest, VI. ker.,
Nagymező-utca 8
Telefon: 16-2-64

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Ő S Z I D É L U T Á N I R U H Á K

A MAGYAR URIASSZONYYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes gyer-
mekrovata

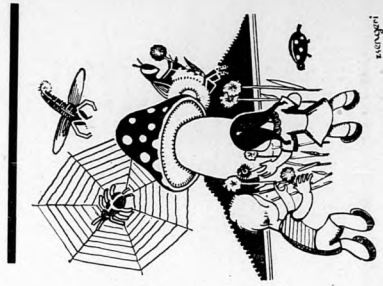

Szerkesztők:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtáink

A Magyar Uriasszonyok Lapja
havonta kétszer megjelenő
állandó melléklete

Szerkesztőség és kiadói hivatal:
VI. Jókai-u. 37. a Magyar Új-
személyek Lapja szerkesztőségé

ÁLCOMDILCÁG

3. Szó ami szó: palót mondott
A fános-bogárka...
Alomvilág olyan világ,
Hogy nincs annak párja!
Óriás virágok intnek
A jó bársongából,
A gomba meg beilének
Toronynak is máshol!

Pókhálónak fényes szála
Kötel vastagságú,
Táladt még a szétlábú is
Itten ezerlábú!
Alomvilág virágából
Bábos állat árad, —
Janu, Juci nem is gőzőzi
Nézni a csodákat!

(Folytatjuk)

ked, hiszen — mint meglátnak — megér-
demlöd, mert anyuskád és apuskád is hu-
gyon meg vannak előgedve velöd. Ugye
milyen édes érzés, ha a szorgalmas, jó tu-
duló gyereket mindenképp szereti. Okos Gyé-
rek vagy, hogy bejártok, csak akkor ér-
demlöd meg a szeretettel, ha mindjél jó le-
szel. Fogaddát szóba el ne féljél jó le-
Kunszat trének, drágaítam, hogyne enged-
nek meg, hogy te is káldjél be meséket.
Nem hogy megengedjél, de örülni fo-
gunk, ha szep mesével szórakoztatod kis
otvasónkat. Kedves fődél, hogy Mártírákát
is aláírtát a lapra s ebből meglátnak,
hogy kottén várjátok ezt a kis lapot és
keppen fogtok örülni, ha egyszer majd a
mesédét is meglátnátok benne. — **Havas**
Nellike és Emilke, drága meglépetésként
élveletek. Örülünk, hogy a térép-
lársásjátékkal jól szórakoztok. Nellike,
édes, ugye a kis tálcakendőt szeretettel
várrod? S ha elkészítéd vele, uzsonmádat
róla fogyszatod ki? — **Papp Evike**, mind-
anyúnk drága kesi virágzóda, anyuská-
állat küldött kézesököd a lelkimre bu-
lolt és mint bársny virágzóim tapadt
hozód. Mindörökké ott marad. A mesék
lindékdé jászadrozannak, sokáig volod s
te csak kecsig nevesz. Kérjén, odél ál-
szerezteljes kézszenlőstínked élés, jó zöl-
lelnek. **Édes kis olvasónk**, ké-
rjél tőleket, hogyha beleél títok, úgye
ne felejtétek el, mindig megrínl lak-
helyetek címéd (utca, házszám), ha valami
küldönköntök volod ne keljén külön ké-
rjél, azonnal elküldhessük nektek. Szeret-
nénk, ha nem felejtétek el a többé éröl
a keresétkről. Szeretettel gondol mind-
nyájtokra és gondolatban sokszor ord-
nyal veletek

Eta neni és Elek bácsi.

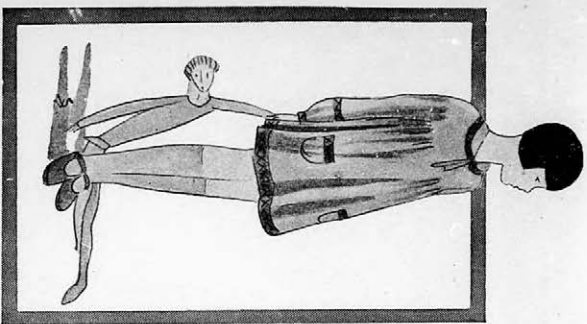
Rejtvénymegfejtések

eredményéről alábbiakban tájékoztatjuk
kedves kis olvasónkat: augusztus 20. szá-
munkban **1. sz. rejtvény helpe megfejtése:**
1. Gőncölszeker. 2. Beregrész. 3. **Tréféls**
kérdések: 1. fűrés, 2. cukor, 3. bokor. 4.
Keresztrejtvény: vízszintes sorok: 1. pipa,
4. áll. 5. rámás, 7. írok. Függőleges: 1. Piri,
2. pá, 3. alak, 6. ár.

A helyesen megfejtő kis olvasónk közül
jutalomban részesültek: 1. Tulok Zsuzsika,
2. Barma Lalka, 3. Schád László, 4. Kor-
dován Alíz, 5. Zabary Palika, 6. Bogár
Miklós, 7. Szónyi Edlke, 8. Schor Györi,
9. Pád Karolka, 10. Virág Magdoln,
11. Pápai Zsuzsika, 12. Pápai Zsuzsika,
13. Pápai Zsuzsika, 14. Pápai Zsuzsika,
15. Pápai Zsuzsika, 16. Pápai Zsuzsika,
17. Pápai Zsuzsika, 18. Pápai Zsuzsika,
19. Pápai Zsuzsika, 20. Pápai Zsuzsika,
21. Pápai Zsuzsika, 22. Pápai Zsuzsika,
23. Pápai Zsuzsika, 24. Pápai Zsuzsika,
25. Pápai Zsuzsika, 26. Pápai Zsuzsika,
27. Pápai Zsuzsika, 28. Pápai Zsuzsika,
29. Pápai Zsuzsika, 30. Pápai Zsuzsika,
31. Pápai Zsuzsika, 32. Pápai Zsuzsika,
33. Pápai Zsuzsika, 34. Pápai Zsuzsika,
35. Pápai Zsuzsika, 36. Pápai Zsuzsika,
37. Pápai Zsuzsika, 38. Pápai Zsuzsika,
39. Pápai Zsuzsika, 40. Pápai Zsuzsika,
41. Pápai Zsuzsika, 42. Pápai Zsuzsika,
43. Pápai Zsuzsika, 44. Pápai Zsuzsika,
45. Pápai Zsuzsika, 46. Pápai Zsuzsika,
47. Pápai Zsuzsika, 48. Pápai Zsuzsika,
49. Pápai Zsuzsika, 50. Pápai Zsuzsika,
51. Pápai Zsuzsika, 52. Pápai Zsuzsika,
53. Pápai Zsuzsika, 54. Pápai Zsuzsika,
55. Pápai Zsuzsika, 56. Pápai Zsuzsika,
57. Pápai Zsuzsika, 58. Pápai Zsuzsika,
59. Pápai Zsuzsika, 60. Pápai Zsuzsika,
61. Pápai Zsuzsika, 62. Pápai Zsuzsika,
63. Pápai Zsuzsika, 64. Pápai Zsuzsika,
65. Pápai Zsuzsika, 66. Pápai Zsuzsika,
67. Pápai Zsuzsika, 68. Pápai Zsuzsika,
69. Pápai Zsuzsika, 70. Pápai Zsuzsika,
71. Pápai Zsuzsika, 72. Pápai Zsuzsika,
73. Pápai Zsuzsika, 74. Pápai Zsuzsika,
75. Pápai Zsuzsika, 76. Pápai Zsuzsika,
77. Pápai Zsuzsika, 78. Pápai Zsuzsika,
79. Pápai Zsuzsika, 80. Pápai Zsuzsika,
81. Pápai Zsuzsika, 82. Pápai Zsuzsika,
83. Pápai Zsuzsika, 84. Pápai Zsuzsika,
85. Pápai Zsuzsika, 86. Pápai Zsuzsika,
87. Pápai Zsuzsika, 88. Pápai Zsuzsika,
89. Pápai Zsuzsika, 90. Pápai Zsuzsika,
91. Pápai Zsuzsika, 92. Pápai Zsuzsika,
93. Pápai Zsuzsika, 94. Pápai Zsuzsika,
95. Pápai Zsuzsika, 96. Pápai Zsuzsika,
97. Pápai Zsuzsika, 98. Pápai Zsuzsika,
99. Pápai Zsuzsika, 100. Pápai Zsuzsika

Kis munkafülsaink írásai

Érdekes lehetlen, hogy három kis munkafülsaink tingszólóban egyszerre küldött be hozzánk egy-egy verslet, amelyek mind az iskoláról szólnak. Természetes, hogy mind a három vers különbözőrik egymástól, hiszen más és más kis munkafülsaink írtak, csak éppen a tárgyuk azonos. Kifejelesen ezt a három verset az írjuk meg nekünk említesse nálunk közlünk és felszólítunk benneteket, kis pályásaink: döntsetek el, hogy a három vers közül melyik a legzesebb, illetve melyik tetszik nektek a legjobban? Melyik vers aztán a legtöbb szavazatot fogja kapni, annak a szerzőjét is közzélni fogjuk, de csak a szavazás lezárása után. November 1-éig lehet beküldetni a szavazatokat. A későbbben érkezőkkel nem vesszük figyelembe. Az eredményt a december 14 számunkban fogjuk közzélni.

Az iskolában

1. **Olivan jó az iskolában,**
Haladni a tudományban,
Mert tanulunk minden szépet,
Hazaottra tesz Pajtás neked.
Reszen legyen az eszedkel,
Jól tanulj meg Minden teccet,
Akkor aztán Hasznod ládod,
Széled némin Solse ládod,
Mindane meg Tudás feléd,
Jó gyelekedj Igg kell tenni!

Tanuljunk!

2. **A tanító bécse,**
Vagyi tanácsa néni
Olivan sok szép dolgot
Szokott elmesélni.
Nekünk figyejnti kell
Mindennek szentia,
Jól szólnak ezért.
Küldnek iskoládu.
Ezért kapunk könyveit,
Patalóhidit, tékdi,
Ezért kapunk szép új
Ruhát, cipőt, esztródi.
Iskoládu mindig
Vidám kedovel járjunk,
Tiszta egyes legyen
A bizongtatandunk.
Az iskolápadában
Uljunk páldás eszemben,
Igg főjék te bírdak
Széltelnekkel szemben.

A jó tanuló

3. **Minden fogdol**
Korán felkel,
Soha semmit
Nem felejt el,
A leckéit.
Mindig tudia,
Nem kell, hogy a
Mesté süljn.
A ruhádu
Mindig rendben,
Iskoládu szemliden,
De ha néli
Kérdés adunk
Akkor bizny
Solse halgatni
Felfogádu
Tiszta egyes
A bizongtatandogot!

Kis Emberek Társasága (K. E. T.)

Szeretettel jelenítünk, hogy **Lelkező** barát (Budapesti) fogjunk közé felvételük. Örülünk, ha a Kis Emberek Társaságába

Gyermeknek póstája

Dénes István, drága kis szivem, Marig néni megírta, hogy levéledet eljelleltek elküldtem. Ne neheztedj, Babuska, neki sok a dolga, gondja és ongyis megerezem, hogy te nem felejtél el a hóggy megkapod a mesékönnyvel. Regényvadászod részvételt a sorssalson és a szerencsese kedvezett neked. Baburci, az ajándékot elküldtük. Anyuskádnak igazan van, a nyári szórakozások után most tanulnod kell és csak a nagy vakációkban lesz mindki szabad olyan könyveket olvasnod, mint "Gillele révid nyíltában". Bizonyára mulatságosnak fogod találni "Szoborpari Kissasszony"-t is, ha iskolái feladatnád elvégzed. Ne esdőllozz, szíveskén, hogy gámbujard szívesen szedegésk fel kezdődni a bizszenemkel, mert neked is ott esik jól, aho szeretetel ki kámlnak. Szívedvesen köszöntöm kedves anyuskádat és apuskádat, tégod, Babu, kiltón is örülök. — **Szilágy Jenő,** édes kis pajólkán, nagyon szomort voltam, hogy a főszekeszatd bácsi látólléle miatt nem viálhatlak be igéretben. Sokat gondoltam rád, a lapokat is elküldtem neked. Megkapad, miútkim? Mikor jössz el mesélni nekem volái szövegálatán és hogy érezted magad, kévess szatellatod laról, kint a táborban! Ugyes szatellatod volt? Tündérezszag elvezetted meg Góddólon és ti voltál a szeretel éb tünderei. Bennhatároli a legnagyobb csodát: lehet egytől egytől szeretedben. Ha tanulnak is örülsz a világot megjárni, nem volna többé csoda a ti emberesávetéi szereteleked. Pajólkám, nagyon hisztek volinkat rálok és nagyon szeretünk titeket, alnknek a jószág mindegyre átgragot, aki helyelőtt kézzel, gójj, hogy hozdálunk meg e tündéret csodáról. **Lelkező Babu,** kedves barátom, boldog vagyok, hogy javolodott megismertenedek. Újra megírtad a KET kívánságát és márt fel is vetlünk a KET tárgyan közé. Megsüggatnak szeretelemmel, kis szivem, azért is, hogy márt az első alkotmány munkafülsaink is jelenlétet versseddel és releványókkal. Ne légy irédelmetlen, mert hozni fogjuk, csak előbb azokat hozzuk, akik előbb küldték be. Légy továbbra is szorgalmas, jó kislány.

váló felvételre meglát többben jelentkezélek. Pont lapzatánkor jelenléteket **Csöngy Pálka** (Miskolc), őt is felvételük.

a mi főnökninkre, hiszkeségünkre. — **Kudlak Dániel,** szeretettel gondoltunk rád, drága Kis Dánielünk, csak éppen halgatásodnál nem vagyunk kibékítve. Az vette el kedved, hogy az első releványógedésed után nem részesítél ajándékban? Drága Kis lányom, ha akik olvasnak veled tartalmank és soha többé nem felejtétek rajonyt, mert nem részesítétek juttalomban, akkor meg kellene szüntetni a jelöltvárosotok, amolyan nemcsak a juttalomban a célja, hanem az, hogy gondolkodásosokait fejlessze. Vagy talán nem talális szórakozást a feljésse. Vagy talán nem érdekel a KET. — **Károli Zoltán,** szeretettel köszöntük a kedvélte fényképlemet, elkészítetted, hogy ne csak lemezen keresztül ismerjük meg a szép kis magyarrudat leánykát, a mi kis lányunk melegsávt barátját. Ha a fénykép jól sikerül, célszem, neked is szíveskén megpölepelek. — **Lakos György és Rezső,** édes kis barátaink, boldogok vagyunk, hogy a bhari hágyek kezdti is gondolatokototok ráink. Hogy tükároskességhal csak visszatérvelelekkor írhatok, ezért kiltón is megpölepelek. Regényóvólok küzzöl a nehezöbökkel vívástok, hogy kis pajólkátok öröjék egy kisse a téjüket. Az édes szöszkeknéjnt Gyutakát és Rezsőket ábrázoló fényképnak nagyon örültünk. Köszömjük, hogy ilyen kedves gondolatokototok elövezdelétekké meg. — **Kedves kis olvasóink!** Lakos György és Rezső bátyegcsédél kezdene veletek. Akh érdekel, írjon nekik. Cimnt: Bekésszaba. — **Both Pista,** szívesen elküldtél volna neked a hiányzó két gyereklepelt, te azonban, Pistákám, lakómeleked elfeledtetted megírni s ezért addig kell várom, amíg újfió írsz nekik és megírod címeket. A felesleges két lapot, amivel több van neked, addit oda valamelyik kis barátjának, vagy egy szerény fiúcskádnak. — **Próhészka Károli,** a KET tárgyatól, díszesedről kelet megemlékeztünk náiból az alkotmányból, hogy most megírjál új posztalványtálál 6 volt az első helyére, aki megalkarítottál tőlét olti elhözve, hogy majd, ha nagy vagy lesz, magyóhóhó ósszszegéd pezzre legyen. Bár mindon kis olvasónkóvóli és a KET tárgyatól híven díszesedrelele, szép hirt hallhatunk, mert a lakómeleked, szép hirt hallhatunk, egyike. — **Udvarhelyi Kálmán Gyuszt,** bizony nagyon-nagyon esztelköztünk, hogy

Szeleburdi kisasszony

Regény a jó gyermekeknek

Irla: ELEK BÁCSI

4.

Krémések és indliánerek között
Szeleburdi kisasszony viselkedése kismé-
tékben megváltozott ugyan, ami elsősor-
ban Irénke jótékony hatásának volt
betudható, de még mindig messze volt
attól, hogy keresztimamája elismerését
kiérdemelte volna.

Anna néni mégis úgy határozott, hogy
vasárnap délután mindkét leányt magá-
val viszi a cukrászdába. Arra gondolt,
hogy Zsuzsát boldogabb fogja lenni ez az
előlegezett ajándék, ami aztán a maga-
viseletében is meg fog mutatkozni.

— Anyyi krémest és indliánert kapsz,
Zsuzsa, amennyit akarsz, — legéte meg
Anna néni. — Csak aztán el ne rosnál a
gyönyörrel!

A keresztimama most vette csak észre,
hogy a lábához dörgölődzik Cézár, min-
ha magára akarná terelni a figyelmét.
Ki két, jelenetem, kispajlásom, hogy
Cézár, ez a fahasi kutyuska, sokkal ha-
marabb beletanult a városi szokásokba,
mint Zsuzsa kisasszony. Talán már nem
is gondolt vissza a vártelji mezőkre,

anyyira megszerette a városi aszfaltot és
a parkolás szobát. Amikor pedig sétálni
vittek, akár Anna néni, akár pedig Irénke
és Zsuzsa: olyan illetlenség és komo-
lyan lépegetett, mintha arra gondolt
volna, hogy minden járókelő együtől őt
nézi.

Nem lehet csodálkozni azon, hogy Anna
néni a kutyuska hízelkedésére kijelen-
tette:
— Söt Cézárt is magunkkal visszük a
cukrászdába!

A két leány legszebbik ruháját vette ma-
gára. Cézár is új szíjat kapott, ami ellen
egyáltalán nem tiltakozott, mintha se-
jtette volna, hogy olyan séla következik
most, aminekben eddig még nem volt
része.

Amikor elindultak, Anna néni kezdén
válni a poráz, egy lépéssel elhite pedig
bűszkén fölemelt fejét, lassú méltósággal
lépegetett Cézár. A keresztimama jobb ol-
dalán volt Zsuzsa, bal oldalán pedig
Irénke.

Igy mentek végig a Fő-utcán, aztán be-
fordultak egy kisebb utcába. Ott volt a

Anna néni kezében volt
a poráz, előtte ment
bűszkén Cézár, jobb
oldalán Zsuzsa, bal
oldalán pedig Irénke

Igy rajzolhatók néhány ceruzavonással elefántot

Kis rajzólművészek, ez a kép megtanít benneteket arra, hogy minden tudásban és
képességben legfontosabb a rendszeresség és az alaposság. Másként: nem mindegy,
hogy hol kezdjük el a rajzot és hogyan folytatjuk.
Nézzétek meg jól a kép 1. rajzát, ahol — úgy szótva én egyetlen ceruzavonással — még
csak az elefánt arányát látjátok. A 2. rajzon már a két hatalmas lapátfele is kivehető.
A 3. an az agyának és a szemek is láthatók. Végül — amint a 4. rajz mutatja — telje-
sen kész az elefánt-rajz.

Kis rajzólművészek, próbáljátok meg ti is ezt a rendszert rajzolást. Úgyanilyen
módon természetesen másféle állatokat is rajzolhatok. Az a kispajlásunk, aki más
állatok hasonlóan készült rajzait beküldi nekünk, külön dícséretben és jutalomban
részesül.

F E J T Ö R Ó 14. Erdőimény, másként, 16. Ekezetel leszlő.
T. R. S.

2. és 3.

KIEGÉSZÍTŐ REJTÉNYEK

- Beküldte: Tobak Magda,
kis munkatársunk (Oroszbánya)
- 116 — anyi
 - ezso — szusa
 - lga — tel
 - ándor — ábor
 - enrik — lla
 - kos — lla
 - alán — ezso
 - ndor

Megjelölés határide: október 29.
A megoldások eredményét november 10-ai számlánk-
ban közöljük.
A helyesen megjelölt között 10 szép jutalmat
sorsolunk ki.

4.

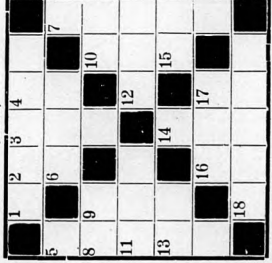
VERSES REJTÉNY

Beküldték: Gregersen Keresi és Játka,
kis munkatársunk (Budapest)

Ha egymagában áll az udvaron,
Galambok laknak benne,
Azaz szelld madár-kák, melyeket
Üldözni vétek lenne.
De ha egy pár ilyen összekerül,
Lesz bolle vadállat,
Mellyel, ha véletlen találkozol,
Hát! Icsik az állod.

KERESZTREJTÉNY

Beküldte: Fleischmann Magdos, kis munkatársunk
(Kassa)

Viasztas sorok: 1. HU, és szerezte;
6. Moesár, másként; 8. Messsalhangzó, ahogy ki-
jűlték; 12. Csillag; 11. Három azonos müssal-
mával; 13. Helyes írás; 14. Föld és
szóvíz agyút; 18. Hűvelyes vetemény. — Függő-
leges sorok: 2. Igekötő; 3. Ióhatározó; 4.
Írásjel; 5. Kellő; 6. Kellő; 7. Puska; 8.
Kellő; 9. Középső neve; 10. Veszedelem; másként.
Beküldte: Fleischmann Magdos, kis munkatársunk

„Mészárosok” nevű cukrászdán, ahová Anna néni el akarta vinni a két kis leányt.

A cukrászdában most egyetlen vendég sem volt. A legjobb asztal mellett foglaltak helyet és Anna néni így szól:

— Meglelek és a sülteményes asztalhoz és megadok valaszátok ki azokat a süteményeket, amikre guzsinótok van!

Írteke hamuszóra vasszajóli. Egyetlen szelet dobosorta volt a lányéjám.

— Elnyi az egész? — kérdezte hovegve Anna néni.

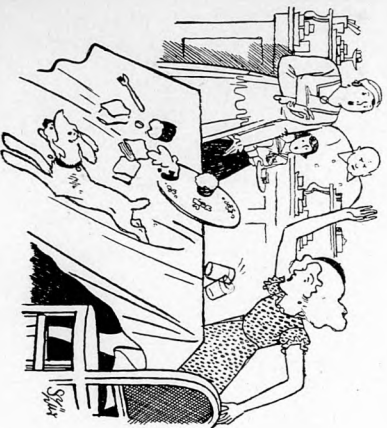
— Készüdnöm szépen, édesanyám, — felelte Jitandának a kis leány. — egyelőre ez is elég lesz... Ha meg telszik engedni, később meg valaszok valamit... Zsuzsa azonban még mindig ott állt az asztal mellett, pedig már három krémes és három indáner püspösdóli a lányéjám. Ára gondolt, hogy Anna néni szaválat keil foghatt, mert hátha később megmondolja a dolgot és nem engedti meg, hogy amyi süteményt egyék, amennyire gusztrán van. Pedig látni az egész cukrászdában nincs amyi krémes és indáner, amennyit ő meg tudna emni!

Az öreg cukrász, ahinek mégis csak az volt a legfontosabb, hogy minél több süteménye legyen el, helcsen kihágatla Zsuzsát:

— Tessék még parancsolni! Kis kisasszony!... Ebből is tessék!...

A vége az lett, hogy Zsuzsa csak magy-nobcsen tudta az asztalhoz vinni a lányórfát, amelyen most már öt krémes és öt indáner volt.

Anna néni gúnnyosan meg is jegyezte:

— Rendem azért vettl emyi süteményt, hogy Cézárnak is jusson hozzá? — Dehogy, Anna néni, — felelte Zsuzsa, aki már belekezdett a falatközébe. — Ez mind én eszem meg... Tetszik tudni, nagyon szeretem én a cukrásstüteményt. Nálamk, Várájám, pedig nincs cukrászdám... Akkor erigy, Irétkém, — szól Anna néni — és hozzá te egy süteményt Cézárnak! Szegény kutyusáki nem azért hoztuk megánknak, hogy az kapjon süteményt!

Zsuzsa elpirult. Megértette, hogy Anna néni szemrehányása öt ílhét és jóva akarta tenni a hibáit. Nem engedte tehát, hogy Iréke megen oda a süteményes asztalhoz hanem így szól:

— Horok én Cézárnak, Anna néni! Felgrott és a süteményes asztalhoz szaladt. Most már Anna néni is felállott, hogy válasszon magának valamit és Iréke is követte édesanyját.

Az asztal mellett, helyesebben: az asztal alát Cézár maradt, egyelőül. Fiam és ezrekony orral haladlón módon ingyere az asztalon fevő krémcsok és indánerék pompás íllak, amelyek Zsuzsa lányéka-járól aradtak.

A közelemben nem volt senki. Cézár tehát felgrott az egyik székre. A következő ugrással pedig az asztal lapjára. Aztán mindentől elfeledkezve, a jó-módoról és a kutyakéteségről is, — nekiesett az indánereknek és krémcsok-rak.

Zsuzsa véletlenül odarezett a süteményes asztal mellől és meglátta Cézár toroksko-dását.

— Mars le az asztalról! — kiáltotta. — Cézár, mars! Minthogy azonban a kis kutyra a füle dobját se mozogta, odaszaladt, hogy lekergeesse az asztalról.

Cézár hatalmas tüstet kapott a hátrán, utána pedig leugrott az asztalról. De másvál rántotta a lányért is, amelynek egész megmaradt tartalma a padlón ke-nődött szét.

A kis számtantudós

Egyszer egy: az egy...

Ez meg könnyen megy!

Kétser kettő: négy...

Ez se nehéz még!

De hogyan mennyit tesz ki

A háromszor három,

Türöm fejfeketem!

De ki nem találom.

Hátha dugom be

Ujjamat a számba,

Nem tudok rájönni

Erre a nagy számról.

Majd ha egyszer én is

Iskolába megyek.

Megtanulom jól ám

Azt az „egyszerget”-et!

Zsuzsa mtergében bőgni kezdett. Anna néni odajött hozzá és így szól:

— Nincs jogod haragudni Cézárral... Semmiért so volt torokosabb, mint te!... A te torokosságod büntetés, hogy Cézár megte a süteményeidet!... Cézár pedig megpöndülletet te, amikor lekergetted az asztalról!

(Folgytatjuk)

26.

német

nyelvelcke

Nekéz szókra foglak mostan,

Nekéz nyelvtű kis magyar,

Jogvedél meg jól, hogy *Bein*: a láb,

Továbbá, hogy *Arm*: a kar

A térd neve németül: *Knie*,

Hand jelenti a kezét,

Kezét foglaltsz németül már,

Ha sorsod oda vezet.

Az új neve pedig: *Finger*,

Fontos ez is, kis komám,

Mert nélküle képleten vagy

átiszanti a zongorán.

*

1. *Das Bein* (olvast: dasz bejn) a láb, de

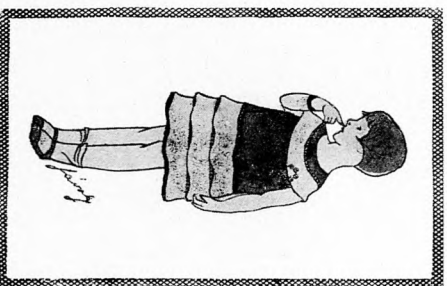
azt is jelenti: hogy a csont,

2. *Der Arm* (olvast: der arm) a kar,

3. *Das Knie* (olvast: dasz kni) a térd,

4. *Die Hand* (olvast: di hand) a kéz,

5. *Der Finger* (olvast: der finger) az ujj.

Cézár hatalmas tüstet kapott a hátrán, utána pedig leugrott az asztal tetejéről, de másvál rántotta a lányért, de másvál rántotta a lányért is, amelynek egész megmaradt tartalma a padlón ke-nődött szét.